

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mekanika

BETSY CORNWELL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Epsilon

MEKANİKA

Orijinal Adı: Mechanics
Yazarı: Betsy Cornwell
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kıvılcım Ulucak
Editör: Eren Abaka
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-173-219-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2015 Betsy Cornwell

Türkçe Yayın Hakkı: Nurchihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: MIMOZA Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mekanika

Betsy Cornwell

Çeviri
Kıvılcım Ulucak

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KISIM I

BÖLÜM 1

Büyükannenin portresinin arkasından anahtarı al. Babanın onu hâlâ antrede sakladığından eminim, yıllarca kimse ona elini sürmemiş olacaktır. Umarım. Ama sen canım, anahtarı bulabileceksin.

Holün sonuna kadar yürü ve kiler kapısını aç. Kilitli değil, arkandan kapatmaktan da çekinme. İçeri gir.

Merdivenlerden aşağı inerken dikkatli ol: Tahta zayıf ve güvenilmez. Bir mum getir. Kiler çok karanlık.

Merdivenlerin en altına geldiğinde sola dön. Orada gizlenmiş bir yazı masası var. Gölgeler içinde. Onu yana it. Şüphesiz büyüüp iyi ve güçlü bir kız oldun ve yardıma ihtiyacın olmayacak.

Bak: Duvarda bir kapı var.

Bir anahtar deliği olmadığını göreceksin, ama olması gereken yerin üzerinde parmağını gezdir. Biliyorum ki, benim kızım tozdan rahatsız olmaz.

Anahtarı çevirerek anahtar deliğine yerleştir. Biraz zorlaman gerekebilir.

Orada hayatım. Onu buldun işte. İyi kullan.

Annem bir konuda yanılmıştı; kiler kapısının kilidi vardı. Üvey annem beni oraya bunu öğrenmeme yetecek kadar çok kilitlemişti.

Bunun dışında tüm söyledikleri doğrudu. Yazı masasını kenara itecek güce fazlasıyla sahiptim ve daha önce bunu yapmadığım için kendime kızdım.

Elbette annemin atölyesinin uzun zaman önce yok edildiğini sanıyordum, ateşi kendim görmüştüm.

Üvey annem beni kilere ilk kilitlediğinde, üst çekmesinde unutulmuş bir kahverengi ince kâğıt tomarı ve kırık bir tüy kalemle alt kısımda yer alan yeşil mürekkep şişesi beni saatlerce oyalamıştı. İnanılmaz uçan makineler ve mekanik arabalar çizdim. Üvey annemin ve kızlarının en iyi terzilerinin yaparken yorulacağı kadar çok fırıfırı ve danteli olan utanç verici, omuzları açıkta bırakan elbiseler çizdim.

Üvey annemin artık terzilere iş verdiği de yoktu. Ona daha az güler yüzlü olsa da çok daha ucuz iş gücü sunuyordum. Parmaklarım onun ve üvey kız kardeşlerimin istediği mikroskobik dikişleri yapmak için yeterince küçük veya hünerli olmasa da, tüm elbiselerini diktim. Dikiş yerine su taşımayı ve odun kırmayı ne kadar istediğimi belli etmemeye özen gösterdim. Üvey annem, evdeki görevlerim arasında en cezalandırıcı olanların “ağır işler” olduğunu düşündüğünden sıkça bana yaptırırdı.

Ona asla bu görevlerin bana annemin hatıralarına değerli ve kısa bir yolculuk imkânı sağladığını söylemedim. Annemi kilere kucak dolusu odun veya çamurlu bir kovayla su taşıırken, bundan memnun olmayan babama gü-

lümseyen, hafif isle kaplanmış yüzünü görebiliyordum. Yakın zamana kadar ona dair elimde kalan tek şey bu hatıralar ve en küçük icatlarından birkaçıydı.

Elbette onun makinelerini üvey annemden saklamak zorundaydım: benim yerime dolapların tozunu alan döner mekanizma, fareleri çekmecelerden uzak tutan vakumlu contalar, bir kıyafet dolabında yer alan ve ayakkabıları parlatan döner kol. Annem makinelerinin bakımını yapabileceğim kadar şey öğretmişti bana. O hayattayken, kendisinin hep yapmak istediği gibi gerçek bir çıraklık için Esting Şehri'ne gitmemi isterdi. Ama babamın bundan hiç haberi olmadı.

Her neyse, artık ikisi de benim geleceğimle ilgili kararlarımaya yardım edemezdi. İkisi de ölmüştü ve tek bildiğim onların evini üvey aileme bırakamayacağımı.

Konuyu dağıtıyorum. Babam her zaman değiştiremeyeceğim şeyler için endişelenmememi söylerdi, ama onun sözlerini asla dikkate almadım.

Babam Yeni Yıl arifesinde, ben 10 yaşındayken öldü. Onun ölümünü bildiren mektuptan sonra gürültülü bir şekilde ağladım ve gözyaşlarımı, yıllar boyunca son yeni elbisem olacağını bilmediğim elbisenin kollarına sildim. Üvey annem arkamda sessizce duruyordu.

Babam iki çelimsiz kızı olan yeni eşiyle birkaç ay önce evlenmişti. Piety ve Chastity ile başlarda arkadaş olmaya, onları benimle ata binmeye, yürüyüşe çıkmaya ve hatta çimlerde basit bir *boule* oyunu oynamaya ikna etmeye çalıştım.

Onlarla kitaplar hakkında da konuşmaya çalıştım. Donmuş ifadelerle ve alaycı gülüşlerle karşılık verdiler. Niha-

yet üvey annemin onlara almış olduğu güzel deri kaplı kitap koleksiyonuna bakma şansı bulduğumda, sayfalarının yırtıldığını ve yerlerine dergiler ile kataloglar konulduğunu gördüm.

O zaman birbirimizi asla anlayamayacağımızdan emin oldum.

Babamın öldüğü gün, beni doğduğumdan beri bulduğum yatak odasından attılar ve tartışmak için fazlasıyla üzgündüm. Odam üvey kız kardeşleriminkine bitişikti ve üvey annem onların ilave bir özel odaya ihtiyaç duyduklarını söyledi. Herkesin kızlarına ayrıcalıklı davranmadığını düşünmesini isterdi ama baş başa olduğumuzda, onları kralın en sevdiği atlarıymış gibi şımartırdı.

Üvey annem hizmetçimizi kovduğu gece, akşam yemeği bulaşıklarını yıkamamı istedi. O zaman, ilk ve son kez isyan ettim. Ona bir çocuk gibi bağırdım ki hâlâ bir çocuktum. Ailedeki konumum elimde kalan tek şeydi. Avuçlarımdan kayıp gittiğini hissetmiş olsam da o ana kadar inkâr etmeyi seçmiştim.

Gözlerimdeki yaşı silip, gözlerimi üvey annemin gözlerine diktim. O da bana baktı. Eskiden yüzünde yalnızca soğukluk ve uzaklık görmüş olmama rağmen, o zaman başka bir şey daha gördüm. Meydan okumaydı bu. İkimiz de onun ne yaptığını biliyorduk - beni hizmetçi yapıyordu. Ama beni deniyor olabileceğini, ailelerine gerçekten girmem için bir tür sınav yaptığını düşünmeye başladım. İyi bir kız evlat olduğumdan emin olmalıydı.

O yüzden, başımı salladım ve yere bakıp mutfağa çekildim. Kalbiniz kırıldığında, kurallara daha kolay uyarsınız.

Sınavını geçebileceğimi umarak beklemeye de devam

ettim. Bu umudu, yanımda, bana gittikçe daha zor ev işleri yaptırdığı her seferde, yıpranmış boncuklarını saydığım bir tespih gibi taşıdım.

Bu bir sınavsa bile, başarısız olmuş olmalıydım.

Babamın ölümünden sonra beni düşürdüğü konuma rağmen, yine de üvey annemin tamamen kötü olduğuna inanamıyordum. Beni yanlış anlamayın, o acımasız ve sertti. Dahası bana bir parça bile sevgi göstermezken kendi çocuklarını şımartıyordu. Kusurlarını günlerce sayabiliyordum.

Bana annemin mektubunu verdi. Bunu neden yaptı ya da neden önce kendisi okumadı bilmiyorum. Belki de kendi kızlarını, başka bir annenin dileklerine saygısızlık yapamayacak kadar çok sevdiği içindir diye düşündüm. Belki de nedenini asla öğrenemeyecektim.

Bir sonbahar sabahı zarfın kapımın altından bırakıldığını görünce üvey annem olmalı, diye düşündüm.

Nicolette'ye

On altıncı doğum günü için

Hatta bana doğru günde verdi.

Hava karardıktan sonra, koridorda sürünerek büyükannemin portresine gittim. Devasa siyah damızlık atı Jules'un üstünde gösterişli bir şekilde duruyordu. Annemin ailesi uzun yıllar av atlarıyla ünlüydü ve Jules şu ana kadar ürettikleri en muhteşem damızlık attı. Hatta Jules'un damarlarında Peri atlarının kanı dolaştığına dair söylentiler vardı, ama bu doğru bile olsa, Kral Corsin'in Periler ülkesine ambargo koymasının ardından, buna dair tüm kayıtlar

lar yok edilmiş olmalıydı. Bir önceki hükümdarın Peri bir suikastçı tarafından öldürülmesinden sonra, artık kimse Periler ile en ufak bir bağı olduğunu bile iddia etmezdi.

O zamandan sonra ülkemizin sihirsiz yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hâlâ öğreniyoruz.

Yine de uzun ve güçlü bacakları, dalgalanan yelesi ve pırıl pırıl kürküyle Jules, Peri atlarının söylenegelen güzelliğine sahipti. Annem bana, o atın ve büyükannemin tilki avında erkekleri utandırdığını anlatırdı. Bu hikâyeyi dinlemeyi her zaman çok severdim.

Resmi indirdiğimde, duvarda asılı bir anahtar göremedim. Sinirli bir şekilde tekrar mektuba baktım.

Anahtarı büyükannenin portresinin arkasından al.

Bir an şaşırdım, sonra kendi salaklığıma güldüm. Çerçevenin arkasındaki kâğıdın içine tırnağımı batırdım. Elim bileğime kadar örten ince kahverengi lifler patladı ve havayı tüysü antik bir tozla doldurdu. Sert metali parmağımın ucunda hissedince sııttım. Parmak ucumu çengel gibi kullanarak anahtarın etrafına doladım ve çerçeveden çıkardım.

Oldukça büyük bir maymuncuktu. Gövdesinde çok sayıda sivri uç vardı ve karmakarışık.

Hemen cebime attım ve portreyi yerine astım, kendimi ucuz bir macera kitabının kahramanı gibi hissediyordum. Büyükannem ise beni yaldızlı çerçevesinden izliyordu.

Kiler kapısına kadar duvarının yanından yürüdüm. Piety'nin horlamalarını ve Chastity'nin uykusunda sayıkladığını duyabiliyordum. Üvey annem onlardan bile derin

bir uykudaydı. Yine de bir avcı kadar sessizdim, hemen önümde olduğunu hissettiğim sırra doğru yavaşça yaklaşıyordum. Bir yanlış adım üvey kardeşlerimi ve annemi uyandırıp ona ulaşmama engel olabilirdi.

Kapının kilidini iki kez kontrol ettim ve merdivenlerden aşağı süzıldüm. Mumu yukarıda tuttum. Sade bir mutfak mumu seçmiştim - üvey annem balmumunun kokusunu gözden kaçırabilirdi. Böylece ham ve yağlı bir ışık yardımıyla annemin hediyesini bulmuştum.

Masayı kenara çekmek kolaydı ama kapıyı bulmak daha zordu. Titrek mum ışığından hiçbir şey göremedim, ta ki burnumu ağa değdirene kadar. Farkında olmadan örümcek ağıyla kaplanmışım.

Ama işte oradaydı, yedi yıllık kir tabakasının arkasına gizlenmişti... Ve bir şey daha vardı. Tam olarak gölgeye benzemeyen ama ambargodan önce olsaydı büyü olduğunu düşüneceğim bir şey. Daha karanlık bir ışıltısı olan bir karanlık. Ancak, dokunmak için parmağımı uzattığımda kayboldu ve onu belki de hiç görmemiş olmalıydım diye düşündüm.

Geri adım atarak bu gizemin son anının tadını çıkardım. Pas yüzünden daha zor gireceğini düşünerek, anah-tara arkadan biraz kuvvet uyguladım.

Ama bir ayağın terliğe girişi gibi kolaylıkla girdi ve açılan kapının karşısında tökezledim.

Başımın üzerindeki tıkrıttı dikkatimi çekti. Tavanda yuvarlak, sivri uçlu gölgeler vardı ve kapının açılış hızıyla aynı hızda dönüyorlardı. Odanın içindeki ısıklık sesi durdu ve bir kalp atışı halinde tekrar başladı.

Mumu aldım ve içeri girdim.

Kapı arkamdan açıldığı kadar kolay ve hızlı bir şekilde sallanarak kapandı. Kapana kısılmış değil, annemin sevgisiyle sarmalanmış gibi hissettim. Mirasımı huşuyla inceledim.

Duvarlarda, binlerce harika şeyin iç mekanizmalarını gösteren şemalar vardı. Kömürle çalışan bir dokuma tezgâhı ile dikiş makinesi (şükürler olsun, diye düşündüm, iğneyi en son kaydırmamdan beri parmağım hâlâ acıyordu) ve otomatik bir sallanan sandalye ile beşik. Bu sonuncusu ona ve çocukluğuma duyduğum özlemle kalbimi ağrıttı ama daha ayrıntılı incelemeden duramadım, annemin diğer tasarımlarını çok merak ediyordum. Formülleriyle ilgili uzun açıklamaların hemen yanında bir dizi dairenin içine çizilmiş, parlak renklerden oluşan bir gökkuşağı özellikle ilgimi çekti. Kapının otomatik açılmasını sağlayan dişlilerdeki makine yağının kokusunu alabiliyordum.

Odanın diğer ucunda duvarı boydan boya kaplayan bir kitaplık vardı. Deri kaplı misafirlerinin ağırlığıyla tebesüm edercesine çökmüştü. Kitapların arasında, duvara gömülmüş bir masa kâğıt yığınlarıyla ve yarı bitmiş planlarla kaplıydı. Boş bir sayfanın üzerinde deri çerçeveler ile bir çift cam vardı ve hâlâ isliydi. Annemin gözlerinin etrafındaki solgun halkaları hatırladım.

Odadaki koyu sessizlik bölündüğünde zıpladım. Alt raflardaki küçük bir sandık bir kez tıkırdadı, sonra kararlı bir ritimle bu ses tekrarlandı.

Kim senin beni bulmamış olmasıyla rahatladım ve derin bir oh çektim. Yine de bu siyah kutunun içinde ne vardı?

Yılların mutsuzluğu beni korkusuz hale getirmişti. Bir fare ailesi bekliyordum ve kapağını açar açmaz sandıktaki şeylerle göğsüme çattığında, haklı olduğumu düşündüm.

Serçe parmağıma bir şeyin hafifçe battığını hissettim ve bu his beni güldürdü. Yuvarlak bir şey avcuma baskı yapıyordu ve aşağı baktım.

Parmağımı dürten metal bir attı. Boyu elimle omzum arası kadardı, şimdiye kadar gördüğüm en hassas küçük oyuncaktı... Ve oyuncaktan da daha fazlasıydı: Kendi iradesiyle hareket ediyordu, canlı gibi değildi ve beni dikkate alma şekli gerçekmiş *gibi* değildi, gerçekliğin ta kendisiydi.

Sadece oyun amaçlı tasarlanmış olmak için çok fazla özenle, çok fazla ayrıntıyla yapılmıştı. Başı ve boynu biraz yeşile dönmüş bakırdandı ve yanları el yapımı üfleme camdandı. Bu camların arasında, parmaklarımın altında zıplayarak yürürken ileri geri dönen saat mekanizmalı kas sistemini görebiliyordum; hatta küçük bir cep saatinden alınmış gibi görülen küçük bir saat kadranı da vardı. Yele-si yoktu ama hareket ettiğinde dengeyi sağlamak için ileri geri salladığı ve kaldırdığı, gümüş zincirlerden yapılma bir kuyruğu vardı. Sağ yanına adı kazınmıştı: *Jules II*. Burun deliklerinden hafif bir buhar kümesi çıktı. Karnını okşadığımda, içinde bir ocak sıcaklığı hissettim.

Küçük Jules'i tutan sandık, aslında minyatür bir ahırdı. Bir köşede yağ şişesi ile bir bez parçası vardı. Dışındaki yeşil pastan kıvrımlar birbirlerinin içine geçmişti; yıllarca açılmadan beklediği belliydi. Uyanması gerektiğini nasıl biliyordu? Ve benim girişim annemin mekanik harikalar dünyasında başka neleri harekete geçirmiş olabilirdi?

Jules'u kapatıldığı yerden kaldırdım ve onu nazıkçe yere bıraktım. Çelik arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve gözlerini bana dikti. Dikkatlice birbirimize baktık.

Sonra annemin uzaktaki köşesine eşkin gidişle yönel-

di. Onu takip ettim, elbette dörtlüye koşmaya başladığında bile kolayca hızına erişiyordum. Periler dünyasına girmiş gibiydim.

Jules başka bir kapının önünde durdu, bu da ilki gibi hafifçe duvarın içine yerleştirilmişti. Bu kapı daha genişti ve kurumuş makine yağıyla yer yer boyanmıştı.

Boyanmış bölgede siyah bir el izinin olduğunu gördüm. Ellerimi oraya koyduğumda, tam olarak uydu. Kapıyı açmadan önce bile buranın annemin atölyesinin bulunduğu oda olduğunu ve ilk odanın sadece bir tasarım stüdyosu, depo olduğunu biliyordum..

Kapıyı açtım ve daha fazla dişli yardımına koştı. Buradaki ıslık sesi daha yüksekti ve hava buhar yüzünden rutubetliydi.

Jules hevesle ayaklarıma zıplayarak oynuyordu, metal toynakları taş zeminde takır takır sesler çıkarıyordu. Önümde bir ihtimaller dünyası uzanıyordu.

Rutubetle ağırlaşan havada nefes almak ilk başta zor geldi ve hâlâ net göremiyordum. Kapı arkamdan kendiliğinden kapandığında tökezleyerek birkaç adım daha içeri girdim ve Jules'u okşamak için eğildim. Nedense sert ve sıcak sırtına dokunmak ayaklarımdan üzerinde biraz daha sağlam durmamı sağladı.

Gümbürdeme sesi azaldı ve hava zamanla temizlendi. Odanın uzak kısmında turuncu bir ışıltı gördüm, yavaş yavaş daha da parlıyordu.

Jules da gördü. Neşeyle kişnedi ve bu cama sürtünme

sesi biliyordum çünkü ıslıkta doğru eşik vardı: <https://rantey.org>

Bir ocak. Ocaktan ısı yayılıyor ve yaklaştıkça yüzüme vuruyordu.

Gözlerimi kısarak baktığımda, ateşin merkezinde nasıl sürekli büyümeye devam ettiğini görebiliyordum; renkleri yoğun turuncudan sarıya ve beyaza çalıyor ve tam ortasında bir noktada beyazdan daha beyaza, neredeyse maviye dönüşüyordu. Sıcaklığı, ince keten elbisemden sızarak cildime hoş bir his verdi, sanki bir metal gibi şekillendirilmek ve yeniden işlenmek için beni bir şekilde hazırlıyordu.

Ocağın bir tarafında, demir bir kancaya asılmış eldivenleri gördüm ve giydim. Elbette tam oldular, tıpkı annemin kapıdaki isli el izi gibi.

Eldivenlerin yanında, ocağın tuğlaları arasına yerleştirilmiş bir dizi demir teker vardı. Bir tanesine dokundum ve kolayca çevirebildiğimi fark ettim. Aşağı doğru çevirirken *klik* sesi geldi. Ocak tekrar gürledi ve sıcaklığı biraz azaldı. Yoğun sıcaklık yanaklarımı ve alnımı terk etti ve anında annemi özledim. Ocağa çoktan âşık olmuştum bile.

Ancak hâlâ keşfetmem gereken şeyler olduğunu biliyordum, bu nedenle uzaklaştım ve yüzümdeki sıcaklığı özlememeye çalıştım.

Odanın kalanını ısıtan ateşin sırtımı da ısıtmasına izin verdim. Alçak tavandan uzanan makaralara bağlı devasa deri körükler vardı. Körükleri ocağın diğer tarafındaki demir tekerlerden biriyle kontrol edebileceğimden eminim.

Duvarı, annemin ölümünün üstünden geçen onca yıla rağmen, neredeyse hiç paslanmamış çelik ve bakır levhalar diziliydi. Onların ilerisinde, annemin ince ve uzun el yazısıyla etiketlenmiş ya da içeriklerine göz atabilmem için

cam pencerelerle ayrılmış, kutuların dizildiği raflar vardı. Daha fazla dişli, vida, çivi, menteşeler ile bağlantı parçaları ve pistonlar, yağ ve gres şişeleri ile boyalar: annemin düzeyinde bir mekanik ustasının ihtiyaç duyabileceği her şey.

Raflarla duvar arasında onlarca, hayır, muhtemelen yüzlerce küçük ve daha da küçük odacık ve çekmece vardı. Elbette onları açtım. Annemin bana bıraktığı her şeyi görmek istiyordum, kesinlikle her şeyi.

Ama içlerinde yalnızca, soluk gri kül birikintileri vardı ve o kadar incelerdi ki, çekmeceleri açmak için çektiğimde sıvı gibi aktılar. Her birinin altındaki metal etiket yerlerinde, raflardaki gibi düzgünce yazılmış etiketler yerine çizimler vardı.

Aşınmış siyah mürekkeple çizilmiş hayvan resimleriydi. Birincisi böcekler ve diğer sürünenler (örümcekler, arılar ve kelebekler), sonra kertenkeleler, balıklar, kanaryalar ve yarasalardı. Daha büyük hayvanlar da vardı: kediler, tazılar ve yırtıcı kuşlar.

Çekmecelerdeki külse, açtığımda... *Hareket etti.*

İlk başta hayal gücüm zannettim ama daha yakından baktığımda, dalgalandı ve fırl fırl döndü, sonra ne olduklarını anlayamayacağım kadar belirsiz hayaletimsi şekillere büründü. Bana doğru titreyerek yükseldi, dokunmak için elimi uzattım, ama aniden ürkerek geriledi ve tekrar durdu.

Benim kadar sıcaktı, ürperdim.

Aşağıya, ayaklarıma baktım ama Jules odanın bu tarafına benimle birlikte gelmemiştii. Ocak duvarının arkasına yaslanmıştı, parlak kulakları başında dik bir şekilde duruyordu. İnce saat mekanizmalı bacakları düz ve hareketsiz

duruyordu ve kasları olsaydı, gerilmiş olacaklarına yemin edebilirdim. Yıllar boyunca atlarla çok vakit geçirmemiştım ama korktuğunu herkes anlayabilirdi.

“Tamam, oğlum,” dedim. Atlarla çok vakit geçirmemiş olabilirdim, doğru ama onları rahatlatacak şekilde konuşmayı biliyordum. Ocağın yanına geçtim ve onu yerden aldım, ateşin ısıttığı böğründeki cam avuç içlerimin ince derisiyle temas ederken ürküyordum. Su toplamamasını umuyordum.

Onu hissedebiliyordum... Rahatlıkla... Elimde, sanki kasları varmış gibi. Mekanizmasının pır pır eden tıkları, ki neredeyse kalp atışları olduğunu düşünecektim, yavaşladı.

Çalışma odasına geri götürdüğümde daha da sakinleşti. Onu nazıkçe kutusuna koydum ve köşesine yerleşti.

Bir anlığına o zeki gözleriyle bana baktı. Gittiğim için üzöldüğünü düşünürken yakaladım kendimi.

Sonra gözlerini kapattı ve onun saat mekanizmasının yavaşlamasını izledim. Küçük ahırına kapatılmış haliyle, diğer odadaki mürekkeple çizilmiş ata çok benziyordu. İkisinin de neredeyse yapayalnız göröndüğünü düşündüm.

Elbette, saçmalıyordum. Annemin en cazip ürünleri bunun gibi mekanik yaratıklardı: şık hanımların saçlarına taktıkları veya elbiselerine ilıştirdikleri otomatik böcekler ve kelebekler. En iyi böcekleri, mumları yakmak ve perdeleri çekmek gibi basit şeyleri yapacak şekilde eğitilebilenlerdi. Her zaman böceklerin basit makineler olduğunda ısrar etse de, yalnızca en sadık karakterli müşterilerinin onlara evcil hayvan muamelesi yaptıklarını söylerdi. Küçükken annemin bana gösterdiği dönen küçük yaratıklara

ben de bayılıyordum, ama her zaman onun haklı olduğuna inandım. Eğitilebilir olanları bile gördüğüm gerçek böceklerden veya yusufçuklardan daha duyarlı ve sevgi dolu değildi.

Ama yalnızca böcek yaptığını sanıyordum, daha büyük ve akıllı hayvanlar değil. Atlar değil.

Ve Jules'un cam gözlerindeki bakış... Ama dönüp gittim.

Atölyenin dar penceresinden sızmaya başlayan ince gri ışık izlerine bakılırsa, gün doğuyordu. Kapıya doğru gittim ve yukarıdaki dişlilerin ağırlığının büyük bir bölümünü üstlenmesini sağlayacak şekilde kolu çevirdim.

Atölyeden ayrılmak, annemin kucağından alınıyordum gibiymiş. Tenim diken diken oldu ve ocağın sıcaklığını geride bıraktığımdan kıyafetlerim üzerimde daha bol gelmeye başladı. Oyalanacak vaktim yoktu. Ölümünden bu yana kendimi anneme en yakın hissettiğim anda onu özlemeye başlamam ahmaklıktı.

Merdivenlerden yavaşça çıktım böylece gıcırdamadılar. Kapıyı kapatmadan önce, kilerin gölgede kalan kuytusuna bakmak için bir an durdum.

Bir nefes aldım ve mumu söndürdüm.

BÖLÜM 2

Annem bu mektubu ben okumadan yedi yıl önce yazmıştı. Ölmekte olduğunu biliyordu ve hazırlık yapacak zamanı olmuştu. O lüksü bana vermemişti.

Başlangıçlar, başta anlatılmalıdır. Biraz daha geriye gitmeme müsaade edin.

Benim için başlangıç, gerçekten annemdi.

Annem ben dokuz yaşındayken ölmüştü.

Harika bir mekanik ustası ve daha da harika bir mucitti. Babam, onun çalışmalarını Nordsk ve Sudlands'te, hatta Peri ülkesinde satarak bir servet kazanmıştı. Burada, Esting'de de iyi ticaret yaptı; mücevherlerle donatılmış ve değerli metaller işlenerek yapılmış küçük mekanik böcekleri çok rağbet görüyordu. Altı yaşına geldiğimde, onları tamir ederken anneme yardım etmeye başladım.

Babam eve gelip annemle beni kütüphanede birlik-

te çalışırken, kollarımız makine yağına batmış, annemin kahverengi benimse mavi gözlerimin merakla ve heyecanla parladığını ilk gördüğünde, güldü.

“O senin minyatürün değil Margot, biliyorsun,” dedi.

Annem bana baktı, siyah perçemlerim gözlerime düşüyordu ve saçlarımı yüzümden çekti. “Öyle mi?” diye sordu.

Babam tekrar güldü, ama bu seferki sert bir gülüştü. “Kesinlikle yakın zamanda onun için bir özel hoca düşünmeliyiz. Birkaç yıl içinde okulu bitirmeye hazır olması gerekiyor.”

Annem yukarıya baktı. “Kesinlikle hazır olmayacak,” dedi. “Nicolette asla okulu bitirmek için hazır olmayacak. Ailem beni o yerlerden birine attı ve neredeyse orası *beni* bitiriyordu.”

Her zaman dramayı severdi.

Babam alt edildiği zamanı bilirdi ve söz konusu annemse, bu sıkça olurdu. Bitmemiş bir kız evladı fikrini aklında evirip çevirerek, yavaşça başını salladı. “En azından ondan biraz büyük bir mürebbiye,” diye karşılık verdi.

Ellerimdeki gümüş yusufluğa, yağlamakta olduğum kanat bağlantısına bakıyordum ve başımı yukarı kaldırmadım. Ama çok küçük çocuklar bile ailelerini bu kadar olsun tanıyabilirdi: Annemin başını salladığını *duyabiliyordum*.

“O kılı kırk yaran despotları evimde istemiyorum ve bunu biliyorsun William. Nicolette’yi kendi yöntemimle ben işleyeceğim. Ona, yapmacık gülücüklerini takınmış mürebbiyelerin öğretebileceklerinden daha fazlasını öğretebilirim.”

Babamın teslim olarak ellerini kaldırdığını da duyabilirdim. “Tamam, Margot. Ne de olsa, Tanrı biliyor ki o benden çok senin çocuğun.”

Öyleydim. Öyleyim.

Böylece annem öğretmenim oldu, aslında gerçekte zaten öyleydi. Kendimi bildim bileli bana notlarını okurdu, kütüphanede ona fısıldadığım acayip fikirleri esas alan taslaklar çizerdi ve bana oynamam için dişliler ile aletler verirdi. Ancak, atölyesine girmeme asla izin vermezdi. Babam çok tehlikeli olduğunda ısrar etmişti ve en azından bu konuda anlaşabildiler.

Atölyede çok fazla zaman geçirdiği, benimse biraz çatlak kâhyamız Bay Candery’nin peşinde gezerek geçirdiğim günlerin sonunda bile, annem her zaman ben yatmaya gitmeden önce beni ziyaret ederdi. Odama gelir ve kendine özgü uyku zamanı hikâyelerini anlatırdı. Ders veren hikâyeler veya Peri masalları yerine, bana harika bilim adamlarının, matematikçilerin ve filozofların hikâyelerini veya Nordsk, Sudlands ya da Periler ülkesinin tarihini anlatırdı.

Bir gece, benim küçük bedenime göre okyanus kadar büyük olan o zamanki yatağıma kıvrılıp, anneme, “Periler ülkesini ilk ne zaman keşfettik?” diye sordum. Babam öldükten sonra, üvey kız kardeşlerim o yatağı benden aldı.

Annem başını salladı, bana bunu onlarca kez anlattığını biliyordu. Ancak hikâyeyi tekrar etmesini sağlamak için, her seferinde hikâyeye başka bir açıdan girebileceğimiz, farklı bir soru bulmam gerekiyordu. Bunun bir makineyi,

bozulmadan önce olduğundan daha iyi çalışacağı şekilde tamir etmek gibi olduğunu söylerdi, eskiden ne işe yaradığını unutmamalı ve ne yapabileceğine bakmalıydın.

Daha önce tam olarak bu soruyu hiç sormamıştım, bu nedenle kazanmıştığımı biliyordum.

“İki yüz yıl önce,” diye anlatmaya başladı annem, “onu keşfettik. Veliaht kendisine değerli bir gelin bulmaları için bir gemi ile mürettebat kiraladı ve dünyayı dolaşmalarını istedi. Nordsk veya Sudlands'te tam olarak onun standartlarına uygun bir kadın bulamadılar ve o da mükemmel eşinin henüz daha bilinmeyen bir ülkede beklediği inancına sınırsız tutundu.

“Kaptan Brand ile cesur erkek ve kadınlardan oluşan mürettebatı aylarca deniz yolculuğu yaptı. Biliyorsun, o zamanlar kadınların gemilerde çalışmasına izin verilirdi.” Annemin gözleri parladı. “Aylar süren boş, ıssız okyanusun ardından karayı gördüler, dalgalardan yükselen ve zirvesi gökyüzünün pusunda kaybolan bir dağ. Oraya yöneldiklerinde, kalın mavi kumları olan bir sahile çıktılar. *Bridegroom*'u de mirlediler ve uzun botlarla kıyıya çıktılar, ilk yaptıkları toprağa Estinger bayrağını dikmekti.

“Sahilin ötesinde, her iki tarafında da yemyeşil bir orman vardı. İlk başta düşündükleri gibi küçük bir volkanik ada değil, yepyeni bir kıta keşfetmişlerdi.”

“Periler ülkesi,” diye fısıldadım ve yastığıma daha da gömüldüm.

Annem başını salladı. “Neyle karşılaşacaklarını bilmeden yola koyuluyorlar. Sık bitki örtüsünden geçmeleri hafızalar aldı ve doğaya uzmanları Bayan...” Cümleyi keserek bana beklentiyle baktı.

“Bayan Candery!” diye cevapladım, hatırlaması kolaydı, çünkü söz konusu hanım kâhyamızla aynı isme sahipti. Bu da annemle benim sözsüz anlaşmamızdı: O bana uyku saatinde bir hikâyeye anlatacaktı ve ben de derslerimi ne kadar iyi hatırladığımı gösterecektim.

“Evet, Bayan Candery. Mümkün olduğunca yeni bitki türlerini kaydetti, hepsi bizim için çok yeni şeyler olduğundan bazılarını gözden kaçırmış olabilirdi. Keşfettiği yeni bir şey hatırlıyor musun?”

Sabırsızlıkla başımı salladım. Annemi memnun etmek, onu etkilemek için sabırsızlanıyordum: “Bulut gülü, gölge çiçeği, Candery’nin hediyesi. Hmm gümüş orkide...”

“Aferin.” Bana değerli bir taş gibi küçük ve nadir bir gülüş hediye etti. “Ve bir aydan uzun süre ormanla mücadele ettikten sonra Peri başkentine geldiler. Burası sahildeki kumları oluşturan altın damarlı mavi taştan oyulmuş sarmal şeklinde uzun bir saraydı.”

Sonra babam içeri girdi, evde olduğu zamanlarda annemin hikâyelerini sonuna kadar dinlerdi. Hikâyelerin girişlerini kendimize saklamamızı severdi.

Kolunu annemin omzuna atıp, diğer elini de sık sarı saçlarının arkasına iterek, “Peki saraya geldiklerinde?” diye sordu.

“Bayrağı sarayın ortasına da sürüklediler,” diye yanıtladım. Bu sözleri son seyahatinde bana getirdiği resmi devlet tarihi kitabından almıştım. “Veliahdın orada bir gelin bulamayacağını, sadece vahşilerle karşılaşacağını biliyorlardı.”

Babam başını salladı. “Ve bunu nereden biliyorlardı?”

O küçük aklımla, bu çok kolay bir soruydu. Cevabı aynı tarih kitabında vardı. “Periler gerçek insanlar değil.

Medeni insanlar gibi görünmüyorlar ya da davranmıyorlar. Tanrı onları bize hizmet etmesi ve bizi de onlara bakmamız için yarattı.”

Annem kahverengi saçlarımı tekrar okşadı. “Yeni kitaplarında yazarları iyi öğrenmişsin tatlım. Böylece Kaptan Brand Peri ülkesini bir Estinger kolonisi haline getirdi.”

Babam hikâyeyi, “Ve o zamandan beri onların üzerindeki hakimiyetimizle huzur içine yaşamaya devam ettik,” diye bitirdi.

Annem uzun uzun babama baktı. Tekrar saçımı okşadı ve konuşmak ister gibi görünmesine rağmen bir şey demedi.

Babam lambamı kısıtı ve odadan çıktılar.

Ertesi gün çay içerken annem, “Babanın kitaplarındakiler en azından bir konuda yanılıyor,” dedi. Atölyeden biraz hava almak ve mola vermek için çıktığını söyledi. Molanın onun için bana bir ders öğretmek anlamına geldiğini biliyordum ama umursamadım. Her zaman annemin bana bir şeyler öğretmek için daha çok zaman ayırmasını isterdim.

Bay Candery, annemle kütüphanede buluşmamı söyledi ve bize bir çaydanlık ada çayı ile turplu ve beyaz keçi tereyağı sürülmüş sandviçler getirdi. Sandviçleri neşeyle çıtır çıtır yedim ve bana verdiği sıcaklığın, enerjinin keyfini çıkartarak renksiz sert çayı içtim. Bu günlerde, babam annemin mutfağımızda stoklamamızı istediği pahalı Peri ithalatlarından sürekli şikâyet ediyordu. Son tartışmalarından sonra annem Peri şarapları ve kuru meyvelerinden

sipariş etmeyi bıraktı, ama neyse ki adaçayından vazgeçmedi. Her zaman en sevdiğim çaydı: aromalı ve sert, kimi zaman bir saraylının mendili kimi zaman bir şövalyenin zırhı.

Diğer sandviçi çıtır çıtır yerken, “Kitaplar hangi konuda yanılıyor?” diye sordum. İnce turp dilimi, tatlı tereyağı ve tuz taneleri ağzımdaydı. Berrak çayı bir hanıma yakışmayacak şekilde bir dikişte içtim.

Annem genelde herhangi bir soruma cevap vermeden önce duraksardı ama bu sefer yanıtı oldukça hızlı geldi. “Estinger’in Periler üzerinde kurduğu hâkimiyet barışçıl değildi.” Normalde olduğundan daha sert konuştu. “Söylentilere göre... Seninle konuşurken yüzüme bak Nicolette.”

Suçlu gözlerle ona baktım. “Özür dilerim, anne.” Çay fincanımın içindeki porselenden dünyalarında oradan oraya zıplayan balık çizimlerini izliyordum. Bir başka süslü Peri eşyası olan bu çay seti, babamın henüz annemle flört aşamasındayken çokça para ödediği bir şeydi.

Sonra babam o çay setini bir daha görmek istememişti ama o ben ve annem için özeldi.

Dinlediğimi kanıtlamak için, “Bir söylenti olduğundan bahsediyordun?” diye ekledim. Annemle babam bir konuda anlaşılmadığında, bunun en az ikisinden birinin haksız olduğu anlamına geldiğini henüz idrak etmeye başlamamıştım; yalnızca son zamanlarda en çok yaptıkları şeyin tartışmak olduğunu fark etmiştim.

Annemin dudakları büzüldü. “Periler sihirleri konusunda bencilce davranmaya başladı, diyorlar,” dedi. “Es-kiden oldukları kadar verici değiller bize karşı. Sanırım,

burada ne kadar değerli olduklarını da baban gibi insanların onlardan bu gerçeği saklamaya çalışmasına rağmen anlamaya başladılar. Tanrı aşkına, onlar hayvan değil. Düşünebiliyorlar. Ve düşünmeye devam ederlerse, isyan etmeye karar vermeleri beni ve beyni olan herhangi birini de şaşırtmaz.”

Baban gibi insanlar... Eskiden ondan William diye bahsederdi. Annemin “baban” dediğini duymak, beni korkuttu ve bu düşünmek istemediğim şekilde mesafeli göründü.

“Ama hâlâ sihir kullanabiliyorsun değil mi anne? Hâlâ vızıldayan böcekler yapıyor musun?”

Bir yeniyetme olarak annemin mekanik böceklerine bu adı vermiştim. Babam onları baştan sona tüm kıtaya satmıştı ve yıllar boyunca Estinger saltanatında şıklığın zirvesi oldular. Onları tamir etme becerim son aylarda hızla gelişmişti ve annemin kendi böceklerini yapmaya hazır olduğuma karar vereceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. O günün çok da uzak olamayacağından emindim. Ama annem onları yapmayı tamamen bırakırsa...

Her zaman sihirden hoşlanmıştım. O da tıpkı kömür enerjisi gibi başka bir araçtı, yalnızca burada tam olarak anlaşılıyordu. Ama babamın kitaplarında anlatıldığı ya da bazı insanların düşündüğü kadar kötü bir şey olduğuna inanamıyordum.

Anneme yalvaran gözlerle baktım.

“Oh, üzülme, bir tanem,” dedi. “Beni durdurmak için yüksek fiyatlardan daha fazlası gerekir.”

Tekerlekli tüylü toz alıcıları kitaplık raflarında ve şömine rafında nazik parmaklarının küçük fiskeleriyle gezdiren Bay Candery’ye rastgele bir kaş göz işareti yaptı. Son za-

manlarda, Bay Candery için evdeki işlerini kolaylaştıran daha fazla yardımcı yapıyordu. Annemin icatları ve Peri sihrini birbirinden ayrı düşünmekte zorlanıyordum. “Yine de tüm yeni fikirlerimi babana söyleyemezsin,” dedi. Ama gülümseyişinde mağrur, hatta kızgın bir şeyler vardı. Tekrar “baban” demişti.

O tür bir tebessümün ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. Daha önce yüzünde ona benzer bir şey görmemiştim.

Birkaç hafta sonra babam Sudlands’teki gezisinden geri döndü ve sandıkları hâlâ annemin böcekleri ve tuhaf eşyalarıyla doluydu.

“Mekanikerlerin işleri hiç görmediğim kadar yoğun olmasına rağmen anca bir düzine satabildim,” dedi. “İnsanlar sihri eskisi gibi sevmiyor.”

“Saçmalık,” dedi annem. “Bu ülke sihirle zenginleşiyor.” Ona sert bir bakış attı. “Bu aile de.”

Babam homurdanarak yere baktı; bu konuda söylenecek pek bir şey yoktu. Ev, yani Lampton Malikânesi babamın ailesinindi ama hem o hem de ben, refah içindeki hayatımızı sağlayanın annemin icatları olduğunu yeterince iyi biliyorduk. Şöminelerimizi ateşleyen ve ev işlerinin yalnızca Bay Candery ve bize hizmet eden yarı zamanlı bir yardımcıyla görülmesini sağlayan da annemin altımızda gürleyen atölyesiydi.

Ama sonra babam taktik değiştirdi. “Eting Şehri’nin her yerinde Brethren üyeleri vardı,” dedi. “Meydan on-

larla doluydu. Pankartlar taşıyorlar, işaretler tutuyorlar ve kalabalıklara vaaz veriyorlardı. Sihrin Tanrı'nın şanına yaraşmadığını, insan gayretine ters olduğunu söylüyorlardı. Beneklilerin hilelerinin halkı tembel ve aptal yaptığını, kendimiz için bir şey yapamaz hale getirdiğini söylediler. Bizim aleyhimize döndüklerinde oturan ördekler olacağımızı söylediler.”

“Benekliler ve hileler” kısmında annem derin bir nefes aldı. Babamın gözlerindeki bakışlar beni çoktan korkutmamış olsaydı bile, babamın bu söylediklerine şaşırarak kadar şey biliyordum. Benekliler, yoğun mavi çilli derilerine atıfta bulunan ve Periler için kullanılan en kötü Estingerce kelimeydi. Ayrıca sihri hile olarak isimlendirmek, onu kullanan kişinin dürüstlüğüne hakaret demekti.

Annemin sesini yükseltmesini ve babama kendisine hilebaz mı demek istediğini sormasını bekledim. Ama yapmadı; uzunca bir süre konuşmadı bile. Daha sonra yüzü bir perde gibi açıldı ve gözlerinin arkasında gördüğüm son derece üzücüydü.

“Sen de seviyordun,” dedi. “Ne oldu?”

Babam yere bakmaya devam etti. Sonunda, ölçülü ve nötr bir sesle, “Bazen insan yanıldığını anlar,” dedi.

Önümüzden geçerek oturma odasına gitti ve tüm öğleden sonrayı orada geçirdi.

Babamın bir sonraki seyahati, yalnızca Esting Şehri'ne ve birkaç günlüğüneydi, ama geri geldiğinde, işlerin daha da kötüye gittiğini söyledi. Periler ülkesinde bir isyan ol-

duğuna dair söylentiler vardı ve Peri haydutlar Estinger ordusu ile ticaret gemilerine saldırıyordu.

Dokuz yaşına gelene kadar, Periler ülkesiyle ilgili gerilimlerin tam olarak ne anlama geldiğini anlamamıştım. O ilkbaharda, annem çok nadir gittiği sosyal ortamlardan birinden beklenenden önce dönmüştü, yüzü kl rengindeydi ve ciddiye. Babam ile beni ve aynı zamanda Bay Candery'yi de kütüphaneye çağırdı. Khyamız saygıyla babamla benim oturduğum koltuğun kenarında ayakta durdu. Annemin kendini toparlayıp bize haberleri anlatması için beklerken, her birimiz kendimizce sabretmeye çalıştık. Ben eteğimle oynadım, babam tırnaklarını yedi. Yalnızca Bay Candery'nin duruşu telaşsız görünüyordu. Orada her zaman olduğu gibi sessiz ve sakin duruyordu.

“Kraliçe zehirlenmiş,” dedi annem. “lmş.”

Babam elini ağzından çekti ve, “Zehirlenmiş mi?” dedi. Kemirdiği başparmak tırnağından birazcık kan ıktı. “Nasıl?”

Annem nemli gözlerle Bay Candery'ye baktı ki onları nadiren bu kadar nemli görmüştüm. “Bulut gülü. Doktoru ona çok fazla vermiş.”

Yalnızca Periler ülkesinde yetişen bir bitkiydi. Tıbbi zellikleri kendisine has bir sihirdi ve Periler ülkesinin ilk kşifleriyle birlikte ülkeye gelen, Peri kuşpalazı hastalığının tek ilacıydı. Kraliçe Nerali kuşpalazı yüzünden aylardır yatağa mahkmdu ve onu tedavi etmesi için bir Peri doktor getirtilmişti.

Ancak bulut gülü fazla alınırsa, ölümcül bir zehre dönüşebilirdi.

Babam başını salladı. “Periler ülkesinden hiçbir iyilik çıkmayacağını biliyordum,” dedi.

Annem ayağa kalktı. “Hiçbir iyilik mi?” diye sordu. “Peki ya benim işim? Benim böceklerimi satarak kazandığın para?”

Söylemediği bir şey de havada asılı kalmıştı.

Nihayet babam konuştu. “Peki, şimdi ne olacak?” Sesi düz ve soğuktu; Kraliçenin ölümünden bahsediyordu, ailemizin geleceğinden değil.

Annem, aynı fikirde olmamasına rağmen başını salladı. “Periyi kovdu,” dedi. “Kral Corsin hepsini kovdu. İki hafta içinde ayrılmak zorundalar.” Gözleri bir an Bay Candery’ye kaydı, sonra tekrar babama döndü. “Yarı peri olanlar kalabilir. Bay Candery’nin annesiyle kalıp vedalaşmak için iki haftası var,” dedi.

Annem kovulmaktan bahsettiğinde babam neredeyse alkışlayacaktı. Sonra kâhyamıza döndü ve, “Vedalaşması bir gün veya daha az sürer,” dedi. “Ailesi Esting Şehri’nde yaşıyor, buradan atla iki saat mesafede.”

“Bay Candery ona ‘anne’ diyor,” diye sert bir cevap verdi annem, “o yüzden biz de aynısını söylemeliyiz.”

Babam söyleyeceklerini benim duymamı istemediğini hissettiren bir bakış attı.

Sonra annem bana baktı. “Onların birlikte zaman geçirmesini istiyorum,” dedi. “Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecek.”

“Bir aksilik olmazsa hiçbirimiz onları bir daha görmeyeceğiz,” diye mırıldandı babam. “En azından Esting’de.”

Annem, uyarıcı bir tonda, sesi bir fısıltıya dönüşecek şekilde, “William,” dedi. İkisi de tekrar bana baktı.

Babam omzunu silkti, ayağa kalktı ve odadan ayrıldı.

Annem bir müddet arkasından baktı, ifadesindeki tüm

yumuşaklık kaybolmuştu. Ardından o da hiddetle ayrıldı ve bir dakika sonra, kiler kapısının hızla açılıp kapandığını duydum.

Her çocuk gibi ben de annemin ve babamın kavga ettiğini görmeyi hiç istemezdim. Ancak, bunun daha kötü bir şey olduğunu düşündüm, daha önce hiç görmediğim ve farklı bir şeydi.

Ne annem ne de babam kütüphaneye geri döndü ama orada onları bekledim.

Bay Candery saçlarımı okşadı, endişelenmememi söyleyerek beni odama götürdü. Okumam için bana eski bir şiir kitabı verdi.

İki hafta sonra kâhyamız, her zamanki sessizliğiyle vedalaşıp geri geldi. Ona sormak istedim ama arkadaşlığımız asla sorular sormak veya herhangi bir şekilde sohbet etmek üzerine kurulu olmamıştı.

Bu yüzden, geri döndüğünde hizmetçi girişinde onu bekliyordum, şapkasını ve kabanını asarken sessizce onu selamladım, sonra uzanarak (neredeyse dokuz yaşında olmama ve hızlı büyümeme rağmen hâlâ benden çok daha uzundu) elini tuttum.

O da bana baktı ve her zamankinden daha hafif bir gülümsemeyle yaka cebine uzandı. Küçük, ince bir kitap çıkardı: Peri masalları. Parmağını dudaklarına bastırdı.

Başımı salladım. Ne söylemediğini anlamıştım: Kitabı bir sır olarak tutmalıydım, özellikle de babamdan. Daha sonraları bu kitabın da aynı periler gibi yasadışı olduğunu

anlayacaktım; o zamansa sadece arkadaşlar arasındaki bir sır gibi gelmişti.

Onun yalnız kalmak istediğini biliyordum. Öğleden sonramı en sevdiğim şekilde geçirmek için hemen odama gittim. Kısa süre sonra cesur bir kız, bir mağaza ve büyüğü bir balıkla ilgili uzun bir hikâyeye gömülmüştüm.

Akşam yemeğinden biraz sonra kitabı bitirdim; hep hızlı okuyan bir çocuk olmuştum. Kitaplığa doğru merdivenlerden yavaşça indim, annemin büyük mühendislik kitaplarının arasına gömülmeyi ve henüz bitirmediğim bir şey bulmayı umuyordum.

Hafifçe aralanmış kütüphane kapısından yere sarı bir mum ışığı huzmesi uzanıyordu. Işığın geldiği yönden hafif fısıltılar geliyordu.

Elimde olmadan kapının arkasında durdum ve dinledim. Anne babamın barıştığını duymayı umuyordum, ancak duyduğum babamın sesi değildi.

“... Brethren üyesi vaizler Esting Şehri sokaklarının her köşesini tutmuş,” diye fısıldadı Bay Candery. “Tanrı’nın şanına karşı geldiğini söyleyerek büyü hakkında sayıp sövüyorlardı. Annem ve akrabaları, içinde tutuldukları kafeslerden biraz daha iyi olan arabalarda götürülürken onlara hakaret ettiler. Onları evlerine götürecek Estinger gemilerinin nasıl olduğunu hayal ettikçe ürperiyorum.”

Annemin iç geçirdiğini duydum. “Elimizden gelen bir şey var mı?”

Bay Candery’nin sesi daha da yumuşadı. “Ne zaman elimizden bir şey geldi ki?”

Hemen sonra böceklerinden bir tanesi, metal kanatlarıyla yanımdan geçerek kapı aralığından kütüphaneye girdi.

“Kapı açık mı?” diye sordu annem. Bana yaklaşırken eteklerinin hışırtısını duydum ve hızla uzaklaştım.

Ertesi gün hep yaptığım gibi dersler için kütüphaneye indim ancak annem orada yoktu. Yaklaşık bir saat kadar bekledim, annemin ben doğmadan önce yaptığı ayrıntılı şömine rafı saatinin başında zaman geçirdim ama kimse gelmedi.

Sonunda mutfığa gitmeye ve Bay Candery’ye yardım edebileceğim bir şeyler var mı diye bakmaya karar verdim. Koridorda ilerlerken, onun kilerden çıktığını ve kapıyı yavaşça arkasından kapattığını gördüm. Beni gördüğünde korkmuş gibi zıpladı, daha önce onu hiç bu kadar tedirgin görmemiştim.

Nazikçe, “Annen hasta,” dedi ve bana annemin normalde kilerde sakladığı büyük bir kitap verdi. “Günü Copring ile geçirmeni istiyor,” dedi.

Açıkça, “Nesi var?” diye sordum. Onu derslerimizden, hatta işinden alıkoyuyorsa ciddi bir şey olması gerektiğini biliyordum.

Bay Candery eğilerek bana baktı, gözleri nazik ve endişeliydi. Mavi benekli yüzündeki ince çizgiler normalde olduğundan daha derindi; daha sakın biri olsa iç geçirirdi hissine kapıldım. “Peri kuşpalazı,” dedi.

Başımı salladım ve soğukkanlı görünmeye çalıştım ama

tek düşünebildiğim aynı hastalığa yakalandıktan sonra ölen Kraliçe Nerali’ydi.

Bay Candery uzaklaştıktan sonra, bana endişelenme demediğini fark ettim.

Sabah boyunca, L. Copring’in *Makine Mühendisliğinde İkinci İlmi Eser* isimli kitabının sayfalarını çevirdim ama okuduğum şeye odaklanamadım. Kaygı doluydum ama beni istemediği sürece annemi rahatsız etmemem gerektiğini biliyordum.

Ellerim rahat durmuyordu, bu yüzden kitabı bıraktım ve öğleden sonramı bir hafta önce tamirini neredeyse bitirdiğim mekanik böceklerle uğraşarak geçirdim. Önce sırtı için yaptığım yeni kanatları taktım. Başındaki küçük anahatarı çevirdim ve yana yatarak pencereden dışarıya vızıldayarak gitmesini izledim.

★★★

Annemi haftalarca görmedim. Babam onu ziyaret etmemi yasakladı; Peri kuşpalazının özellikle çocuklar için tehlikeli olduğunu söyledi. Enfeksiyon korkusuyla odaya kendisi bile girmemiş, misafir odalarından birinde uyuştu. Bay Candery’ye onun kirli çarşaflarını ve kıyafetlerini yaktırmıştı. Dokunduğu her şeyde bulaşma riski olduğunu söyledi.

Ölen Kraliçeyi ya da onu kurtarması gereken ilacı aklımdan çıkaramıyordum.

Bir gün kahvaltıdan sonra Bay Candery’ye, “Babam neden hiç bulut gülü almadı?” diye sordum. Babam ve ben nadiren birlikte yemek yedik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bana dikkatlice baktı. “Bunu hiç ona sordun mu?” dedi. Başımı çevirdim, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. “Hayır...”

“İyi.” Sesi rahatlayarak ağırlaştı ama aynı hızla keskinleşti. “Bunu asla söylemeyin Bayan Lampton. Bir daha asla.”

Ömrümde ilk kez neden diye soramayacağımı hissetmişim.

Beni iyi tanırdı ve söylemekten korktuğum şeyi görmüştü. “Kraliçeyi hatırla,” dedi. “Ben, Periler hakkında babanın neler dediğini hatırla. Senin bulut gülü satın almaktan bahsetmen onu çok kızdırabilir.”

İçimde bir şeylerin taşlaştığını hissettim. “Korkar demek istiyorsun.” Daha sonra cesaretlenip “Neden onun için sen almıyorsun?”

Arkasını döndü. “Annem giderken birikimimi ona verdim,” dedi. “Bu yıllar bulabilir... Ve baban...”

Tekrar arkasını döndü, yüzü hiç olmadığı kadar cansızdı. “Sana bunlardan bahsetmemem gerekiyor Nicolette,” dedi. “Lütfen benden anlatmamı isteme. Ve şimdi...” Annemin karmaşık şömine rafı saatini işaret etti. “Annemi görmem lazım.”

Başka bir şey söylemem'e fırsat vermeden ayrıldı, ama ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Annemle her zaman Bay Candery ilgilenirdi. Peri kanı taşıdığından ona kuşpalazı bulaşamayacağını söylerdi (ancak daha sonra kitaplarımdan söylediğinin doğru olmadığını öğrendim).

Ne babam ne de o annemin nasıl veda ettiğini anlatacaktı.

Bütün vaktimi kütüphanede, git gide daha da fazla okuyarak ve artık annemin ilgisini çekmeyen mekanik böcekleri ve küçük makineleri tamir ederek geçiriyordum. Çalışmaları hakkında yeterli bilgiyi edinebilir ve anlayabilirsem, annemi bir şekilde sağlığına kavuşturabilirmişim gibi hissediyordum. Makinelerini onararak, annemi de bir şekilde iyileştirebileceğimi umuyordum.

Oysa kimse onu görmeme bile izin vermedi.

Bir gece, gizlice odasına çıktım. Hastalığını anlamak için onu benim görmem gerekiyordu... Bir yandan, onun ağır bir hastalığı olduğuna kendimi bir türlü inandıramıyordum. Bunun için fazlasıyla hayat dolu, fazlasıyla güçlüydü.

Odasının kapısını itmeye çalıştığımda normalden daha ağır geldi. Koridor fazlasıyla karanlıkta ama kapının altındaki aralıktan şöminenin kırmızı ışığı sızıyordu. Ateş annem çabuk iyileşsin diye mi bu kadar harlıydı, yoksa ateşini düşürmek için mi? Peri kuşpalazının belirtileri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

İçeriye girdim. Fazlasıyla temiz metalik bir koku vardı içerde ve gözlerim birden yaşardı. Büyük, kırmızı, gürleyen bir şömine ile annemin eski kıyafet dolabı yer alıyordu. Orada, odanın karşı tarafında, gri örtülerle sarılmış halde annemin yatağı duruyordu...

Ateşin gürültüsünden, onun nefes alışverişlerini bile duyamıyordum. Panikle göğsüm sıkıştıyordu ve kendimi uyuyan annemin üzerine değil ama kapının dışına, koridora attım.

O odada korkunç bir şeyler oluyordu. Bay Candery'nin beni uzak tutmakla doğru olanı yaptığını biliyordum. Bu her ne ise, onunla yüzleşemezdim. Bazen hâlâ yüzleşemeyeceğimi düşünüyorum.

O son haftalara dair anılarımı bir araya toplamaya çalıştıkça parçalanıp dağılıyor. Annemin hayatının son haftaları.

Sonunda haberi dumandan anladım. Ne benimle nasıl konuşacağını bilen babamdan ne de Bay Candery'den duydum. Kokuyu kütüphaneden, annemin şömine rafı saatinin mevsim kolunu düzeltirken aldım. Bahar tam olarak gelmişti ama kışta biraz takılı kalmıştı.

Sonra döndüm ve gördüm, bir karanlık açık kapıdan içeriye kıvrılıyordu: nemli, kirli bir duman yakılmaması gereken şeylerin yakılmasıyla ortaya çıkmıştı. Metal dumanı, yağ dumanı.

Annemin tüm nevresimleri evin arkasıyla Woodshire Ormanı arasında yer alan çimlerde yakılmıştı. Temiz, gri bir dumandı ama bu ona benzemiyordu.

Nasıl olduğundan emin değilim ama biliyordum. Hemen dumanın atölyeden geldiğini de anlamıştım. Muhtemelen, her zaman annemin etrafında yer alan makine kokusunun bozulmuş hali olan yağ, metal ve kömür kokusuydu.

Vücutum gerilmiş halde, elimi bir süre daha annemin saatinde tutarak hareketsiz durdum. Sonra koştum.

Bay Candery'yi kilerde gördüğümü hatırlıyorum. Ümitsizdi. Yangını söndürüyordu.

Annem bana deneylerinde ortaya çıkabilecek farklı yangınlarda ne yapmam gerektiğini öğretmişti. Her zaman atölyede çalışabilmem için önce nasıl güvende olacağımı öğrenmem gerektiğini söylerdi.

Ona nasıl yardım edeceğimi biliyordum ve yardım ettim.

Yangının ne anlama geldiğini, yangını söndürüp evin kalanına yayılmasını önleyene kadar düşünmedim.

Bay Candery mavi çilli yanaklarından isi ve teri silene ve normalde gülen yüzünün acıyla kıvrandığını görene kadar anlamadım.

Babamın talimatıyla haftalardır annemin nevresimlerini ve elbiselerini yakıyordu ama tüm bunların yerine yenisi alınabilirdi. Atölyenin yakılması tek bir anlama geliyordu.

“O... Annem...” Kelimeler düğümlenmişti.

Bay Candery uzun kollarını açtı ve ona doğru yığılırken beni sımsıkı tuttu.

Bir şey söylemedi ama o her zaman çok sessiz bir adam olmuştu.

BÖLÜM 3

Annemin ölümünü izleyen haftalarda babam yeni odasından çıkmayarak ve nadiren konuşarak sessiz kalmıştı. Şimdiyse hastalıktan ya da belki de annemden kurtulduğu için rahatlamış bir halde gürültülüydü. Her konuştuğunda bağıırıyordu.

Göğsümde ve gözlerimde duman gibi yoğun, gri bir sisin ardından onu dinledim.

“Güvendeyiz,” dedi. “En kötüsü geride kaldı. Artık evde bize mikrop bulaştırabilecek bir şey kalmadı.”

Bay Candery’ye atölyedeki her şeyi yok ettiğinden emin olmasını istediğini, kilerin kalanını yeniden inşa etti-receğini ve üzerine duvar öreceğini söylemişti. O günden on altıncı doğum gününe kadar, annemin atölyesinin de kendisi gibi ilelebet yok olduğunu sanmışım.

Pusun dağıldığı zamanlar olurdu ve o zaman, annemin yasımı, ondan ders alarak tutmamı isteyeceğini bilirdim. Kiler kapısına bakmaya bile dayanamazdım ve babamın da annemin sevdiği işi hâlâ sevdiğimi bilmesini istemezdim,

anneme hastalığı bulaştıranın “bazı Peri ıvır zıvırlar” olduğundan emindi. Çok sevdiğim adaçayım bile yakılmıştı.

Ancak bunlar çalışmayı bırakacağım anlamına gelmiyordu. Yangından kurtulan kitaplarını, kitaplıkta veya odamda kalan kitaplarını okumaya devam ettim. Bana o kadar çok şey öğretmişti ki, 9 yaşında olmama rağmen kendi kendime daha fazlasını öğrenebiliyordum. Atölye eşyaları olmadan yeni makineler yapamazdım ama evin kalanında yer alan küçük yardımcı aletleri tamir edebiliyordum. Küçük bir alet kutum vardı ve bana öğretmek için kütüphanede tuttuğu ve babamdan sakladığım çeşitli tamamlanmamış modeller vardı. Öğrenmeye devam etmek için yeterli bir şeyler yapabilirdim.

Annemin cenazesinden önceki gece yaşadığım enerji patlamasıyla geçen sene üst kattaki dolaba kurduğu neversim katlama makinesini çalıştıran piston dizisini söküp, yağlayıp tekrar yerine yerleştirmek için gün doğana kadar ayakta kaldım. Bacaya çıkan fazla ısı ve dumanı dışarı verdiğinden bacanın da temizlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdim. Bunun bir makineyle değil büyüyle yapılacağını bildiğimden, Bay Candery’nin peri temizleyicileri sakladığı mutfaktaki gizli dolabı açmak için alt kata indim. Bu dolaptan haberim olmadığını sanıyordu.

Annemin duvarın içine inşa ettiği ve Bay Candery’nin sakladığı kusursuz yeri göremesem de orada olduğunu biliyordum. Bay Candery’nin bakmadığını düşündüğü zamanlarda birkaç kez yaptığını gördüğüm gibi elimle itirdim. Yayların metalik bir şekilde serbest kalıp kapının açılmasını sağlaması için bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Moralimi bozmadan daha sert bir şekilde ittim. Doğru nokta olduğunu biliyordum, Bayan Candery'nin Periler ülkesindeki keşiflerinden biri olan çerçeveleenmiş gümüş orkide resimlerinin hemen soluydu. Bayan Candery'nin başına ne geldiğini asla öğrenemedim; *Bridegroom* tayfasıyla Esting'e geri dönmemişti ve anneme sorduğumda üstünkörü bilmediğini söylemişti.

Candery, özellikle de yarı-Peri olanlar arasında yaygın bir isimdir, ama her zaman Bayan Candery'nin kâhyamızın atalarından biri olduğu ve belki de onun gibi uzun ince bir yüzünün ve burnunun olduğunu (Bay Candery'nin parlayan mavi benekleri olmaksızın) ve onun gibi sessiz ve nazik tavırları olduğunu düşünmek isterdim. Onun ormanın içinde gezindiğini ve açan her yeni çiçek ve yaprakla, Bay Candery'nin annemin en iyi Peri çinileriyle ilgilendiği gibi ilgilendiğini hayal ederdim.

Bu o resimdi, yer burası olmalıydı. Belki de gözümde canlandırmalıyım diye düşündüm. Bu kapının arkasında, tozlu şişeleri, kavanozları ve daha da tozlu raflarda yer alan konserveleri, bazılarının hafifçe parlamasını bazılarının etraflarındaki ışığı yok edişini hayal ettim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ittim. Duvara öfkeyle vurdum.

Arkamda hafif bir öksürük duydum. Arkama döndüğümde siyah yatak kıyafetleri, şapkası ve elinde parlayan bir küreyle dikilen ve şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Bay Candery ile yüz yüze geldim.

“Üz-üzgünüm,” diye kekeleydim. “Amacım...”

“Amacın beni uyandırmak mı değildi, yoksa dolaplarımı kurcalamak mı?” diye sessizce sordu. “Eğer ikincisiyse, katılmadığımı söylemeliyim. Amacın kesinlikle oydu.”

Kızardım ve ceza alıp almayacağımı düşündüm... Ama sonra gülümsediğini gördüm.

“Memnuniyetle karıştırabilirsin,” dedi. “Senin yaşındaki bir çocuk için bu ancak sağlıklı olabilir ve bugünlerde sağlıklı herhangi bir şey yapmaktan memnun olurum. Şimdi, sana yardımcı olayım.”

Arkamda durdu ve uzun, mavi noktalı elini benimkinin üzerine yerleştirdi. Teni çok sıcaktı.

“Nicolette Delacourt Lampton’a izin verin, lütfen” diye mırıldandı.

Bir tıklama ve sonrasında bir vınlama sesi duydum, dolabın kapısı açıldı.

Utanmış bir şekilde “Yalnızca baca tozu arıyordum,” diye mırıldandım. “Biliyorum, yapmamalıydım...”

“Sorun değil.” Bay Candery bana gülümsedi. “Elbette bu şeyleri evde kullanmak üzere saklıyorum. İşte biliyorsun, baban...” Başını yavaşça salladı ve gülümsemesi soldu. “Bayan Lampton aslında bu şeyleri kullanabildiğiniz için memnunum. İleride çok işinize yarayacaklarını umuyorum.”

Baca tozu karıştırıcısını elime koydu ve dolap kapağını tekrar kapattı; dolap kusursuz bir şekilde fasulye yeşili rengindeki duvarda kayboldu. Taşıdığı küre avcunda söndü ve o uzaklaştı.

Bu şeylerin neden işime yarayacağını düşündüğünü sormak istedim; bir keresinde bazı Perilerin hatta yarı-Perilerin ara sıra geleceği görebildiğini okumuştum.

Ama annem olmadan geleceğim nasıl olur bilmek istediğimi sanmıyordum. Ayrıca, Bay Candery muhtemelen baca tozunu tekrar kullanmam gerekebileceğini söylemek

istemiş olmalıydı.

Kısa süre sonra kullandım; görünüşe göre bacanın ısı-sı annemin yardımcı aletlerinden büyük bir kısmına güç veriyordu. Ama arkasında bıraktıklarını onarmaktan ne kadar hoşlansam ve icatların kendilerine ne kadar değer versem de en çok kütüphanesindeki kitaplara değer veriyordum. Babamın fark etmesinden korktuğumdan, annemin cenazesinden sonra eve pek uğramasa da onları asla odadan çıkarmıyordum. Babam artık ticaretten başka bir şeyle ilgilenmiyordu, özellikle de en cazip işi olan annemin böcekleri de annemle birlikte gittikten sonra. Kral Corsin'in uluslararası ticaret gümrük vergilerini sürekli arttırdığından, ancak ucu ucuna geçinebiliyordu. Daha büyük olsaydım ve babam uzaktayken bakıma ihtiyacım olmasaydı, Bay Candery'yi de gönderirdi.

Ne annem ne de babam çok misafirperverdi; şimdiyse babamın genelde evde olmaması yüzünden kimse ziyarete gelmiyordu. Yalnızca Bay Candery ve ben vardık. Lamp-ton Malikânesi biraz ıssızlaşmıştı ve ben de ıssızlaşmıştım. Mobilyalar solmuş ve eskimiş, pencereler eğilmişti. Annemin kitapları dışında tüm öğrendiklerimi unuttum ve mahalledeki çocuklar arasında tanıdığım birkaç arkadaşı da kaybettim.

Babamın takdir edeceği şekilde eğitilmiş bir genç hanım olmamıştım ama kendi yöntemlerimle yaşımın çok ilerisinde bir eğitim almıştım. Kütüphanedeki, çoğunlukla kâşiflerin biyografileri ve Peri tarihi olmak üzere ilgimi çeken her şeyi okumuştum. Kitaplar ve Bay Candery'nin hikâyeleri arasında, bu yere âşık olmuşum.

Periler hakkında en sevdiğim şey aileleriydi; belki de bunun nedeni tanıdığım herkes kadar aileden biri olduğumu hissettiğim Bay Candery idi. Kitaplar, Periler için ailenin bizimkinden farklı bir anlamı olduğunu söylüyordu: eş ve çocuklar yerine arkadaşlarıyla yaşıyorlardır. Bir grup, çocuk sahibi olmak isterse, bunu kimin yapacağına birlikte karar verirler ve hep birlikte çocuğun dünyaya gelmesini ister veya dilerlerdi (çeviriler farklı farklıydı). Yöneticileri, ülkedeki herkesin var olmaları için dilekte bulunduğu perilerdi; yönettikleri herkesin özelliklerine sahiptiler ve yönettikleri herkesle akrabaydılar.

Estinger'liler Periler ülkesine geldiğinde, aynı şeyin gerçekleştiğini gördü. Bir insan ve bir peri çocuk sahibi olmak isterse, kısa süre sonra biri veya diğeri hamile kalıyordu. Bu konu hakkında yazan Estinger'li bilim adamlarının açıklamaları suçlamalarla doluydu.

Periler hakkında yazan tarihçiler bunu bir tür yabanilik olarak tarif etmiş olsa da, ben sevmiştim. Birbirini, birlikte yaşayıp aile olacak kadar seven arkadaşlar olduğuna inanmak istedim. Arkadaşların birbirine duyduğu sevginin, aynı Esting'deki romantik sevgi gibi, yeni bir hayat yaratabileceğine inanmak istedim. Böyle bir aileye inanmak istedim.

Bu nedenle, babam bir seyahatinden döndüğünde, bana iki kızı olan bir kadınla nişanlandığını söylediğinde çok heyecanlandım. Yeniden bir aile olabileceğim, hayalini kurduğum kız kardeş-arkadaşlara kavuştuğumu düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Babamın yeniden evlenmesi çok uzun sürmedi ama bunu bana başka seçeneğinin de olmadığını söyleyerek açıkladı.

Beni dizine oturttu ve, “Halvingler olmazsa kısa süre sonra sokaklara düşeriz,” dedi. O zaman on yaşındaydım ve babam beni yıllarca kucağına almamıştı. Küçük bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu ve kendime kıpırdamam gerektiğini söylemek zorunda kalıyordum.

“Bayan Halving ikimize de bakacak ve bu önemli bir şey. Onun sevgisi ve parası tekrar ayaklarımızın üzerinde durmamızı sağlayabilir.” İç geçirdi. “Ve o çok güzel. Tanrım, asla böyle birini bulacağımı düşünmezdim. Göreceksin Nicolette. Onu ilk görüşte sevmemek mümkün değil.”

Bu sevgiyi umut ederek aylarca Leydi Halving ve kızlarının gelmesini sabırsızlıkla bekledim.

Düğün gününde, nefesimi tutmuştum ve heyecanlıydım. Eldivenli ellerimin titremesini engelleyemiyordum.

Hem babamın hem de üvey annemin ikinci evlilikleri olduğundan küçük ve sade tören yapılarına kadar onları göremedim. Piety, Chastity, ben ve töreni gerçekleştiren pederden başka yanlarında kimse yoktu. Üvey annem güzel ve sade bir şekilde giyinmişti, üzerinde yüksek yakalı, gri, ipek, sırtından aşağı küçük düğmeler inen bir elbise vardı. Sade bir başlık da takmıştı, tül yüzünü kapatıyordu ve çenesinin altına kadar iniyordu. Babamın kaldıramayacağı şekilde sabitlenmişti, ilk başta denese de sonra onu tülün üzerinden öptü.

Yeni üvey kız kardeşlerimse gösterişliydi, onları izlerken aklıma gelen ilk kelime buydu. İkisi de şık yeşil elbiseler giymişti; Piety’ninki yosun yeşili, Chastity’ninki ise

ham elma rengindeydi. Güzel kızlardı ve onları gördüğüm andan itibaren hevesle doldum... Onlar olmak için değil ama onlardan bir şeyler öğrenmek için. Saçları parlak ve kıvrılmıştı; Bay Candery ve ben saçımı zar zor taranmış halde tutabiliyorduk. Üvey annemin bana gönderdiği basit bej rengi pamuklu elbisemse onlarınkiyle kıyaslanamazdı bile. Yapılan jeste minnettardım hatta buna çok sevinmiş-tim ama ne renk ne de kesim bana uygundu. Yeni kız kardeşlerimi izlerken ilk kez kendimi basit hissettim.

Babam ve üvey annem düğünden hemen sonra balayı-na gittiler. Piety ile Chastity iş şehirdaki okullarını bitir-memişlerdi, bu yüzden henüz yeni bir ailem olmamıştı. Bunun yerine, Bay Candery ile Lampton Malikânesi'nde-ki yalnız hayatıma geri döndüm.

O ay enerjiyle dolup taşıyordum, elime geçen her bö-ceği tamir ettim ve benden istediği her konuda Bay Can-dery'ye yardımcı oldum. En çok zevk aldığım işse, Piety ve Chastity'nin odası olacak olan iki bitişik misafir yatak odasını düzenlemektir.

En çok neyin hoşlarına gideceğini, odalarını nasıl de-kore edeceğimi enine boyuna düşündüm. Koku için köşe-lere kurumuş çiçekler astım ve her şeyi annemle yapmayı öğrendiğim küçük kolaylıklarla monte ettim. Ağır dolap kapağının bitişiğindeki bir levye kapıyı onlar için açtı; bir krank kolu makyaj masası aynasını çevirerek kendilerini farklı açılardan görmelerini sağlıyordu; kıyafet dolabında-ki döner tekerlek kıyafetlerini hareket ettiriyordu, böyle-ce onlara kolaylıkla ulaşıyorlardı. Hatta, komodinlerinin üstüne annemin basit saatlerinden birini yerleştirdim. Bu eski ailemle yeni ailem arasında bir bağ kurabilmenin yo-

Yeni ailemin gelmesine daha haftalar varken odaları çoktan hazırlamıştım ve o gün hangi kitabı okuyorsam, onunla birlikte duvara yaslanıp kıvrılarak zamanımı orada geçirmeye başladım. Sık ve küçük yazılarla dolu olan büyük sayfalardan başımı kaldırır ve Piety, Chastity ve kendimi yerde birlikte yatarken, birbirimize hikâyeler anlatırken veya kendi hikâyelerimizi uydururken hayal ederdim. Bu odalar o pek çok hayali arkadaşımın mekânıydı ve gerçek hayatta daha da tatlı olacağını hayal ediyordum. Bir dakika bile sabredemeyeceğimi hissediyordum.

Öyle görünüyordu ki fazla beklemeyecektim. Lamp-ton'a planladıklarından tam bir hafta önce geldiler.

Bay Candery yeni ailemin geldiğini söylediğinde kütüphanedeydim. Keyifli bir telaşla oturma odasına sekerek geldim.

Onları gördüğümdeyse durdum ve sessizce ayakta bekleyerek yalnızca onlara baktım.

Üvey annemin yüzü hâlâ sevimliydi ama gerilmişti. Babamın ağzının kenarındaki çizgilerse birkaç hafta önce olduğundan çok daha derindi ve hiçbir yere birkaç saniye-den daha uzun süre bakmadan, bakışlarımı etrafta gergin bir şekilde gezdirdi. Üvey annem kameriyede oturup pencereden dışarıya bakarken babam ise odayı adımlıyordu.

Korkmuşlardı. Nedenini bilmiyordum ama bu kadarını görebiliyordum.

Piety ve Chastity yanlarında yoktu.

Babam başını sallayarak, "Bunun olacağını hep biliyor-

Üvey annem, eli boğazındayken başını salladı. “Biliyorum William. Perilere güvenilmez, Brethren bunu bize yıllardır söylüyordu. Yüzyıllardır.”

“Muhakkak,” dedi babam. “Mesele yalnızca...” Döndü ve beni kapının önünde ayakta dururken gördü. Bana doğru hızla geldi ve kollarının arasına aldı. O kadar uzamıştım ki babam artık bunu yaparken zorlanıyordu. Ancak asla büyüdüğümü fark etmiyor gibiydi.

Bunun yanı sıra, buluşmamıza biraz drama katmaktan da hoşlanıyor gibiydi. “Nicolette, hayatım,” dedi.

Bana yalnızca annem hayatım diye seslenirdi.

“Güvende olduğun için o kadar memnunum ki.”

Kaşlarımı çatarak, yüzüne bakmak için geriye doğru çekildim. “Neden güvende olmayayım ki?”

Başını salladı ve beni yere bıraktı. “Kızlar size söylememiz gereken bir şey var.” Gözleri üvey anneme sonra da kapıya yöneldi. “Üvey kız kardeşlerini çağır, olur mu?” dedi.

Piety ve Chastity’nin hâlâ okulda olduğunu sanıyordum. Onları, fısıldaşarak ve kıkırdayarak kendi aralarında takıldıkları düğünden bu yana görmemiştim. O zaman onlara el sallayıp utangaç bir şekilde gülümsemeye çalışmış ama yanlarına yaklaşacak kadar cesur olamamıştım.

Hâlâ gergin olmama rağmen, hevesle üst kata çıktım ve kapılarına vurdum. Kalbimin hızlı hızlı attığını duyabiliyordum.

O gülüşmeleri tekrar duydum, içeriden geliyordu. Kapıyı tıklattığımda ise kesildi.

İçlerinden biri, “Kim o?” dedi. O sesin ahenkli tonu, daha sonra öğreneceğim üzere Chastity’ye aitti; Piety’nin

sesi kardeşininkinden daha incecildi.

Yüzümdeki veya sesimdeki gülümsemeyi kaybetmiş bir halde, “Kız kardeşiniz,” diye kapının arkasından seslendim. “Babamız hepimizi oturma odasında istiyor.”

Kapı açıldı. Piety ve Chastity orada omuz omuza duruyordu, ancak Piety daha kısaydı.

“Kız kardeş mi?” dedi Piety. “O da kim?”

Chastity, ismimdeki sessiz harfleri kulağa saçma gelecek kadar uzatarak, “Sanırım Nic-col-lette kendinden bahsediyor,” diye iç geçirdi.

Piety, “Oh”, diye yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Tanrım, kimden bahsettiğini anlamamıştım. Bence bir kız kardeşe daha ihtiyacımız yok, değil mi?”

Chastity zarif ayağını kaldırdı ve Piety’nin incik kemiğine vurdu. Acımasız bir sesle, “Evet,” dedi ve kız kardeşi yüzünü buruşturarak incik kemiğini diğer bacağına bastırdı.

Piety, “Tamam, Nic-col-lette, aşağı geleceğiz,” diye homurdandı.

Kapıyı onlar için açık tutmak amacıyla geri adım attım. Öyle kuvvetli itip geçtiler ki, bana çarptılar ve bu sonradan kolumda bir morluğa neden oldu.

Onların hemen ardından alt kata inmem gerektiğini düşündüm ama önce odalarına bakmaktan kendimi alamadım. Onlar için yaptığım dekorasyon ve düzenlemelerle nasıl yerleştiklerini görmek için ölüyordum.

Ama oda onlara bıraktığım gibi değildi. O kadar özenle düzenlediğim kurutulmuş çiçekler çöp kutusuna atılmıştı. Aynaları için yaptığım kolları söküp çıkarmışlardı, vidaları yerlere saçılmıştı. Kıyafet dolabını özensizce açmışlardı ama döner tekerlek, o devasa dolaba bile sığmayan kıya-

fetlerine daha fazla yer açmak için olsa gerek çıkartılmıştı. Daha birçok sandık, düzinelerce şapka ve ayakkabı kutusu odayı kaplamıştı. İçi doldurulmuş hayvanlar, Bay Candery ile birlikte tavan arasından seçtiğimiz yatak örtülerinin üzerine yığılmış ve büyükannemden kalma küçük işleme-
li yastıklar yere atılmıştı. Annemin saatini ise görememiş-
tim.

Onlar için bıraktığım kitapları şöminenin yanına yığ-
mışlardı, açık bırakılmışlardı ve sayfaları buruşmuştu. On-
ları bir araya getirmek için aceleyle içeri girdim. İçlerinde
bir sayfası kopartılmamış olan hiçbir kitap kalmamıştı.
Ateşte de için için yanan birkaç yeşil deri parçası gördüm
ve bazı kitapları tamamen kaybettiğimi anladım. Diz çök-
tüm ve kendime hâkim olamadan, ateşe yaklaştım ve bu
parçalardan birkaçını kurtarmaya çalıştım. Kurtarabildi-
ğim kadar kitabı kurtaracaktım.

Dumandan gözlerim yanıyordu. Küllü, kabarcıklı par-
maklarımla ateşin önünde kucağımda parçalanmış kitap-
larla diz çökmüşken bile, kendime Piety ve Chastity'nin
yaptıklarını çok büyütmemem gerektiğini öğütüyordum.
Kendime, ben de yeni bir yere taşınıyordum orayı kendime
ait hale getirmek isterdim, dedim.

Daha on yaşındaydım ve yalnızdım, yeni kız kardeşle-
rimin odasını hazırlamak benim özel eğlencem olmuştu.
Onları hayal edip, yerlerinde olsam yeni odamın olmasını
istediğim şekilde bir oda hazırlayarak orada o kadar zaman
geçirmiştim ki.

Gözlerimden akan yaşları fark ettiğimde utandım. Ka-
pıyı kapattım ve tekrar babamın yanına gitmek için mer-
divenlerden indim. Kendime, sadece bilmiyorlar, dedim.

Onlar için tüm bunları yapanın ben olduğumu bilemezlerdi.

Oturma odasına geri döndüm. Piety ve Chastity, odanın öbür ucundaki iki kişilik koltukta oturuyordu. Babam hâlâ odayı adımıyordu ve üvey annem ise pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Şöminenin yanındaki sırma kumaşla işlenmiş, eskiden annemin oturduğu sandalveyi çektim. Bana göre çok büyüktü.

“Evet, çocuklar,” dedi babam. “Size söylememiz gereken bir şey var.”

Piety ve Chastity üvey anneme baktı. Ben babamı izlemeye devam ettim.

“Bir hafta daha uzakta kalacağımızı düşündüğünüzü biliyorum,” dedi. “Umarım ki en azından ebeveynlerinizi daha erken evde görmekten mutlu olmuştunuzdur.”

“Annem bizi okuldan aldı,” dedi Piety. “Tam da dans derslerine başlamak üzereydik.”

Aniden merak ve hayranlıkla doldum. Dans annemin bana öğreteceği son şeylerden biriydi. Mühendislik ve teorik fizik arasında ona pek vakit yoktu ve ne o ne de babam dansa düşkündü.

Üvey annem, “Biliyorum hayatım,” dedi. “Endişelenme. İkinizin de ne olursa olsun dersi bitirmenizi sağlayacağım. Sadece sizi tehlikeden korumak istedik,” dedi.

Üvey kardeşlerimin gözleri açıldı; benim gözlerimse hâlâ babama sabitlenmişti.

Dans derslerine olan merakım bir dakika sürmüştü, artık sadece babamın eve neden geldiğini söylemesini istiyordum.

“Tehlike mi?” diye sordum. “Baba ne oldu? Neden bu kadar erken geldiniz?”

Babam başını salladı. “Geri geldik çünkü Esting Şehri’nden bir takım haberler geldi. Tahtın varisi Philip öldürülmüş.”

Üvey annem, uzun ve zarif elini boynundan ağzına götürerek, “Cinayete kurban gitmiş,” dedi. “O vahşi Perilerden biri öldürmüştü. Öyle görünüyor ki artık hiçbir yer güvenli değil.”

Babam, “Çocukları korkutmayalım,” dedi.

Bu konuda benim için endişelenmeleri gereksizdi; tahtın varisini öldüren bir Peri suikastçısının kırsalda yaşayan güçsüz genç kızların peşine düşmesi için herhangi bir sebep yoktu.

Chastity ise beni şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu. “Philip!” diye ağladı. “O-o kendine eş aramaya başlayacağında biz tam da-” Yüzünü ikili koltuğun döşemesine gömdü ve hıçkırarak ağladı.

Piety üzüntüsüne kız kardeşinden daha iyi hâkim oldu, ama annesine dönerken dudakları titriyordu. “Ne korkunç bir şey” dedi, fakat ölen genç adamdan ziyade kendisi için korkunç olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim.

Üvey annem başını tereddütsüzce salladı. “Billyorum kızlar,” dedi. “Ancak, bence, bu sizin için bir nimet de olabilir. Daha genç olan Prens Christopher, taht varisi eğitime bir buçuk yıl içinde başlayacak ve şu anda sadece 13 yaşında olduğunuza göre o size daha yakın bir yaşta. Aynı zamanda, tahtın varisi Philip, büyük ihtimalle aptal babasının da yaptığı gibi gelinini yurtdışında arayacaktı.” Kaşlarını çatı. “Belki de bu olay, yabancılara güvenilmemesi ve saraya getirilmemeleri gerektiğini hatırlatır.”

Sonunda gözlerimi babamdan üvey anneme çevirdim. “Sarayda gerçekten Peri var mıydı?” diye sordum. “Kral Corsin hepsini sürgün etti sanıyordum.”

Üvey annem bana bozulma ile şüphe arasında bir ifadeyle baktı. “Peki, bu konuda ne biliyorsun?” diye sordu ama cevabımı beklemeden konuşmaya devam etti. “Kral Corsin görüşmeler yapmak için Peri hükümdarını saraya davet etti. Her zaman onlara karşı Philip’ten daha ılımlı görünürdü ama o da sürgünü yeniden değerlendiriyor olmalı. Brethren yoldaşlığı olması gerektiği gibi, buna başından beri karşıydı elbette.” Babama baktı.

Babam başını salladı ve devam etti. “Periler geldikten yalnızca birkaç gün sonra,” dedi, “Veliaht Philip hastalandı. Bulut gülü böyle sinsidir işte, yüksek doz vücuda girmenin bir yolunu bulur ve sizi yavaşça öldürür. Onu Perilerden başka kim kullanmış olabilir ki, özellikle de Kraliçe Nerali’ye yaptıklarından sonra? Bu olaydan sonra Kral Corsin Brethen üyelerini dinledi. Peri hükümdarı şimdi zindanda ve adamın ülkesine geri mi gönderileceği yoksa infaz mı edileceğine dair karar yakında çıkar.” İç geçirdi ve gömleğinin yakasını düzeltti.

Peri hükümdarından nasıl erkek bir insanmış gibi bahsettiği dikkatimi çekti. Oysa Periler birbirlerinden bahsederken herhangi bir cinsiyet belirtmeyen Peri kelimesini kullanırlardı. Onlara benekliler demek kadar aşağılayıcı değildi, ki annem asla bunu hoş görmezdi.

Babam anneme dair hiçbir şey hatırlamıyor muydu? Annemin Peri halkı ile insanlar arasında bir isyan çıkacağı hakkındaki tahminini? Veya yalnızca annemin hastalığını,

benim bile babamı sevip sevmediğini merak etmeme yol açan inatçılığını mı hatırlıyordu?

Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm, ama o anda ve o odada, birden aklımdan geçeni söylemeye korktum. Bazen, ta o zaman olacakları tahmin etmeli miydim diye merak ediyorum.

Üvey annem pencerenin önünden kalktı ve Piety ile Chastity'nin koltuğunun arkasına gitti. "Kızlarımın şehre, tutsak da olsa o katilin bulunduğu yere yakın olmasını istemiyorum. O gidene kadar kızlarım için güvenli değil. Kimse için güvenli değil."

"Burada güvende olacağız," dedi babam, üvey anneme doğru yürüdü ve kolunu beline sardı. "Korkma sevgilim."

Piety ve Chastity'yi de tablonun içine alarak orda öylece durdular. Annemin koltuğundan onları izledim, ayağa kalkıp onlara katılacak gücü kendimde bulamadım.

Yeni ailemle geçireceğim ilk haftaların mutlu bir arkadaşlık ve kaynaşma havasında geçeceğini ummuştum; bunun yerine hepimiz gergin, sessiz bir şekilde şehirden gelecek haberleri bekledik.

Veliaht Philip'in cenaze töreninden sonra, Kral Corsin Peri hükümdarını hapis gemisiyle Peri ülkesine sürgün etti - babam Kral'ın onu öldürtmemesine şaşırmişti ama görünen oydu ki Prens Christopher sağduyulu davranılmasını istemişti. Yine de, Peri hükümdarı ülkesine gönderildikten sonra Kral Corsin tüm ülkede ambargo uygulamaya başladı. Haberler ulaştığında, babam daha yeni

bir ticaret gezisi için yola çıkmıştı. İster Peri ister Estinger gemisi olsun, hiçbir gemi Periler ülkesi limanlarına giriş ve çıkış yapamayacaktı; pazarlarda hiçbir Peri ürünü veya sihrin ticareti yapılmayacaktı. Kilolarca bulut gülü şehir meydanlarında Perileri temsil edercesine yakıldı.

Ülkenin her yerindeki yarı-Perilerin Kral'a karşı çıktıklarını, yeni yasayı kınadıklarını, hatta devrim olmasını istediklerini duyduk - ya da ben üvey annemin konuklarından kulak misafiri oldum.

Ama Kral Corsin, üvey annemin konuklarının söylediklerine göre, bu ayaklanmaları bastırmak için birliklerini göndermişti. Aynı konuklar daha sonra yaklaşan devrimin çok az kan dökülerek bastırıldığını haber verdiler.

Fakat kan dökülmüştü bile. Babamın kanı.

Her zamanki gibi o gün de kapıyı Bay Candery açtı. Fakat kapıdaki siyah üniformalı haberci, ağırbaşlı kâhyamızı bile şaşırtmıştı. Soluğunun kesildiğini; Piety ve Chastity'nin beni rahatsız edemeyeceklerini umduğum için inzivaya çekildiğim kütüphaneden duydum. Annemin mühendislik kitaplarından birini okuyordum.

Kalktım, ama ön taraftaki oturma odasından gelen üvey annem benden önce kapıya ulaştı. Eliyle Bay Candery'ye gitmesini işaret etti, o da mutfığa çekildi. Ben üvey annemin arkasında durmaya devam ettim.

Ciddi bir şekilde onu selamlayan haberci, "Hanımefendi," dedi. Eline kalın siyah bir zarf tutuşturdu. Zarfın üzerinde resmi görünümlü gümüş renginde *William Lampton'un Eşine, Lampton Malikânesi, Woodshire* yazıyordu.

Bu âdeti okumuş olduğum birkaç kitaptan biliyordum. Savaşta hayatını kaybeden adamların dul kalmış eşlerine uygulanan bir âdetti.

İlk anda, düşünebildiğim tek şey babamın asker değil, bir tüccar olduğuydu ve dünyada savaşçı olacak en son erkekti. Babam zeki, maharetli ve hızlı düşünen biriydi; herkesle her şeyi konuşabilirdi - annem dışında herkesle. Hayatı boyunca hiç dövüşmek zorunda kalmamıştı.

Fakat üvey annem mektubu aldı ve başını salladı, sonra dizlerini büküp reverans yaparak bu âdetin ona düşen kısmını yerine getirdi. Mektubu açtı; sessizce ve dayanılmaz bir yavaşlıkla okudu.

Konuştuğunda sesi tekdüze ve alçaktı. “Haberi ulaştırdığınız için minnettarım,” dedi, “haberi almaktan duyduğum üzüntü kadar.” Sanki bir tiyatro oyunundan dizeler okuyordu.

Haberci tekrar, “Hanımefendi,” diye selam verdi. Arkasını döndü onu bekleyen atına bindi.

Üvey annem arkasından kapıyı kapattı ve hole doğru döndü. Birkaç dakika boyunca mektuba baktı. Bu süre bana çok uzun gelmişti.

Sonra başını kaldırıp bana baktı, yüzünde en küçük bir değişiklik olmadı. Hâlâ o kusursuz, soğuk maske, o güzel tablo oradaydı.

Yanımdan salınarak hole geçti ve odasına gitmek için merdivenleri çıktı.

Ben ise orada, evin girişinde ona bakarak öylece kalamadım.

Ardından mutfığa koştum ve masanın yanında dikilmiş olan Bay Candery’ye sarıldım. Annem öldüğünde beni

kucaklayan oydu ve şimdi beni kucaklayacak tek kişinin yine o olduğunu biliyordum.

Ve kucakladı da. Gözlerimden yaşlar akıyor, vücudum kontrol edemediğim titrek ve acı veren nefeslerle sarsılıyordu. Hissettiğim şeyin yalnızca keder olmadığını belli belirsiz fark ettim, aynı zamanda panikti. Şimdi bana ne olacaktı? Bunu düşünmek yalnızca beni daha çok korkutmuştu; Bay Candery'nin kucağında hıçkırarak ve feryatlar içinde kendimi tamamen kaybettim.

Üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sonunda paniğim yatışmaya başladı ve önümü görmemi engelleyen koyu bir sis halindeki bitkinliğin beni sardığını hissettim.

Bay Candery beni kaldırdı ve beni yarı uyur haldeyken odama taşıdı.

Ertesi sabah nihayet geç bir vakitte uyandığımda, annemin ölümünden sonra gelen sis daha da yoğun bir halde beni sarmıştı. Bay Candery'nin nazik kucağındayken bedenimi sarsan hıçkırıkların şiddetini hatırlıyordum ancak böylesine bir şiddetin ve kederin içimde nereden geldiğini bulamıyorum. Babamın nasıl öldüğünü bilmek bile istemiyordum. Onu zihnimde o şekilde görmek istemiyordum: bedeni hareketsiz ve soğuk, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için parçalara ayrılmış veya vurulmuş... Bununla ilgili aklıma gelen herhangi bir düşünce etrafımdaki solgun sise daha sıkı sarılmama neden oluyordu. Hayatımda ilk kez, hiçbir şeyi bilmek veya anlamak istemiyordum.

İçimde ne varsa gri, sessiz ve sisle koyulaşmıştı.

Bay Candery beni öğle yemeğine çağırana kadar yatağımda kaldım; yemeğimi bitirdikten sonra her zamanki gibi en güvenli yerim olan kütüphaneye gittim. Annemin kitaplarından birini açtım ve ilk sayfasına göz gezdirdim; hâlâ üzerime sinen o boşluk hissiyle sarmalanmış gibiydim.

Biraz zaman geçmiş olmalı, ardından Bay Candery içeri girdi. Akşam yemeği vaktini haber vereceğini düşündüm.

Onun yerine, kanepeye oturdu ve yanına oturmamı işaret etti. Gidip oturdum. Uzunca bir an boyunca hüznü bana gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, “Ne oldu Bay Candery?” diye sordum.

“Bayan Lampton,” dedi kibarca. “Ben yarın sabah ayrılıyorum.”

Ona baktım. İlk düşüncem *elbette ayrılacak* oldu. Ne de olsa hepsi ayrılıyordu; bu benim hikâyemin ilerleyişiydi. Annem, babam ve şimdi de Bay Candery. Herkes gidiyordu.

“Neden?” diye fısıldarcasına sordum.

Bay Candery başını salladı. “Senden başka kimseyi burada tutmayacaklar.” Bana dikkatlice baktı, ama ben henüz neyi kastettiğini anlamamıştım. İç çekti ve tekrar konuşmaya başladı. Her zamanki gibi kibar ve ciddi bir şekilde, “Ona karşı dikkatli ol,” dedi. “Üvey annene karşı. Seni yıpratmasına izin verme. Bay Lampton bunu söylemenin bana düşmediğini söylerdi, ama birinin söylemesi gereki-

yor ve bunu yapacak başka kimse yok. Dikkatli ol Nicolette.”

Kitabımın üzerindeki, okumuş olduğum son satırın altında duran elime dokundu. O günlerde benim için her şey yarım kalmış bir satır gibiydi. Kelimelerin arasındaki boşluklara doğru kayıp düşüyordum adeta.

“Ayrılışımdan sonra her şeyin senin için mümkün olduğunca kolay olması için uğraştım,” dedi. “Böyle bir şeyin yaşanabileceğini düşünüyordum, Veliht Philip’in... Eğer büyüünün ve annenin makinelerinin işlerini yapmalarına izin verirsen, evi yönetmenin daha kolay olduğunu göreceksin. Onları tıpkı mutfaktaki dolabı sakladığım gibi herkesten gizledim, hatırlıyor musun?” Bir anlığına şefkatle gülümsedi, sonra yine hüzünlü haline büründü. “Biliyorum ki Bayan Halving sana yardım etmesi için kimseyi işe almayacak.”

“Bana yardım etmesi için mi?” Zihnimdeki belirsizlikle, tam olarak ne demek istediğinden emin değildim.

Başıyla onayladı. “Korkarım bundan sonra Lampton Malikânesi ile sen ilgileneceksin.” Ben bir şey söyleyemedim konuşmaya devam etti. “Sana yardım etmesi için kimseyi işe almayacak, ancak sen kendine yardım edebilirsin Nicolette, hem de düşündüğünden daha fazla.” Şimdi gülümsemiyordu ve alçak sesi ısrarlıydı. “Yeni şeyler icat edebilirsin, tamir edebilirsin. Bunu unutma.”

Elbette unutmamıştım, Bay Candery’nin çok iyi bildiği gibi. Tamir etmem için annemin bozulmuş makinelerini sık sık bana getirirdi; annemin kitaplarını okuduktan sonra hayalini kurduğum küçük projeler ve deneyler için ihtiyacım olan malzemeleri almaya köye giderdi. Bir atölyem

olmadığı için çok şey yapamıyordum, ama Bay Candery olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. En azından annemin bana verdiği eğitimi devam ettirmeme karşı değildi.

“Biliyorum,” dedim usulca. “İdare edeceğim.” Bunu hayal kırıklığıyla söylemiştim, ama bu doğru olmalı diye düşündüm. Bunca şey olurken idare etmiştim ve bunu yapmaya devam edecektim; yalnızca günlerin, o değersiz boşlukların geçmesini beklemeliydim. Daha iyi bir şey gelene kadar geçecek her bir günü.

Bay Candery, son bir kez bana nazıkçe gülümsedi. Ayağa kalktı. Veda edeceğini düşündüm, ama söylediği tek şey, “Geç vakte kadar uyanık kalma,” oldu.

Bay Candery gittikten sonra üvey annem onun yerini alacağını açıkça belirtti, kendimi kolayca yeni bir rutinin içinde buldum - belki de olması gerekenden çok daha kolayca, masayı temizlediğim ilk geceki haykırışım haricinde tabii. Kurallar, içinde yürüdüğüm sise çok iyi uyum sağlanırlardı ve hiçbir şey hakkında gerçekten düşünmeme gerek kalmıyordu. Ne annemle babamın ölümleri ne Bay Candery’yi kaybetmem ne de yeni ailemin beni bir hizmetçiye dönüştürmesi hakkında.

O sisin içinde yıllar geçip gitti ve ben güçlkle farkına vardım. Her şeyi doğal karşıladım; üvey annem kütüphaneyi ikinci bir oturma odasına çevirmeye karar verdiğinde bile. Alıcılar gelmeden önce en sevdiğim birkaç kitabı kurtardım, mutfakta sakladım ve işlerime devam ettim. İçimde boğulmuş bir ses, kütüphanenin malikânede gerçekten

güvende hissettiğim son yerin kaybı için feryat ediyordu ama o sese aldırış etmedim. Şimdi öfkelenmenin değil, hayatta kalmanın zamanıydı. Hayatta kalacaktım. Yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Her sabah erkenden uyandım, ateşe odunlar ekledim, üvey kardeşlerimin kahvaltısı için bahçeden yumurtaları ve sütü getirdim. Malzemeleri kendi yaptığım küçük teneke bir pervane tarafından soğutulan bir dolapta tutuyordum ve pervanenin arkasına ayda bir damlattığım bir damla Peri soğutma suyu sütü ekşimekten koruyordu. Soğutma suyu -Bay Candery'nin diğer Peri ürünlerinden bahsetmiyorum bile- bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü hepsi şimdi yasaktı. Ama henüz azalmamışlardı ve ben sorunlar başıma üşüşmeden önce önlem almak için çok üzgün, çok sıkılmış... Ve çok pasiftim.

Günlük ekmek için gereken hamuru annemin, içinde tahta yumruklar olan hamur yoğurma kabından alıyor, ekmeğe şekil veriyor ve fırına koyuyordum. Ekmek pişerken başka bir makineye çay yapraklarını koyuyor ve ısınmaya başlamasını dinliyordum. Kahvaltı sofrasını dikkatle hazırlıyordum, yere döktüğüm kırıntılar ise başka küçük bir büyü tarafından süpürülüyordu.

Bazen, kullandığım bu küçük yasadışı büyüler hakkında endişelenmem gerektiği aklımdan geçiyordu, ancak annem ve Bay Candery onlara güvenmişti. Hiçbir zaman onları bir lütuftan başka bir şey olarak düşünmemiştim.

Boş zamanım olduğunda sakladığım kitapları okuyor, veya biraz yıpranan makinelerin tamir ve bakımını yapıyordum. Bay Candery'nin kendime yardım edecek her şeyi yapmam hakkındaki tavsiyesini unutmamıştım. Ta-

mirde iyi olmak zorundaydım - eğer annemin makineleri ayakkabıları cilalamayı ve şömineyi temizlemeyi bırakırsa, bunların hepsini asla kendim yapamazdım.

Böylelikle, atölyeyi bulduğum zamana kadar, babamın ölümü ve on altıncı yaş günüm arasında, sise boğulmuş ve meşgul bir hayat sürmüştüm. Hiçbir şeyin daha iyi olmasını umut etmemiştim ve olmamıştı da. Bir şeylerin başlamasını beklediğim sabit ve değişmez bir yerdeydim.

KISIM II

BÖLÜM 4

Masanın üzerindeki Jules'un camdan yapılma alnını koluma toslamasıyla uyandım. Başını kaldırıp bana baktı; içindeki dişlilerin hareketlerini duyabiliyordum. Cam ve metal karışımı kişnemesi kulağımda gıcırdadı ve burun deliklerinden ufak buhar dalgaları pufladı. Ona gülümse-dim.

Annemin atölyesindeki üçüncü gecemdi ve uyuklayarak zamanımı boşa harcayışma sinir oldum... On altıncı yaş günümün gecesinden beri, üvey kardeşlerimin temizlik işlerini yapmadığım her anı atölyede uykusuz geçiriyordum. Masanın üzerindeki mekanik ata bakarken -zaten kendisi rüya gibiydi- üç gündür hiç rüya görmediğimi ve uyumadığımı fark ettim.

Yine de içimde bir yer hâlâ yorgun değildi, hatta yıllardır ilk kez bu denli uyanık hissediyordu. Annemin kitaplarını baştan sona okumaktan yorgun düşüyordum, kütüphanede bıraktığı ne varsa onlar hakkında daha da uzmanlaşıyordum. Malzemelerini, pistonları, çubukları

ve vidaları, çekiç ve denge millerini katalogluyor; ocağın, cam üfleyicinin ve mekanik matkapların nasıl çalıştığını öğreniyordum. Hissettiğim, parlak ve zinde bir yorgunluktu; heyecan, bağlılık ve işe yaramaktan gelen bir yorgunluk. Tıpkı hareketsiz kutusunda uyuyan Jules gibi, yıllarca içinde adeta yaşadığımı hissettiğim belirsiz sisin tam karşıtıydı.

Bununla birlikte, her geçen gün ev işlerimin daha da kolaylaştığını söylüyordum kendime, çünkü artık annemin makinelerini çok daha kolay ve etkili tamir edebiliyordum. Hatta, onlara kendi buluşlarımdan birkaçını eklemeyi bile umuyordum.

Yaş günümünden sonraki birkaç ay bu vızır vızır, heyecan dolu yorgunlukla geçti. En çok dikiş yapmaktan nefret ettiğim için, ilk olarak bir dikiş makinesi yapmaya karar verdim. Benim saatlerimi alan uzun dikişleri kaşla göz arasında dikiyordu; ancak yine de çalıştırmak için belli bir ritimle pedala basmak ve kumaşı kendi ellerimle yönlendirmek zorunda kalıyordum. Duvara yaslanan, dişliler, borular ve metal levhalarla dolu çekmecelerin bana seslendiğini düşünerek; dikiş işini atölyede yapıyordum. Cam üfleyici özellikle dikkatimi çekiyordu. Jules yanı başımda duruyordu ve karnındaki ufak ocağı fark ettiğim için ona birkaç saatte bir kömür atıyordum.

Her gün annemin atölyesinin başka bir köşesini, bitirmem için bana bıraktığı herhangi bir eseri bulmak için araştırıp duruyordum. Kitaplarını düzenliyordum ve aynı

zamanda onları okuduğum için bu uzun ve yavaş bir süreçti. Sonuncusunu rafa kaldırmadan önce neredeyse iki ay geçmişti.

Hepsinden daha muhteşemi, annemin böcek yaptığı günlerden hayatta kalan, kitaplarının arasında saklanmış veya çekmecelerde unutulmuş diğer icatlarını bulmamdı. Atölyedeki dördüncü günümde iki tane şişman, altın kaplama kınkanatlı böcek keşfetmiştim; bir hafta sonra, masamın bir ucundan diğerine sürünürken yüksek sesle gıcırdayan çok eklemli bir tırtıl onlara katıldı. Bir ay içinde, iğneli bacakları ve çelik iplik borularıyla üç tane örümcek, bakırdan yapılmış, iki elim büyüklüğündeki metal kanatlarının açıklığıyla odada süzülüp kanat çırpıp ısıtılı ve narin büyük bir kelebek, renkli camdan kanatlı beş yusuftuktan oluşan küçük bir filo buldum. Hepsi gerçek böcek veya örümceklerden farksız şekilde uçuyor, sürünüyor veya vızıldıyorlardı, ancak Jules kadar zeki görünmüyorlardı - tıpkı gerçek böceklerin gerçek atlara kıyasla daha az zeki olması gibi diye düşünüyordum. Jules onları çok seviyordu; bazen onlara hafifçe kişniyordu ve onlar da Jules'un emrettiklerini yapıyor gibi görünüyorlardı. Onları Jules'un ekibi gibi görmeye başlamıştım. Her biri en az onun kadar gizemliydi. Isıltıları ve metalik hareketleriyle atölyeyi şenlendiriyorlardı ve bu neredeyse annemden kalan kırıntılara kavuşmak gibiydi.

Annemin servetinin kaynağı bendekiler gibi tıkr tıkr çalışan böceklerdi. Eğer annemin sırrını öğrenebilirim, kısa zamanda kendi atölyemi satın alacak kadar zengin olabileceğimi düşünüyordum. Ancak annemin kitaplarında veya günlüklerinde onlara nasıl hayat verdiğini açıklayan

hiçbir şey bulamadım... Annemin nasıl bir sihir kullandığını anlayamadan, kendi iradesiyle hareket eden makineler üretmenin yolunu kavrayamazdım. Üstelik biliyordum ki, annemin sırrı her ne olursa olsun artık yasadışıydı.

Ama onun robotlarının benzerlerini üretemesem bile, bulduklarımı çok sevmiştim. Ve hepsinden çok Jules'u sevmiştim.

İlk kez annemin koruyucu gözlüğünü giydiğimde, mental levhadaki böcek gözlü yansımamı görüp kahkaha attım. Gözlükleri çıkarıp eğri zemine tekrar baktığımda, bir hayalet görmüş gibi hissetmeme yetecek kadar anneme benziyordum.

Annemin ansiklopediler, sözlükler, el kılavuzları, mühendislik, teori ve felsefe kitaplarının arasına dağılmış günlüklerini de bulmuştum. Aynı anda hiçbir zaman iki günlük sayfasını bir arada bulamadım, yalnızca bir sayfa oluyordu. Daha sonra anladım ki, annem yaklaşık on yıl boyunca okuduğu kitaplarda da günlük tutmuştu ve kargacık burgacık yazısıyla sayfaların kenarlarına yazdığı notlar ile günlük sayfaları birbirine uyuyordu.

Günlüklerinin arasına dağılmış halde kişisel anlatımlar da vardı; evliliklerinin ilk yıllarında babamla ilgili, daha sonra annemin hamileliğinin eklendiği hatıralar ve en sonunda benim küçüklüğümü anlatan anılar. Bunların hepsi, onun hayatının asıl önceliğinin yanında birer dipnot gibi ikincildi. Her zaman daha önemli olan şey belli ki *işiydi*. Bunu küçük bir çocukken de biliyordum ve bazen onun ilgisinin merkezinde olmayı diliyordum ama şimdi onu anladığımı düşündüm. Daima beni sevdiğini biliyordum, ancak işini de seviyordu. Ben, annem her dakikasını

benimle geçirse de geçirmese de büyüyecektim, ama icatları o olmadan var olamazlardı.

Nicolette çok hızlı büyüyor yazmıştı bir gün. Şimdiden beşiğinde oturmaktan hoşlanmıyor; ona yaptığım yürüteçte uyukluyor veya mırıldanıyor. Daha şimdiden bir şeyler keşfetmek istiyor, bu yüzden William onu merdivenlerden yukarda tutmaya ikna etti beni. Böylece ocak, metallar ve aletler ona zarar veremeyecek. Kızımı özlüyorum, ama o çok hareketli ve elbet bensiz büyüyecek. Fakat diğer çocuklarımı bensiz büyüemeyecekler.

Annemin diğer çocukları. Bu cümleyle ne yapacağımı bilemedim. Annemin günlüğünü elimden bıraktım ve bir süreliğine okumaya değil, inşa etmeye odaklanma kararı aldım. Kalbim sızlamıyormuş gibi davrandım.

Bir akşam, Jules ve ekibini yerlerine kaldırdıktan sonra, ilk aydınlanmamı yaşadım. Şimdilerde Jules'un ahır kutusu, dikiş makinemin yanındaki çizim masamın üzerinde duruyordu. Makineyi yapmış olmaktan memnundum, ama dikiş dikmekten hâlâ nefret ediyordum. Beni okumalarımından ve icatlarımdan alıkoyması, zamanımı alması zoruma gidiyordu. Ama o gece makinenin demirden gövdesine bakarken, birkaç küçük değişiklikle, Jules ve ekibinin benim yerime dikiş dikebileceklerini fark ettim.

Annemin kitaplarına danıştıktan sonra, gerekli aletleri seçtim. Chastity'ye küçük gelen kış botlarının deri bağcıklarından Jules'a bir koşum takımı yaptım. Pedal üzerindeki ağırlık ve bir makara düzeneği sayesinde, muntazam şekilde yürüyecek olan Jules makineyi benim yaptığım ka-

dar hızlı çalıştırabilecekti. Kumaşı yönlendiren hizmetkârlarının yardımıyla, en azından düz dikişleri dikebilirdi. Ve hizmetkârlarına ne kadar öğretebileceğimize bağlı olarak (görünüşe göre benim konuşarak Jules'a bir şeyler öğrettiğim gibi ve o da vızıldayan böceklerle konuşarak öğretebiliyordu), belki zamanla kavisli veya daha ayrıntılı dikişleri bile dikebilirlerdi.

Elde edeceğim bütün o özgür saatler... Onları hayal etmekle bulduğum teselli bile nefesimi kesiyordu. Onlar, çoğunlukla çalışmakla harcayacağım ama *kendi işimi* yapacağım saatlerdi. Ve uyuyabilecektim - bu bir mucizeydi.

Sonuçta ortaya çıktı ki, onlar doğuştan terzilerdi. Çok az zaman sonra, yalnızca en ince ayrıntıları, düğme deliklerini ve pilileri ben yapmak zorunda kalıyordum ve bu çok daha az zamanımı alıyordu; yine de bana fazla gelen bir zamandı. Aynı zamanda üvey kardeşlerime dikişi benim yaptığımı inandırmam gerekiyordu, bu yüzden ne zaman onların etrafında olsam gerekse mutlaka dikiş dikiyordum.

Hâlâ, akşamları üvey annem Kutsal Kitap'tan parçalar okurken bir saat kadar onlarla vakit geçiriyordum. Bu her gece yerine getirdiğimiz ritüel, babamın zamanından bize kalmıştı ve bir aile gibi görünmemizi sağlayan son bir yalandı.

Beceriksiz ellerimle yapabildiğim en kolay şekilde dikiyordum - ya da her zaman beceriksiz olduğunu düşündüğüm, ama hâlâ yadırgadığım bir rahatlıkla annemin tasarımlarını yaratan ellerimle. Elime iğneyi her alışımında, gerçekten beceriksiz olmadığımı ve yalnızca dikiş dikmekte kötü olduğumu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Piety ve Chastity benim küçük iskemlemin karşısına otururlardı, sırayla mor uzanma koltuklarında yayılır veya açıkça pencereden dışarıyı seyrederdlerdi. Üvey annem her gecenin Kutsal Kitap bölümünü, kendi kelimeleriyle konuştuğunda asla sesinde olmayan bir duygusallıkla okurdu. Babamla evlenirken de aynı -narin ve karanlık, saklı cazibelerle dolu- ses tonuyla evlilik yeminini etmişti. Ne kadar da aldattıcıydı sesi.

Fakat bir gece, Kutsal Kitap yoktu. Onun yerine, üvey annem önlüğünün cebinden bir zarf çıkardı - her ne kadar ev işleri için parmağını bile kıpırdatmasa da, neredeyse her zaman önlük giyerdi. Bu ona sorumluluğunu bilen bir görüntü verirdi.

İçinden kalın, kare şeklinde bir kart çıkardı, bir kumaş kadar değerli görünüyordu. Kenarları zevkle ve ustaca yapılmış köşeli dantelle işlenmişti, kâğıda insan eliyle değil ancak bir makine veya bir Peri tarafından zımbalanmış olabilirdi.

“Kral Corsin Hazretleri,” diye açıkladı, birden dikkatleri kabaaran seyircisine, “bizi Yeni Yıl’ın başlangıcıyla düzenlenecek Kültürel Sergi Galası’na davet ediyor. Serginin jürileri Esting’in en göz alıcı mucitlerinin ve zanaatkârlarının ilerlemelerini kutlayacak ve onları Kraliyet Hibesi ile destekleyecek. Buna ilaveten ...” Davetiyeye göz atarken sesi alçaldı.

Piety ve Chastity, büzgülü eteklerini buruşturarak öne doğru eğildiler. Kulaklarım, üvey annemin üstünkörü es geçtiği şeyi duyunca heyecanla ürperdim. Bir sergi, üstelik mucitlere fon sağlayan bir sergi!

“...sarayda, şenliklerin başlangıcını kutlamak amacıyla

Yeni Yıl Gecesi düzenlenecek bir balo.” Burada üvey annemin sesi titredi ve zarif parmaklarına bir ürperti geldi. “Sevgili kızlarım, beklediğiniz fırsat geldi çatı.”

Piety ve Chastity ellerini kenetleyip başlarıyla onayladılar; kestane ve sarı renkli bukleler ayrı ayrı, ama ahenkle sallandı. Piety’nin oval ve Chastity’nin kalp şeklindeki eşit derecede güzel ve eşit derecede boş bakışlı yüzleri, büyük bir sevinçle parladı.

Bir sergi... Kraliyet hibesi... Mucitler ve zanaatkârlar...

İğnenin tırnağımın altına batmasıyla acıdan iki büküm oldum. Piety’nin iç gömleğinin pilileri arasında yayılan kan lekesine baktım. Kan lekesinin iyi bir ovalamayla geçeceği gibi, parmağımın acısı da kısa sürede geçti.

Elimdeki işi kendime doğru çektim, bu kazanın dikkatlerden kaçmasını umut ediyordum.

Ancak o kadar şanslı değildim. Piety, “Anne,” diye mız-mızlandı. “Nick gömleğimi mahvetti. Yenisine ihtiyacım var.” Kırmızı dolgun dudakları büküldü.

Piety ve Chastity bana tam ismim Nicolette ile seslenmeyi reddediyorlardı - bence isminin ahenkli tonlamasını veya herhangi bir erdemi ima etmeyişini kıskanıyorlardı. Bana babamın cenazesinde Nick ismini vermişlerdi.

“Tatlım, elbette yeni bir elbisen olacak,” dedi üvey annem.

“Benim de,” dedi Chastity, muhtemelen bunu bugün yirminci kez söylüyordu. Onun sözleri genelde Piety’nin kilerin yankıları gibi olurdu. “Eğer Pie’in yeni bir elbisesi olacaksa, ben de istiyorum.” Kız kardeşine bakarak gözlemini kıstı. Piety burnunu kırıştırdı.

Üvey annem elini kaldırarak onları susturdu. “Sevgi-

li kızlarım, sergiye kadar ikinizin de yepyeni gardıropları olacak,” diye mırıldandı.

Duyduğum dehşeti zorlukla kontrol altına aldım. Bu gardıropları benim üretmem mi bekleniyordu, üstelik Yeni Yıl’a kadar? Hâlihazırda kış gelmiş sayılırdı. Jules ve ekibinin yardımıyla bile, bunu mümkün kılacak bir yol göremiyordum.

O gece, annemin atölyesindeki saatlerimi iki katına çıkardım. Öyle dikkatle çalıştım ki, bir güneş ışığı demeti odadaki daracık pencereden içeri süzülüp tam gözüme gelene kadar zamanın geçtiğini fark etmedim bile. Uyumak için çok geç bir vakitti - üvey annem saat yedide aşağı inene kadar kahvaltıyı hazırlamalıydım. Buna rağmen, fikirler zihnimde uğulduyordu ve bana bir şans verselerdi bile uyuyamazdım.

Üvey annemin de heyecanlı olduğu açıktı. Suda pişirilmiş yumurtasını zevkle, hatta coşkuyla yedi. Genelde yemek yemenin kendisi için bayağı bir aktivite ve yalnızca sevgili kızlarıyla kalmak için katlanması gereken dünyevi bir gereklilik olduğunu düşünüyormuş gibi davranmayı tercih ederdi.

Hatta yemek yerken benimle konuştu. “Bugün şehre git,” dedi, yumurta sarısına çatalını batırırken. “Ve manifaturacıya danış. Dün gece Piety ve Chastity’nin bana tarif ettiği elbiseler için bir sürü kumaşa ihtiyacın olacak.” Başını sevgiyle salladı. “Her zaman en iyi nasıl görüneceklerini bilirler, Tanrı kalplerini kutsasın. Evlendiklerinde bu

gösteriş meraklılığını aşacaklar, tıpkı benim yaptığım gibi ama Kardeş Lane'in dediği gibi kızların istedikleri şekilde davranmasına müsaade etmekten bir zarar gelmez.”

Bunu söyler söylemez başını kaldırıp bana baktı, o sabah ilk kez göz göze geldik. Elbette ki benim, onun yanındayken sürekli ona bakmam bekleniyordu ama o nadiren karşılık verirdi.

Kaşlarını çattı. “Saçlarını yukarı topla,” dedi. “Düşmüş bir kadın gibi sırtında açık bırakmana gerek yok. Kimi etkilemeye çalışıyorsun?”

Omuz atkımı başımın üzerine çektim ve saçımı içine sardım, sonra boynumun arkasından büyük bir düğüm attım. Piety'nin beline kadar saçlarının görüntüleri aklıma geldi ama aldırmadım. Saçlarını toplayınca başımın ağrımalarının önemi yoktu - üvey anneme göre tek amacım kızlarının taliplerinin akıllarını çelmektir.

Merdivenin başında Piety ve Chastity göründü. Birbirlerine hava atarak, incelikle ve yavaşça aşağı indiler. Narin pamuk gecelikleri bileklerinin etrafında süzülüyordu. Benim sert, keten yeleşim ise vücudumu çiziordu.

“Pastırma istiyorum,” diye esnedi cılız Piety. Onu izleyen balıketli Chastity'ye pis pis sırıttı. Chastity bu sabah yalnızca tost yiyecekti. İki kardeş de gizlice bir diğerinin vücut şeklini kısıkanıyordu, ama elbette bunu asla kabul etmezlerdi.

“Sevgili kızlarım,” dedi üvey annem bir şarkı mırıldanır gibi, “Nick bugün şehre gidiyor. Lütfen, yeni gardıroplarınız için istediklerinizi, özellikle de balo elbiseniz için gerekenleri ona söyleyin. Elbiseleriniz üzerinde çalışmaya hemen başlamak isteyecektir.”

Ah elbette, diye düşündüm. Sabırsızlanıyorum.

Piety beyaz, kap-kol bir balo elbisesi istiyordu. “Gelinlik gibi,” diye iç çekti, gözleri donuklaştı. “Her yerinde krem rengi danteller ve saçlarımda turuncu tomurcuklar olacak.”

Chastity araya girdi. “Benim için saten,” diye mırladı, “parlak beyaz, tıpkı bir melek gibi.”

Piety, Chastity’nin yuvarlak kolunu dürtükledi. “Uzun kollu istiyor” diyerek kıs kıs güldü.

Chastity birden Piety’nin saçına asıldı ve ikisi birden çılgık attılar.

Üvey annem öfkeyle baktı ve hemen sessizce masaya oturdular.

“Gitmeliyim,” dedim. “Mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacım olacak.”

Chastity kahkahayla güldü. “Bizim sana izin verdiğimiz kadar zamanın olacak,” dedi.

“Pastırmam nerde?” diye sordu Piety.

BÖLÜM 5

Üç saat sonra, nihayet evden dışarı adım atabildim; kendi işimi yapabilmek için hiç zamanım olacak mı diye merak ediyordum. Küçük dükkânlardan oluşan bir cadde olan Woodshire'da kasaba merkezine doğru acele ederken, kendi malzemelerimi almanın yollarını düşünüp taşınyordum. Annemin atölyesi malzemelerle donatılmıştı; ancak Sergi'de gerçek bir gösteri yapmak istiyorsam hâlâ birçok malzemeye ihtiyacım vardı. Bunun yanında, eğer birinin ürünümü -ve beni- ciddiye almasını istiyorsam, düzgün yeni bir elbise için kumaşa ihtiyacım olacaktı. Üvey annemin manifaturacıda açılmış bir hesabı vardı ama her ayın sonunda harcamalarına dair ayrıntılı bir fatura alıyordu. Üvey annemin haberi olmadan kendim için hiçbir şey alamazdım.

Bunlar hakkında düşünürken, Sergi'ye katılmak konusunda sadece hayal kurmadığımı, aslında katılma kararı vermiş olduğumun farkına vardım. Balo pek de ilgimi çekmiyordu. Geceleri atölyede ürettiğim tasarımları ve çı-

kardığım işi birilerine gösterebilirsem, belki sonunda ben de annem gibi gerçek bir mucit olabilirdim.

Manifaturacı ve terzi, Bay Waters adında yavaş konuşan, oldukça neşesiz ve asık suratlı orta yaşlı bir adamdı. Ama ticaretinde her zaman dürüst ve adil biriydi, bu yüzden ben ona saygı duyuyordum.

Dükkâna girdiğimde, kafasını kaldırıp bakımsız ve cansız kırçillı saçlarının arasından bana baktı. Kapı arkamdan kapandığı gibi, kapıda asılı olan çan ikinci kez çaldı. Rengârenk top top kumaşları güneş ışığından korumak için, perdeler pencereleri örtüyordu. Üvey kardeşlerimin hayal gücünden yoksun olmalarına canım sıkılmış şekilde elimdeki eğri büğrü yazılmış listeye baktım.

Elimden geldiğince neşeli bir sesle, “Günaydın,” dedim. “Bugün bir sürü beyaza ihtiyacım olacak, çok ama çok fazla beyaza.”

Bay Waters cevap vermedi. İlk önce, bunun her zaman ki tersliği olduğunu düşündüm fakat bu kez biraz uzun sürdü. Eğilmiş ellerine bakıyordu; biraz yaklaşıncı baktığı şeyin elindeki bozuk bir makine parçası olduğunu gördüm. Bir saniye daha uzun bakınca, o parçayı kendi dikiş makinemden tanıdım. Çok önemli bir parçaydı. Birçok kişi gibi, onun işleri de Periler ülkesine uygulanan ambargodan sonra epey zarar görmüştü; yüzündeki ifadeden makinesini tamir ettirecek imkânı olmadığını anlamıştım.

Nazıkçe, “Bozuk mu?” diye sordum.

Başını salladı ve ifadesiz yüzü bir anlığına umutsuzluğa büründü. Sonra yine sertleşti başını kaldırıp baktı.

“Şu kahrolası yeni makineler,” dedi. “Kömürle çalışanlar, bilirsin. Bana satan adam bir daha asla makineyi ça-

lıştırmak için kendimi paralamayacağımı söylemişti. On kat daha hızlı dikiş dikecekmişim. Zavallı eklem hastası annem bile acı çekmeden kullanabilecekmiş. Delikanlı iyi satıcıydı. Daha bir aydan az zaman önce şu lanet makine için bu dükkânın değerinin bir kısmına yetecek para ödedim ona.” Kaba bir kahkaha attı. “Tabii ki Nordsakenlı bir delikanlıydı. Çoktan geldiği bozkırına döndü. Şimdiyse, o kadar parayı ödedikten sonra bir tamirci tutacak param yok.”

Kalın gözlüklerinin kocaman gösterdiği açık kahverengi gözlerini kısarak bana baktı. Kabaca, “Size kumaşları göstereyim,” dedi, “ama daha fazla yardımcı olamam Bayan Lampton.”

Kabul etmeliyim ki, Bay Waters’a olan hoşgörümün bir kısmı beni babamın ismiyle çağırmasından geliyordu; eskiden kim olduğuma dair küçük bir hatırlatmaydı bu. Elbette, bana herkesin Bayan Lampton diye hitap ettiği zamanlarda, rugan ayakkabılı ayaklarım onun dükkânına hiç uğramamıştı. Şimdi işler farklıydı.

Bay Waters sınıf farkı konusunda tutucu biriydi, ailemin geçmişteki serveti beni onun gözünde yüksekte tutuyordu. Bu, onun kişiliğinin saygı duymadığım bir yönüydü. Buna karşın geri kalan herkes bana hakaret ederken ve nutuklar atarken, değerini bilmek zorundaydım. Zaman zaman, üvey annemin bilgisi dışında, benden para almadan dikiş işlerime bile yardım ederdi. Ben de fazladan kumaşa ihtiyacım olsa bile ona yardım edebilirdim.

Ve ansızın, Sergi’ye katılmak için ihtiyacım olan ekstra kumaşa nasıl kavuşacağımı biliyordum.

“Onu sizin için tamir edebilirdim Bay Waters.”

Şüpheci kahkahası beni gafil avladı. “Oh?” diye kıkırdadı, bütün o sınıf ayrımı bir anlığına ortadan kaybolmuştu. “Peki bunu nasıl başaracaksın?”

Boğazımı temizledim; omurgamı olabildiğince dikleştirerek Bay Waters’ın gözlerinin içine baktım. “Makineler konusunda iyiyimdir,” diye sakince açıkladım ve benim bunu yapabileceğimi düşünmesi için herhangi bir sebebi olmadığını kendime hatırlattım. Gülümsedim. “Aileden gelen bir özellik.”

“Gerçekten mi?” Bay Waters’ın şüphecililiğinin yerini içten bir şaşkınlık almıştı. “Babanızın yürüyen aksamlarla arasının pek de iyi olduğunu hatırlamıyorum.” Gözlerini indirdi. “O çok iyi bir adamdı, beni yanlış anlamayın. Çok çok iyi bir adam.”

Bu sözler bana öyle dokundu ki, açıklama isteği bile duymadım. Kaldı ki, annemin icatlarını kimliğini gizleyerek yapmasının bir sebebi vardı. Çok az insan bir kadının onunki gibi bir mühendislik dehasına sahip olabileceğini düşünürdü. Bay Waters’ın babamın değil, annemin mekanik uzmanı olduğuna inanmasını bekleyemezdim.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Pekâlâ,” dedi çabucak, parçayı elime tutuşturarak, “en azından daha fazla zarar veremezsin ve denediğin için teşekkür ederim.”

Uzun, çıkıntılı metal parçasını elimde çevirirken, derin bir nefes aldım ve kendimi kanıtlamama yardım etmesi için anneme sessiz bir rica gönderdim.

Bay Waters beni tezgâhın arkasından, daha önce hiç fark etmediğim bir arka odanın girişine yönlendirdi. Odada, sallanan sandalyesinin üzerinde oturmuş örgü ören yaşlı

bir kadın vardı; ayağını yere tıklatarak sandalyesini sallıyordu. Ayak parmaklarını kaldırıp bileğini büktü ve ben yorgun düşmüş eklemelerinin gıcırdadığını ve çıtladığını duydum.

Ördüğü ilmekler ufacıktı ve elindeki şık, siyah renkli dantel şişlerinden kucağına sarkmıştı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, kalıcı izler haline bürünmüştü; yarım ay şeklindeki gözlük camlarından elindeki narin işe ters ters bakıyordu.

“Annemle tanışın Bayan Lampton,” dedi Bay Waters. Kadın gözlerini kaldırıp bana baktı ve gözleri parladı.

“Bu Nicolette Lampton mı?” diye sordu. “Bağışla tatlım, seni selamlamak için ayağa kalkamıyorum. Hareket etmek benim için gittikçe daha da zorlaşıyor.” Elini bana uzattı ve memnuniyetle sıktım.

Annemin otomatik sallanan sandalyesini hatırladım ve bir örgü makinesinin ne kadar kolay yapılabileceğini düşündüm; gülümsemem genişledi. İhtiyacım olabilecek her şeyi, yeteneğim ve icatlarımı takas ederek elde edebileceğimi anlamıştım.

“Sizinle tanışmak çok hoş,” dedim, söylediğimde ciddiydim. “Oğlunuzun dikiş makinesini tamir etmeye geldim.”

Kadın başını salladı. “Şahane! Şahane!” Dantel işine tekrar odaklanırken sesi alçaldı. Elleri hızlı ve kederli hareketlerine geri döndü.

Bay Waters’a döndüm. “Şimdi, nerede bu sorun çıkaran makine?”

Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir dikiş makinesinin gizlendiği köşeyi eliyle işaret etti. Tamamen

kömürle çalışıyordu; normalde pedalın olması gereken yerde küçük bir soba vardı. Ayaklar için ne kadar hoş ve sıcak olacağını düşündüm; bunu kendi tasarımlarıma nasıl ekleyeceğimi merak ettim. Buruşuk, dikdörtgen bir kırımızı kumaş parçası kocaman iğnenin etrafında sıkışmış; çalışma alanını kaplamıştı. Karmakarışık bir iplik düğümü, iğne ve onu çalıştıran dişliler arasına takılmış, kalıp gibi duruyordu.

Elimdeki kırık parçaya dokundum, makinenin neresine ait olduğunu görebiliyordum. Kömür sobasının üstündeki pistonlarla makinenin ana gövdesini birbirine bağlayan parçaydı. Sonra bir yağdanlık ve ingiliz anahtarı istedim. İşe koyulmadan önce, Piety ve Chastity'nin yeni gardirop-ları için gerekecek olan kumaş ve malzeme listesini Bay Waters'a verdim.

Otuz dakika sonra, makinenin altından nerdeyse yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle çıktım. Başkası için bir şey tamir etmişim; önümde uzanan fırsat-ları düşününce şimdiden üvey kardeşlerimden ve o hayat-tan kaçış yolunda olduğumu fark ettim.

Çalışma alanının üzerindeki kumaşı düzleştirdim ve sobanın üstündeki parçayı salıverdim; iğnenin kusursuzca pır pır edişi ve ipliğin adeta kayan sesi kulağa müzik gibi geliyordu.

"Hayret doğrusu!" diye coşkuyla haykırdı Bay Waters. Omzuma hafifçe vurdu. "Kabul etmek istemezdim ama Bayan Lampton, başarabileceğinizi düşünmemiştim." Sevgi dolu bir şekilde gülümsedi. "Şimdi, karşılığında sizin için ne yapabilirim?"

Kahkahamı tutamadım. Bu, umduğumdan çok daha iyi

gidiyordu. “Şey,” dedim, “az önce kestiğiniz kumaş üvey kardeşlerimin balo elbisesi içindi.”

Başını salladı.

“Baloya çok önem vermesem bile, onu takip eden Sergi’ye katılmayı çok istiyorum. Fakat giymek için uygun hiçbir şeyim yok.”

Bay Waters kaşlarını çatı, daha önce birkaç kez yaptığı gibi, adaletsizliklerine saydırmaya başlayacaktı ama ben başımı salladım. Hâlâ ingiliz anahtarını tutmakta olan elimi sıcak yanağıma silerek temizledim. Güçlkle umut etme cüretini göstererek hızlıca konuştum: “Sizce kendime ait biraz kumaşım olabilir mi?”

Kahkaha attı. Bir an için sorumun abesliğine gülüyör olabileceğinden korktum. Ama beni dükkânın ön tarafına yönlendirdi, eliyle abartılı bir biçimde işaret ederek, “Ne arzu ederseniz Bayan Lampton?” dedi, gülümsemesi en az benimki kadar genişti. “İşimi kurtaran genç hanım ne isterse alabilir.”

Önümdeki gökkuşağını inceledim, yıllardan beri ilk kez bana verilen seçme şansıyla şımarmıştım. Yeşil ipek olabilir mi? Veya altın sırmalı kumaş? Gündüz Sergi’de saygın görünecek bir şeye ihtiyacım vardı, bir ihtimal sonrasında süslenebilirdim de. Nihayet bir top gökyüzü parlaklığında mavi, sık dokunmuş pamuklu kumaşı gördüm. Bulutsuz bir bahar gününde gökyüzünün rengi gibiydi. Elim kendi isteğiyle uzandı, fakat üzerinde dikiş makinesinden gelen yağ gördüm ve kumaşa dokunmadan geri çektim.

“Hoş bir seçim,” dedi Bay Waters. “Eğer bir seçim yapmam gerekseydi, sizi tanımamış olsam bile kız kardeşlerinize tercih ederdim.” Zarafetle parıldayan kumaşı

duvardan çekti ve kesme talıtası genişliğinde açtı; kenarlarını beyaz bir tebeşirle işaretledi. Çekmeceden bir makara uyumlu iplik bulup çıkardı, sonra kurdele ve düğme çekmecelerini açıp bir kez daha bana seçenekleri sundu.

Annesinin işlediği siyah dantelin güzelliğini hatırlayarak; küçük oltutaşı düğmeler ve siyah kumaştan kurdeleler seçtim. Jules ve yardımcılara vereceğim sıradaki dersin düğme delikleri olmasına karar vermiştim.

Her zaman çok mesafeli olan Bay Waters, beni kollarına alıp elimdeki kâğıda sarılı demetleri hafifçe buruşturarak sarıldı. Gitmene izin vermeden önce o ve annesi ikişer kez daha teşekkür ettiler.

Eve geri dönerken gölgeler doğuya dönmüştü; üvey annemin neden aylıklık yaptığımı merak edeceğini biliyordum. Ellerimdeki makine yağını caddenin kenarını kaplayan kurumuş çimenlere sildim ve üzerimi dikkatle kontrol ettim. Düzgün göründüğüme ikna olunca hızlıca yoluma döndüm.

Çay vaktinde içerden gelen yapmacık kıkırdamalarını ve sessiz dedikodularını duyabiliyordum. Genç bir erkek sesi onlarınkine karışıyordu: Chastity'nin konuşkan bir talibi olan Fitzwilliam Covington. Ne kadar zamandır dışarda olduğumu bilemezlerdi.

"Bir Peri gemisinin ambargoyu aştığına dair söylentiler duydum," diyordu üvey annem.

Dinlemek için kapıda durakladım. Piety ve Chastity'nin talipleriyle konuşmaları genellikle olağanüstü derecede sı-

kıcı olurdu, ama üvey annem de oradaysa zaman zaman genç adamlarla siyaset konuşurdu. Haberlerin çoğunu böyle gizlice dinleyerek edinirdim ve Periler ülkesiyle ilgili haberler özellikle ilgimi çekerti.

Veliaht Philip öldürüldüğünde Kral Corsin, Perilerin şeytanlığının ve barbarlığının ihanetlerini kaçınılmaz hale getirdiğini söylemişti. Periler ülkesiyle yapılan tüm ticareti kesmiş, oradaki askeri gücünü üç katına çıkarmış ve nihayetinde tüm ulusu tecrit altına almıştı. Kömürle çalışan donanmamız Periler ülkesinin yelkenli filosuna savaşta kesinlikle denkti ve çok geçmeden Peri ülkesinin bütün sınırları kapatılmıştı. Limandan ayrılan son Peri gemisinin üzerinden tam yedi yıl geçmişti.

Üvey annemin sözlerine göre, tecridin en kötü etkisi ve Kral Corsin'in korktuğu şey, genç prens ve şimdiki Veliaht Christopher'ın da halka açık yerlerden izole edilmesi, onun da tecrit altına alınmasıydı. Piety ve Chastity'nin çay ziyafetlerinde, bahçe partilerinde veya balolarda onunla tanışmalarına imkân yoktu. Periler ülkesinin sınırlarındaki sözüm ona hava bile geçirmeyen yasağa rağmen, Kral Corsin Peri suikastçıların her yerde gizlenebilecekleri konusunda ısrarcıydı. Böylece Veliaht Christopher sarayın duvarlarının arkasında güvende olacaktı ve Esting'in seçkin bekâr kızları merak içinde özlem çekeceklerdi.

Periler ülkesi ve daha sonra da kraliyet ailesi hakkındaki düşüncelerimde kaybolmuş halde; oturma odasının kapalı kapısının ardında gizlenerek öylece durdum. Üvey kardeşlerimin sohbetleri aynı doğrultuda ilerleyip duruyordu - takıntıları göz önüne alınırsa Veliaht'ın her hareketi, yaklaşan Sergi ve balo.

“Bayan Hellifer şenliklerin en az bir hafta süreceğini söylüyor,” dedi üvey annem. “Veliaht Christopher’ın bizzat Sergi’de jüriye yardım edeceğinden ve baloda dans edeceğinden emin.”

İpekten eteklerin hışırtısı duyuldu, Piety ve Chastity heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Piety iç çekti. “Veliaht Christopher’ı görmeyi, onunla dans etmeyi bir düşün. Sence yakışıklı mıdır Chas?” dedi.

“Elbette,” diye yanıtladı Chastity, neredeyse gücenmiş bir tonda. Sanki Piety’nin, müstakbel kocasını küçümsemiş olabileceğini düşünüyordu. “Annem her zaman Kraliçe Nerali’nin ne kadar güzel olduğundan bahsederdi.”

Kraliçe Nerali’nin güzelliği sanki kişisel bir hakaretmiş gibi, “Acı verici bir güzellik,” diye ekledi üvey annem.

Chastity devam etti: “Pekâlâ, onun oğlu yakışıklı olmak dışında nasıl olabilir ki? Ayrıca, prensler her zaman yakışıklı, çekici ve cesur ve romantik-”

“Ohh, Veliaht Christopher hakkında bu kadar konuşmayın,” diye sızlandı Fitz, gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum. “Burada, hemen yanınızda aslan gibi, yaşayan ve nefes alan, salonunuzda kurabiye yiyen, her isteğinize hizmet edecek örneklerle sahipsiniz. Kim duvarların arkasında saplanıp kalmış, solgun ve pörsük bir prens ister?”

Chastity aptalca sırtıttı, yumuşamıştı. Taliplerinden hiçbiri bugün gelmemiş olan Piety iç çekti, dolayısıyla Veliaht Christopher için istediği kadar ayılıp bayılmakta özgürdü.

Dürüst olmak gerekirse Fitz’le aynı fikirdeydim. Kim bilir ne kadar süre saklanacakları düşünülürse, Veliaht ile evlenmek hangi kızın işine yarardı? Kuşkusuz saray hoş

bir zindandı, asla terk edilemeyen... Bu durumların hepsi bana çok tanıdıktı. Kendi hayatımı kazandığım, bir eve ve atölyeye sahip olduğum, hatta eğer şanslıysam Lampton Malikânesi'ni üvey kardeşlerimden satın aldığım bir hayatı yeni hayal etmeye başlamıştım. Bir kez işimi kursam, belki seyahat bile edebilirdim. Hiçbir şey beni özlemini çektiğim özgürlükten vazgeçiremezdi, bir krallığın varisi bile. Eğer evlilik yalnızca yeni bir kapansa, neden biriyle evleneyim ki?

“Biliyor musunuz Bay Covington?” dedi üvey annem, tonlayışı bile zekâsını vitrine çıkarma hazırlığında olduğunu gösteriyordu. “Kardeş Lane’in, Veliaht Christopher’ın oldukça ilgi çekici şekilde birkaç önemli konuda babasına ters düştüğünü anlattığını duydum. Görünüşe bakılırsa ambargoya karşı bir süredir Periler ülkesiyle tamamen farklı bir ilişki kurmak için kampanya yürütüyor, hatta bir ihtimal ambargoyu kaldırmak için.”

“Evet,” dedi Fitz, sesi gergin ve soğuktu. “Tanrı bilir bu fikri nereden edindi, kurul her zaman kraliyet öğretmenlerini çok dikkatli bir şekilde görevlendirir. Veliaht Christopher, Perilere aynı türdenmişiz gibi muamele etmemiz gerektiğini düşünüyor. Eğer kendi yolundan giderse, gümrük vergileri, ticaret yasaları, hatta bir Peri büyükelçimiz bile olabilir. Ve bunun işleri nereye götüreceğini hayal etmek zor değil.”

Üvey kardeşlerimin ürpertisini zihnimde canlandırmak kolaydı. Kral Corsin, topyekûn bir ambargodan az olan her şeyin Perilerin en fena mizaçlarını açığa çıkarmalarını sağlayacağına karar vermişti. Neticede, böyle bir hoşgörünün doğrudan bir savaşa yol açacağına ısrar etmişti.

Yeterince uzun dinlediğime karar verdim ve oturma odasının kapısından geçerek makinelerimin üzerinde çalışmaya hazır halde yola koyuldum. Üvey kardeşlerim uyuyana veya odalarına çekilene kadar atölyeye geri dönemedim, üstelik hâlâ üst katta yapılacak yığınla iş vardı.

Mutfağa ulaşmadan hemen önce salonun kapısı sallanarak açıldı. Artık eskisi gibi gıcırdamadığı için -annemin atölyesinde bulduğum malzemelere bir kez daha teşekkür etmeliyim- nerdeyse fark etmeyecektim.

Fitz koridorda göründü. Uzun ve zayıf, kumral saçları ve yumuşak teniyle, yakışıklı bir genç adamdı. Kapıyı arkasından kapatırken bana gülümsedi ve göz kırptı. Fitz'in Lampton Malikânesi'ndeki varlığı mutluluk sebebiydi ve kıvrak zekâsı sıklıkla niçin Chastity'nin yapmacık ahmaklığına göz yumduğunu merak etmeme sebep olurdu. Yine de Chastity güzel biriydi ve güzelliğin bir aşığa birçok eksikliği hoş gördürebilecek bir şey olduğunu babamdan biliyordum.

Yine de Fitz bana karşı hemen hemen her zaman nazikti ve Chastity'ye olan ilgisi ona duyduğum tüm saygıyı yok etmemişti. Onu, üvey annemin benden üst seviyedeki kişileri selamlamam için öğrettiği gibi ölçülü bir baş eğme ve bileklerimle reverans yaparak selamladım.

"Ah, bırakın bunları Bayan Nick," dedi ellerini oğlak derisi eldivenlerinin içine kaydırıp sırtarak.

Fitz bana hep Bayan Nick diye seslenirdi ve bunu yaptığında her zaman nabzım hızlanırdı. Fitz'e bayıldığımı söylemezdim... Kesinlikle, fakat onun bitmek bilmez bir çekiciliği vardı ve ben de buna duyarsız kalamıyordum.

"Birbirimizi, her karşılaştığımızda reverans yapmana

gerek olmayacak kadar uzun süredir tanıyoruz.” Gizli bir plan yapar gibi öne doğru eğildi. “Yakında neredeyse aile olabiliriz, sen ve ben.” Eldivenli parmağını burnunun bir yanına hafifçe vurdu. “Bu bir sır tabii. Beni henüz Sarışın’a ele verme.”

“Söylemem Fitz.” Hayranlığım kaybolmuştu. Tiksintimi gizlemekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. *Sarışın.*

Gülümsedi; küçümseyerek veya içtenlikle, hangisi olduğunu asla söylemezdim. “Onlardan sır saklamak konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum,” dedi.

Askılıktan şapkasını aldı, üstünkörü bir biçimde salladı ve kapıdan çıktı.

Kaşlarımı çattım. Sır tutabileceğimi bilmekle neyi kastediyordu? Kendime bunun yalnızca haylaz bir şaka olduğunu -ne de olsa tam Fitz’in yapacağı türden bir şakaydı- söyledim. Fitz’in babası epey düşük seviyede bir soyluydu ama Fitz kıvrak zekâsı ve daha da kıvrak olan diliyle flörtte üst sıraları zorlamayı umuyordu.

Yine de, hayatımda ilk defa çok değerli olan sırlarım vardı. Onun sözleri beni o kadar çok sarsmıştı ki ancak mutfakta bir saat boyunca temizlik yaptıktan ve uzun bir süre Jules’la konuştuktan sonra beynimin sürekli endişeyle çalışan dişlilerini durdurabilmişim.

BÖLÜM 6

Örümcekler düğme yeri açma işini kolayca yapıyorlardı. Jules ve ekibinin işleri benimkilerden bile daha hızlı geliyor ve uzmanlaşıyordu. Piety'nin balo elbisesinin kalıbını çıkardığım o gece, Jules'un burnuyla bileğimi dürttüğünü hissettim. Burnundan buhar soluyarak tasarımın üzerinde zıplamaya ve eşelemeye başladı.

"Beğenmedin mi? Ben de pek beğenmedim. Biraz sönük diye düşünüyorum." Kıkırdadım. "En azından Piety'ye uyuyor." Çocukken balo elbisesi çizmeye bayılırdım. Hepsinin kendine özel tasarımları, yapıları ve çizimleri vardı. Ama Piety ve Chastity pek de ilham verici modeller değillerdi.

Jules mürekkep hokkama doğru koştu ve bakır toynaklarından birini içine daldırdı. Üç ayağıyla dikkatlice geri geldi, taslağıma döndü ve kalıba yeni çizgiler çizdi.

Neler yaptığımı görmek için geri adım attım. Tekrar güldüm ama bu kez hayretle, hatta neredeyse inanmayarak. Yakayı biraz daha düşük ve kolları şık bir büzgüyle biraz

daha geniş çizmişti. Benim kaba, fazla ağırbaşlı tasarımı-
m hayat dolu, genç ve hatta çekici bir görünüş elde etmişti.

“Biliyorsun,” diye onu bilgilendirdim, “az önce üvey
kardeşlerimin elbiselerinin her bir adımını tasarlama göre-
vini devraldın.” Camdan sırtını okşadım. Dişlileri zevkle
döndü ve minik hareketleri elimin altında titreşti.

O zaman ona daha dikkatli baktım; bana merakla baka-
na kadar gözlerimi diktim ve yanlış bir şey olup olmadığını
soruyor gibi elime yüklendi.

Onu nazıkçe sevdim, sonra kaldırdım ve dikiş makine-
sine taşıdım. Kendisini koşum takımına bağlamaları için
iki yusufçuğu ıslık çalar gibi bir kişnemeyle yanına çağırdı.

Ocak odasının kapısından, ayarlanabilir prova manke-
ninin üzerindeki Sergi elbisemin gök mavisi kumaşı gö-
züme ilişiyordu. Üvey kardeşlerimin gardıroplarına yakın
zamanda başlamam gerektiğini biliyordum -daha doğru-
su Jules ve hizmetkârlarının başlaması- fakat ne zaman o
mavi kumaşı görsem kendimi Sergi’de, herkesin hayran-
lığını toplamış başarılı bir mucit olarak hayal edebiliyor-
dum. Muhteşem icadımın ne olacağının önemi yoktu; be-
nim zihnimde hayalim çoktan gerçekleşmişti.

Tasarım stüdyosunun darmadağın rahatlığına geri dön-
düm. Atölyenin gri perdeli penceresinin altında durup
yukarı baktığımda ayı açıkça görebiliyordum; soğuk gece-
nin göğünde neredeyse dolunaydı. Kararlı bir şekilde ona
baktım. Burada atölyede, Jules ile birlikteyken yüzümü
kimselelere göstermesine izin veremezdim... Ama beni kor-
kutuyordu.

Jules’un sevecen ve görevine bağlı olduğunu biliyor-
dum, onun zeki olduğunu da düşünüyordum. Gerçi bun-

lar her koşum atını veya av atını betimleyecek özelliklerdi. Ve ona, ahmak saraylı hanımların böceklerine duyduğundan bile büyük bir sevgi besliyordum. Biliyordum ki, eğer annem Jules'a karşı ne kadar şefkatli biri haline geldiğimi görse bana gülerdi.

Peki ya mekânsal ve artistik bir şekilde düşünebilen, bir balo elbisesinin hatlarındaki biçimi anlayabilen bir at, çizim yapabilen bir at? Bu gülünç olacak kadar abesti. Sadece insanlar böyle bir güce sahipti. Mantıksal tasarım, geometri ve mühendisliği birleştirme Perilerin bile sahip olamadığı bir sihirdi. Anne ve babamın kitaplarının da hemfikir olduğu ve Kral Corsin'in yaklaşmakta olan Sergi'de kutlamak istediğı de buydu. Ayrıca bu bazılarının -üvey annem, Brethen ve hatta babam- insanların Perilerden iyi olduklarına inanmalarının sebeplerinden biriydi.

Annemin kitaplarından birinde okuduğum başka bir şey aklıma geldi: *Peri hayvanları Esting'dekilerden daha fazla bilgiğe sahiptir.* Bunun yalnızca eğitilebilme becerisi anlamına geldiğini düşünmüştüm, ama belki... Belki sahiden daha fazlası vardı.

Çabucak stüdyonun diğer tarafına döndüm, elimi ikinci kapıya bastırdım ve ocak odasının köşesindeki çekmecelere yaklaştım.

Ama orada, Jules'a çok benzeyen bir at çizimiyle etiketlenmiş çekmeceyi açmadan en azından on dakika dikildim. Küçük pirinç kulp, odanın sıcaklığının aksine parmaklarımın arasında buz gibiydi.

Sonunda onu açtığımda, büyük bir korkuyla o hayaletimsi şeklin ince gri tüllerden yükselmesini bekledim. Fakat cisim öylece duruyordu; önceden yaptığı gibi sıvıya benzer şekilde dalgalanmadı bile.

Hayalet yoktu.

Başımı salladım; Jules her ne olursa olsun, en azından iyi olduğunu ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Üstelik beni yakınlarına her gelişimde tir tir titreten bu çekmece-lerdeki küllere bir şekilde bağlı olsa dahi... Pekâlâ, o hâlâ annemin eseri-ydi. Ayrıca, en önemlisi onu seviyor ve ona güveniyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Çekmeceyi kapadım ve soğuk kulpunu sürgüyle kilitledim. Jules'u ellerime alıp kaldırmak, göğsüme bastırmak ve okşamak, herhangi bir kediyi okşamak gibi kolaydı. Başının üstünü köprücük kemiği-ne sürttü, yumuşakça hafif hafif kiş-nedi. Bu sırada kelebek sanki biri izler gibi önüm-zde uçuşuyordu.

O benim Jules'umdu, onu annem yapmıştı. Önemli olan tek şey buydu.

Elbise dikme işine bundan sonra vızır vızır devam ettim. Ben tasarlamaya başlıyordum ve Jules kalemimi takip edip küçük düzeltmelerle iz sürüyordu. Daha sonra böcekler en ince detayları uygularken, kumaşı dikiş makine-sinde yönlendiriyordu.

Onlar çalışırken, ben de zamanımı cam üfleme yeteneğimi geliştirmeye harcadım. Birkaç gün içinde, kumu saydam cam kürelere dönüştürebildim ve diğer hafta içinde kürelere ince delikler ekleyerek onları boncuğa çevirdim. Hatta birkaç küçük kâse ve sürahi üfledim.

Jules onaylamış görünüyordu: polo topuymuş gibi masamın etrafında boncukların peşine düşüyordu. Onun camdan karnının yan taraflarının biçimini kopyalamayı başardım, kısa zaman sonra herhangi bir gösteri atını kışkandıracak ısıtılı ve eklemli yeni bir posta sahip oldu.

Çabucak geniş bir torbayı boncuklarla doldurdum. Üvey kardeşlerimin yeni gardiroplarından artan kumaşların üzerinde yaptığım alıştırma ile, annemin boya formüllerini koyu mücevher renkleri elde etmek için geliştirdim. Yakın zamanda, raflarımda katlanmış, çoğunlukla mavi ve morun en sevdiğim tonlarından oluşan renkli ipek, kadife ve saten kumaş yığınlarım oldu. Onları ne için kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama çok güzellerdi.

Bazı siyah küçük boncukları kendime sakladım ve gesisini pazara götüreceğime dair yemin ettim. Şimdiden Sergi'deki gösterim için fikirler oluşturmaya başlamıştım.

Tek sorunum pazar zamanı evden sıvışabileceğim bir an bulmak ve caddelerde üvey kardeşlerimle karşılaşma riskini almamaktı. Yaklaşık her hafta pazara gider, servetlerinin havasını atmak için en güzel giysileriyle süslenip püslenirler, gereksiz ve şatafatlı ıvır zıvırlar alırlardı. Geçen sefer Chastity domuza benzeyen iki meleğin kapladığı dört inçlik altın bir broş, Piety de saçına zümrütle işlenmiş bir yılan takarak dönmüşlerdi. Yılana hayran olduğumu kabul edeceğim. İşlemeciliği mükemmeldi ve zümrüdü gerçekten severdim. Ama Piety'nin üzerinde, sanki şeytan bilgi ağacında dinleniyormuş gibi görünüyordu.

Hemen ertesi hafta, sarayda çaya davetlilerdi. Üvey annemin gidiş şeklinden, bunun ülkedeki hali vakti yerinde her eve gönderilenden ziyade özel bir davetiye olduğunu sanırdınız. Kraliyet ailesi her sene üvey annemin "iyi aileler" diye adlandırdığı bir çay davetine ev sahipliği yapardı.

Bu yıl, her nasılsa, Veliaht Christopher'ın da onlara katılacağı söylentisi çıkmıştı. İtiraf etmek zorundaydım ki, ben bile bu söylentiyle ilgilenmiştim. Philip'in ölümünden ve

Christopher'ın yalnızca 13 yaşında Veliaht oluşundan beri, ailesi, Brethen topluluğundan özel öğretmenleri, kraliyet doktorları ve zannediyorum birkaç güvenilir hizmetçiden başka kimse onu görmemişti. Esting'in beş kronluk bozukluklarının üzerinde bile, şimdiye dek olmuş olması gereken 19'unda bir genç adamın değil, tombul yanaklı bir çocuğun resmi kalmıştı. Benden üç yaş büyüktü. Kendine bir eş aramaya başlayabilirdi.

Ve nesillerdir ilk defa, Veliaht'ın eşi Estinger kökenli olacaktı. Ülkemizin hemen hemen bütün tarihi boyunca, bilhassa zor beğenen o Veliaht, Kaptan Brand ve mürettebatını yeni diyarlar ile yeni güzellikler aramak için gönderdiğinden beri, Esting'in kraliyet ailesi eşlerini yabancı ülkelerden seçmişti. Bu diğer ülkelerle sağlam diplomatik ilişkiler ve ticaret için iyi bir yol olmuştu - krallar çocuklarının yeni aşk yuvalarını işgal etme eğiliminde olmazlardı. Resmi olmayan ama dedikodularla yoğun bir biçimde kabul gören, bazı kraliyet ailelerinde yaygın olan akraba evliliğinden kaçınmak için harika bir yoldu.

Böyle olunca, Esting'in halkı açık tenleri ve sarıdan fındık rengine değişen saçlarıyla adeta kuzenlere benzerken, asillerin ve kraliyetin görünüşleri çok daha büyük çeşitlilik gösteriyordu. Ataları Nordsk'tan olanlar buz gibi soluk, açık renk gözlü ve daha da açık renkli, hatta bazen beyaz saçlı olurlardı. Kökenleri Sudlands'e -Christopher'ın annesi Kraliçe Nerali'nin doğum yeri- kadar uzananlar ise hoş kahverengi tenli, siyah kıvrıcık saçlı ve uzun kirpikli koyu renk gözlülerdi.

Elbette, yıllar geçtikçe halktan bazı kişiler de bu özellikleri göstermeye başlamıştı. Ama kimse bundan konuşma-

ya niyetli değildi; çünkü yabancı görünüş halkın arasında genellikle gayrimeşruluk anlamına gelirdi. Böyle şeylerden konuşmak uygun değildi.

Piety ve Chastity bu senenin çay davetinin özel olduğu konusunda ısrar ediyorlardı; özellikle umut vadeden Veliaht'ın orada bulunacağı söylentilerinden beri. En iyi şekilde görünmek zorundaydılar. Elbette hemen yeni kıyafetler istediler ve üvey annem onları sırf beyaz giymeme konusunda güçlükle ikna etti. Böylece Piety'ye açık yeşil bir ceket ve kabarık bir etek, Chastity'ye ise benzer uçuk pembe bir döpiyes diktim - veya artık onlara çok az yardım ettiğim için gerçekte Jules ve ekibi dikti.

Bir gece, Jules'un kusursuz dikişlerine dokunurken "Gerçekten Nick," diye mırıldandı üvey annem, "dikişin son zamanlarda çok gelişme kaydetti... Neredeyse idare eder, doğrusu."

İfadesizce gülümsedim ve aceleyle kilere indim.

Cumartesi günü, boncukları ve yeni dantel-örme makinemin teşhir modelini bir torbaya paketledim. Jules beni atölyenin etrafında meraklı bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu.

Eğilip bakırdan kulaklarını okşarken, "Üzgünüm Jules, ama seni yanıma alamam," dedim. Bakır parçalarının hiçbiri artık yeşil değildi. Çok sıkı çalışıp üstündeki bakır küfünü zamanla yok etmişti ve ben de her pazar günü ayna kadar parlak olacak şekilde onu cilalıyordum.

Onu kaldırdım ve göğsüme yaslayıp sarıldım. "Keşke

yapabilseydim,” dedim, “ama bu gece Chastity’nin elbisesi bitmezse üvey annem beni cezalandıracak. Sen benden çok daha güzel şekilde dikebilirsin, biliyorsun.”

Başını eğdi ve bacaklarını elimin içinde ileri geri oynatarak başparmağımı hafifçe dürttü. Onu aşağı koydum ve çabucak dikiş makinesindeki yerine eşkin gitti. Geçtiğimiz haftalarda o ve ekibi için daha ayrıntılı teçhizatlar yapmıştım: yerden masanın üstüne uzanan ufak tefek bir rampa ve dikiş makinesinden sarkan ufacık koşum takımları. En iyi kumaş makaslarıma bağlı küçük kaldıracılar vardı, böylece makaslar en narin toynak veya böcek ayağı ile taşınabiliyorlardı. İğnedanlıklarımın altındaki minik tekerlekler, onların ufak yuvarlak at arabaları gibi görünmelerini sağlıyordu.

Jules boynunu dikiş makinesinin koşum takımına geçirdi ve Chastity’nin korsesine kusursuz bir dikiş dikerek koşmaya başladı. Sonra hüzünlü bir şekilde bana baktı.

“İşte benim Jules’um.” Onu bir kez daha okşadım. “Dönüşte sana kaliteli mangal kömürü getireceğim. Birinci sınıf, söz veriyorum.”

Kuyruğu zevkle şakladı ve narin bir mücevher şıkırtısı havada yankılandı.

Yukarı kata, üvey kardeşlerimin seslerini dinlemek için salon tarafına doğru süzüldüm. Ev sessizdi; kapıdan dışarı baktığımda çakıllı yolda kiralık bir at arabasının taze izlerini gördüm.

Mutfağa gittim ve Bay Candery’nin gizli dolabına elimi koydum. Önceden elimin büyümesinden dolayı zamanla dolabı açamayacağımdan endişe ederdim, ama Bay Candery bana ilk izin verdiğinden yıllar sonra bile hâlâ açılı-

yordu. Kabin boyunca -artık daha boştu ama bunun için endişelenemezdim- inceledim ve alt rafın en gerisinde ufak, tozlu bir şişecik buldum. *Ombrossus*, diye yazıyordu ince, soyulmuş bir etikette. *Kılık değiştirmek için. Düşmanları dikkate al ve gerektiğinde bir damla kullan.*

Bu damlayı daha önce hiç kullanmamıştım; kendimi gizlememe hiç gerek kalmamıştı ve küçük şişeciğin dibinde yalnızca sıg, yoğun bir birikinti kalmıştı. Mantar tıpasını çıkardım ve burnuma yaklaştırdım; Bay Candery'nin pişirdiği ağır tarçınlı çörekler gibi, baharatlı ve karmaşık kokuyordu.

Parmağımı şişeciğin ağzına koydum ve yavaşça baş aşağı çevirip tekrar eski haline getirdim. Viski renginde minik bir damla parmağımın ucunda kaldı; üvey kardeşlerimi düşünerek parmağımı alnıma doğru kaldırdım. Piety ile Chastity'nin sevimli, ifadesiz yüzlerini ve üvey annemin keskin ela gözleri, dolgun ağzı ve çıkık elmacık kemikleri.

Fakat ombrossus yüzüme değmeden önce kendimi durdurdum. Çok az kalmıştı ve üvey ailemin bütün gün sarayda olacaklarını biliyordum. Pazardayken kendimi korumak istiyordum ama biliyordum ki geriye kalan her damla çok kıymetliydi.

Parmağımdaki damlaya bakarak iç çektim, istemeyerek parmağımı şişeciğin içine sıyırdım. Sıcak tarçın kokusunu son kez içime çektim ve şişeciği önlüğümün cebine yerleştirdim. Kendimi üvey kardeşlerimden ve üvey annemden kaç kez saklamam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Sergi için en az bir damlaya ihtiyacım olacaktı.

İç çekerek, şehre yolculuk için çantamı aldım ve saçlarımı eşarbımın altında topladım. Yaş günümde, annemin

atölyesinde bütün cevapları bulduğumu düşünmüştüm. Ancak bazen, yeni işimin çözdüğü sorunlardan çok başıma yeni sorunlar açıp açmadığını merak ediyordum.

Gelgelelim kapıdan dışarı adım atmamla beraber, Bay Candery'nin malzemeleri, Jules ve ekibinin gerçekte ne oldukları, yapmak zorunda olduğum bütün işlerle ilgili endişelerim omuzlarımdan kayıp gitti. Evden ayak işlerini yapmak için değil; kendi isteğimle, kendi amaçlarım için ayrılıyordum. En son ne zaman kendi seçimimle arka bahçemizin kıyısından daha uzağa gittiğimi hatırlayamıyordum. Günün ne getireceğini kim bilebilirdi?

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi neredeyse koşarken buldum. Ağır torbam bacaklarıma çarpıyordu. Öylesine umut ve beklentiyle doluydum ki Esting'e doğru Kuzey Orman'ın kenarından yedi millik yürüyüş hiç zaman almaz gibi görünüyordu.

Eşyalarımı renklerine göre mi şekillerine göre mi düzenleyeceğimi ve fiyatları peşin olarak mı veya her müşteriyle pazarlık yaparak mı belirleyeceğimi düşünüp taşındım. Boncukların ne kadara satıldığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, sonuncusuna karar verdim.

Pazar yerini görmeden önce duydum; at arabaları gür-lüyor, kuşlar ciyaklıyor ve çok sayıda satıcı bağırıp çağırı-yordu. Güzel kokular da bana sesleniyordu, tatlı hamur işleri ve kızarmış etler, egzotik kokulu yağlar, baharatlar ve tütsüler.

Sonra köşeyi döndüm ve her şeyin ortasıındaydım. Renkli, hızla hareket eden bir müşteri akını dört yanımdan itip kakıyordu.

Bir budala gibi gözlerimi kırıştıtararak şaşkın ve hareket-

siz kalakaldım. Şeyden beri bu kadar çok insanın arasında olmamıştım... Aslında hiçbir zaman. Babam hayattayken çok küçüktüm ve üvey annem beni gizli tutmuştu. Yalnızca hafta içleri, dükkânların doğal olarak تنها olduğu sabah vakti ayak işlerini yapmama izin verilirdi - hatta onu da yakın ama ufacık olan Woodshire köyünde. Bu, merkezinde kocaman, siyah taştan saray olan Esting Şehri'ydi ve pazar şehrin çevresinden daha küçük değildi. Ayrıca cumartesiydi, caddeler alış veriş yapan insanlarla dolup taşıyordu. Bütün tezgâhlar giysiler, mücevherler, baharatlar veya yiyecek malzemeleriyle hıncahınc doluydu. Kendi tezgâhımı açacak bir tek boş yer bile göremedim. Talihsiz, kafası karışmış ve aniden gergin bir şekilde etrafıma bakındım. Gitgide daha da küçük hissediyordum.

Karışık sarı saçlı iri bir adam kalabalığı iterek sertçe bana çarptı. "Ayy!" diye bağırdım ve bir an bile düşünmeden torbamı yere bırakıp omzumu tuttum. Adam özür dilemedi; yoluna devam etmeden önce hiç hoşlanmadığım sert, süzen bir bakışla baktı. Çantamı almak için elimi uzattım.

Gitmişti.

Kalbim iki kez tutuk şekilde güm güm çarptı, panikle etrafıma baktım; ancak biliyordum ki etrafımı saran bu sıkışık insan nehrinde çoktan kaybolmuştu. Bütün hayallerimin, annemin atölyesinin mirasının ve Bay Candery'nin nezaketinin o nehirle akıp gittiğini hissettim.

Biri omzuma dokundu.

Döndüm ve bir çift kenarları kırışık, berrak koyu kahverengi gözle karşılaştım. Aşağı baktım ve güçlü, koyu tenli bir elin çantamı kolayca kaldırdığını gördüm. Çantayı kapıp kollarıma aldım ve bana karşı koymadı.

Bir adım geri attım, böylece o gözlerin sahibini görebilecektim.

Geniş, güçlü bir çenesi, dolgun dudakları ve yassı burunuyla kare şeklinde bir yüzü vardı; teni hoş ve koyu kahverengiydi. Gözleri büyük ve derindi ama kenarları önce düşündüğüm gibi yaşı yüzünden değil, geniş gülümsemesi sebebiyle kırışıktı - benim yaşımdan biraz daha büyük olabilirdi. Koyu siyah bukleler alına dökülüyordu ve ellerini aralarından geçirip başarısız şekilde onları geriye atmaya çalıştı.

“Günaydın, küçük hanım,” dedi. “Neredeyse mallarınızı kaybedecektiniz. Biraz desteğe ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

Yüzümün renk değiştirdiğini hissettim; yardıma ihtiyacım vardı, biliyordum ama bunu bu kadar açıkça belli olmasından hoşlanmamıştım. Kendinden emin bir etki bırakmaya çalışarak, “Ben iyiyim,” dedim. “Ama, yani, şey - teşekkürler.”

Gülümsemesi tekrar ortaya çıkınca, başaramadığımı anladım. “Tabii ki, iyisiniz.”

İç çektim. “Sadece eşyalarımı yerleştirebileceğim bir yer arıyorum.”

Çocuk kalın kaşını kaldırdı. “Pazarda yenisin, değil mi?”

Tavrını oldukça küçümseyici bulmaya başlamıştım.

Sesine yeni bir ses katıldı. “Yeniye ne olmuş?” Epey tombul, altın gibi sarı saçlı bir kız, çocuğu yana itti ve bana gülerek “Ben Caro, Caroline Hart.”

Elini uzattı, sıktım.

“Nicolette La...” Sesim kısıldı, üvey ailemin pazarda

kaç tane tanıdıkları olduğundan emin değildim. Son ihtiyacım olan şey, neşeli bir kız ve yakışıklı bir çocuğun yeni iş yatırımlarım hakkında üvey anneme boşboğazlık etmesiydi. “Lark,” diye zayıf bir ses tonuyla tamamladım.

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi kız. İkisi de takma pazar adımdan şüphe duymamış görünüyorlardı.

Biraz kötü hissederek Caro’ya gülümsedim ve ana meydandaki saate baktım. Üvey ailem eve dönmeden önce önümde saatler vardı ve yorucu olsun veya olmasın, o saatleri burada geçirecektim. Omuzlarımı dikleştirdim.

“Ben de memnun oldum,” diye ekledi çocuk -aslında genç adam - ve bana göz kırptı veya ben öyle düşündüm, tabii ışığın bir oyunu da olabilirdi. “Benim adım Fin.”

“Nicolette,” dedim tekrar. İlk defa, ismimin bu insanlar ve onların samimi, kısa takma adları için fazla süslü ve kendini beğenmiş olduğunu hissettim. Nihayetinde üvey kardeşlerimin Nick deyişi çok kötü görünmemeye başladı. Soylu adımla söylemekle kendimi ele mi vermişim?

“Bana Nick diyebilirsiniz, isterseniz,” diye ekledim tekrar kızarak. “Kız kardeşlerim... Bana böyle seslenir.”

“Kız kardeşlerin mi var?” diye sordu Fin. “Her zaman bir kız kardeş istemişimdir. Bir erkek kardeş de iyi elbette, ama bir kız kardeş daha hoş olurdu.”

Alaycı bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tuttum; *hoş* pek de benim seçeceğim bir kelime olmazdı. Caro ve Fin’e baktım. Kesinlikle birbirlerine benzemiyorlardı: Caro şişman, kanlı canlı ve altın sarısı saçlara sahipken; Fin çizgisel, neredeyse geometrik bir görünüme sahipti ve çok daha koyu tenliydi. Yine de aynı aileden olduklarını varsayardım. Birbirlerine karşı olan rahat, sevecen tavır-

ları dışında, neden böyle düşündüğüm konusunda emin değildim.

“Peki ben senin için neyim, kız kardeşinden başka?” diye, onu tekrar nazikçe iterek bağırdı Caro.

Fin bir saniyeliğine ona tuhaf, gölgeli bir bakış attı fakat ani bir gülümsemenin ışıyla etkisi geçiverdi. “Öylesin sanırım,” dedi. “Öylesin.”

Caro kolunu belime sardı -biraz ürktüm, böyle dostça bir temasa alışkın değildim- ve beni müşteri selinin içinden çekip, onun ve Fin’in standının üstündeki brandanın gölgesine götürdü.

“Bir tezgâh ayırmadığını tahmin ediyorum, değil mi?” diye sordu Caro.

İlk başta sözlerini anlayamadım, ürünlerine hayran olmakla çok meşguldüm.

Sergilerinde iki ayrı bölüm vardı: Bir tarafta ülkemizin halk kahramanlarının çok gerçekçi oyulmuş figürleri, diğer tarafta bir kolun döndürülmesiyle müzik çalan küçük metal kutular bulunuyordu. Bazıları daha yeni kurulmuştu; birinde milli marşımızın, ikincisinde tatlı, hareketli bir aşk şarkısının çaldığını fark ettim. Her iki kutu da ürettikleri seslerin karmaşıklığı için şaşırtıcı derecede küçüktüler - içlerinde Kraliyet Orkestrası’nın birer minyatürü var gibiydi.

Heykellere döndüm, onlar da en az müzik kutuları kadar karmaşık ve ayrıntılıydı. En beğendiğim heykel, benim doğumumdan iki yüz elli yıl önce yaşamış bir kadın olan Orman Kraliçesi’ni betimliyordu. Efsaneye göre kralın yüksek vergileri yüzünden evlerini ve tüm varlıklarını kaybeden insanlar için, Woodshire Ormanı’nın kalbinde, ağaçların üstünde koca bir şehir inşa etmişti.

Orman Kraliçesi'nin kalıba dökülmüş yüzü güneş ışığında ışıldıyordu ve koyu sarı saçları omuzlarının üstünde sanki esintiyle hareket edecek gibi pırıltılar saçıyordu. Kavisli kaşları, tombul yanakları ve sivri çenesiyle biraz Caro'ya bile benziyordu. Elleri zarafetle kalbinin üstünde birleşmişti; güneş yanığı teni öylesine gerçeğe yakındı ki, dokunduğumda yumuşak olacağını düşündüm. Fakat hayır; soğuk, sert ve benim bile tanıyamadığım bir metal bileşiminden yapılmıştı. Hem müzik kutuları hem de heykeller öylesine büyük bir ustalıkla işlenmişlerdi ki, ülkedeki her zanaatkâr onlarla gurur duyardı.

"Peki," dedi Fin, "tezgâh ayırttın mı, yoksa ayırtmadın mı?"

"Hayır," diye yanıtladım dalgınlığımdan sıyrılarak. "Ayırtmam gerektiğini bilmiyordum."

Alay eder gibi güldü ama Caro tekrar omzumu sıvazladı. "Merak etme," dedi, "bizimle paylaşabilirsin." Hâlihazırda kalabalık olan masalarına göz gezdirdi. "Üzgünüm, çok fazla boş yer olmayacak."

Fin, "Ah, tabii ki bizimle paylaşabilirsin," diye araya girdi. "Yalnızca kirayı da paylaşman gerektiğini unutma." Tekrar gülümsedi, ama bu seferki daha keskin ve mesafeli bir gülümseme idi.

"Fin!" diye çıkıştı Caro. "Onun pazardaki ilk günü. Biraz kibar davran, olur mu?"

İstemsizce ikisi arasında tomurcuklanan öfkeden uzağa, bir veya iki adım geri attım.

"Caro, lütfen, ikimiz de o paraya ihtiyacın olduğunu biliyoruz ve birinin gelip-" Fin ansızın konuşmayı kesti. Bana dönüp baktı, yüzündeki sahte gülümseme kaybol-

muştı. “Memnuniyetle bizimle paylaşabilirsin, elbette.” İç çekti. “Kabalgımı bağışla Nick. Lütfen.”

Gözlerimi kırpıttım. İsmim onun ağzında sevimli durmuştu.

“İkinize de teşekkürler,” diye mırıldandım, ama söylerken Fin’in yüzüne baktım. “Kesinlikle kiradan payıma düşeni ödeyeceğim. Yani kazanır kazanmaz.”

Caro sırtıttı. Küçük müzik kutularını düzenlemeye başladı, Fin de onun yanına gelerek bazı heykelcikleri tezgâhın bir tarafına doğru topladı. Çok hafif nasır tutmuş elleri büyük ve becerikli görünüyordu. Birkaç heykelciği kahverengi güderi kumaşa sardı ve tezgâhın altında bir rafa sıkıştırdı.

Heykellerin Fin’e, müzik kutularınınnsa Caro’ya ait olduğunu anladım. Sanatın bir kadının elinden, makinelelerin de bir erkeğin elinden çıktığını düşündüğüm için kendimden utandım. Sonuçta, ben de bir mekanikçiymdim ve çok yetenekli hale geldiğimi kabul etmeliydim - ve annem tanıdığım en muhteşem mucitti.

Caro tombul eliyle tezgâhın ortasında boşalan alanı süpürerek temizledi. “Tamamı senin,” dedi.

Tezgâhın arkasına doğru yürüdüm ve ortalarındaki yerimi aldım. Kendimi rahatlamış, nefesimi derin ve düzenli hale gelmiş, omurgamı çözölmüş hissettiğime şaşırdım. Yanımda Fin ve Caro’nun olması bana çok tanıdık bir his gibi geldi - sanki tüm hayatlarımız boyunca yan yanaydık da ben şimdi fark etmiştim.

Torbamın birbirine geçmeli kilidini açtım ve örgü makinemi bulup çıkardım. Kolumun bileğim ve dirseğim arasındaki kısmı kadar uzunluğu vardı; boncuklarımın gö-

r nmesini engellemesin diye arka tarafta durması gerektiğine karar verdim.

Makineyi torbaya yerleştirdim ve onun yerine boncuk  antamla k selerimi çıkardım. Őeffaf k seler Fin ve Caro'nun tezgâha serdiği koyu yeşil kumaşın üzerinde hoş durdular ve reng renk boncuklar ay ışığı gibi parıldadılar. Dört k      k seyi tezgâhın  n kısmına, iki daha b y  k olanı da onların arkasına sıraladım. Daha fazla getirmiştim ama yeni arkadaşlarımın benim için boşalttıkları dar şeride sığdıramadım.

"Ah," diye fısıldadı Caro. "Nick, bunlar çok güzel."

Fin başını salladı. Brandanın gölgesinde siyah gözleri ışıldadı ve uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölgeler düşürdü.

"Teşekkürler," dedim mırıldanarak. Birdenbire ellerimle ne yapacağımdan emin olamayarak, ellerimi torbama daldırdım ve örgü makinemi buldum. Taşımak için onu katlamıştım;  elik destekleri aynı anda açtım. Dişliler yerlerine girdi ve yandaki cam saplı kolu çektim. Merkezdeki iki iğne yalın ve saldırgan görünüyorlardı, tıpkı dişler gibiydiler.

Caro bir nefeste, "Bu da ne?" dedi. Elini uzattı ve parmaklarıyla sapa dokundu.

Ona gülümsedim. "şimdi göreceksin." Elimini tekrar torbama daldırdım ve Chastity bahar elbiselerine dantel değil, pürüzsüz çizgiler istediğine karar verdikten sonra elimde kalan beyaz dantel pamuğu yumağını buldum. Yumağı makinenin yan tarafındaki iki kancaya geçirdim, sonra başlamak için soldaki iğneyle birkaç ilmek işledim. Sağdaki iğneyi son ilmeğin içine doğru ittim ve kolu döndürdüm.

İğneler tıkırdadı ve birlikte vızıldadılar. Bir zincir dantel makinenin üstünden köpürür gibi çıkmaya başladı. Düz ilmekli ve sivri kenarlı basit bir modeldi ama şimdilik yapabildiğimin en iyisiydi. Bu sabah Jules'a söz verdiğim gibi, çiçek desenli dantel yakında gelecekti.

Ben makineden birkaç karışık dantel çıkarırken, Fin ve Caro'nun icadım hakkında ne düşündüklerini görmek için yukarı baktım.

O sırada önümüzde iyi giyimli bir beyefendi duruyor ve dikkatle makineme bakıyordu. İnce çizgili kumaştan bir ceket giymişti. Ve tüm bu süre boyunca, gözlerini kısıp kalın tek camlı gözlüğünün arkasından bakarak, dikkatle kıvrılmış bıyığını buruyordu. Birkaç koyu renkte çil, koyu kahverengi tenine yayılmıştı.

"Şahane," dedi alçak sesle. "Tek kelimeyle şahane." Keskin, kahverengi gözleriyle bana baktı. Bir kaşımı kaldırdı ve diğeri tek camlı gözlüğünü sabit tutarak hareketsiz kaldı - bakışında şaşkınlık gördüm. Sanırım, çoğu Estinger'li gibi o da mucitlerin her zaman erkek olduğunu farz etmişti.

Fakat şaşkınlığı çabucak kayboldu, konuştuğunda sesi ciddi ve canlıydı. "Makine için ne kadar istiyorsun genç hanım?" Tek camlı gözlüğü ışıldadı.

"Şey." Boğazımı temizledim. Önce birilerinin bir miktar teklif edeceğini, böylelikle mallarımı fiyatlandırmak için bir fikrimin olacağını ummuştum. Bu durumda, hiçbir fikrim yoktu. "Efendim, bu yanımdaki makine satılık değil. Bu daha çok... Bir teşhir modeli."

Konuşur konuşmaz farkına vardım: *Ben berbat bir satıcıyım.*

"Anlıyorum, anlıyorum..." Eldivenli ellerinin arasında

bastonunu hızla döndürdü. “Öyleyse, kendi makinem için ne kadar?”

Birkaç hızlı hesaplama yaptım: Bay Waters terzilik yaptığı saat başına üç kron alıyordu ve kendi yeteneğimin de en az onunki kadar değerli olduğuna inanıyordum. Makineyi yapmaya harcadığım zamanın ücretine, malzemelerin maliyetini de ekledim.

“Ah, yirmi kron?” dedim tiz bir sesle. Fin’in verdiği fiyata katılıp katılmadığını görmek için soluma baktım ama birkaç küçük heykelciğiyle birlikte kaybolmuştu.

Sağıma baktım ve Caro’nun varlığının yanımda olduğunu görüp rahatladım. Başını güven verici şekilde salladı ve kızıl-altın renkli bukleleri tombul yanaklarına doğru titredi.

Adam sırtıttı ve tokalaşmam için elini uzattı. “Mükemmel,” dedi. “Alıyorum.” Cebinden yepyeni bir on kronluk banknot çıkarıp masaya koydu ve ceketinin iç cebinden mor bir kartvizit çıkardı. “Biter bitmez bu adrese teslim edin, ücretin kalanını o zaman alacaksınız.”

Döndü ve salına salına caddede ilerledi. Mallarımın başında, kolum hâlâ uzanmış ve elim kartvizitin kenarlarını buruştururken kalakaldım. *Gerald, Lord Alming* yazıyordu. Nedense, bu ismin tanıdık geldiğini düşündüm.

Caro ellerini çırttı ve beni tekrar dünyaya döndürdü.

“Şimdi on kron,” diye çığlık attı, “ve gelecek on kron daha var! Bütün tezgâhın kirası yalnızca on iki kron!” Başını salladı ve hafifçe eğildi. “Yine de, bahse girerim böyle bir şey için yirmi beş, hatta otuz kron alabilirdin. Eklem hastası büyükannem böyle bir şeye sahip olsa mutluluktan gözyaşı dökerdi.”

Gülümsedim. "Kendini ikinci müşteri say. Gelecek pazar günü büyükannenin makinesini getiririm."

Caro'nun pembe yanakları soldu ve yüzünde kalıcı olarak olduğunu sandığım arkadaş canlısı gülümseme kayıp gitti. Fısıldayarak, "Bağış kabul etmiyorum," dedi.

Nezaketsizliğimden utandım. Hızlıca ona doğru uzandım, sonra ne yapmam gerektiğini bilemeden geri çekildim. Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemeden, "Öyle demek istemedim-" dedim. "Yani ben-" Nasıl açıklayacağımı bulmak için çabaladım. Özellikle de Caro'nun ne kastettiğini çok iyi bildiğim için. Üvey ailem servetimi, ayrıcalıklarımı ve sahip olduğum her şeyi ellerimden aldıktan sonra bana kalan tek şey gururumdu. Birinin çıkıp bana acıyarak yardım etmesinden nefret ederdim - bunca yıl boyunca eve fazlasıyla, hatta üvey annemin talep ettiğinden bile fazla bağlı olmamın sebeplerinden biri de buydu.

Gözlerime dolan yaşların canımı yaktığını hissettim. Bana inanması için yalvaran gözlerle Caro'ya baktım.

En azından biraz da olsa inanmış olmalıydı, çünkü uzandı ve geri çekmiş olduğum elime dokundu. "Hayır, kastetmediğini biliyorum," dedi, yüzünün rengi hafifçe geri döndü. "Bir fikrim var. Büyükannem için bir makine parasına ulaşınca kadar, tezgâh kirasını unutacağım. Buna arkadaşlar arası ticaret diyebilirsiniz."

"Arkadaşlar arasında," diyerek onayladım. Rahatlamıştım. Elini sıktım ve aptal gibi sırtıtmama engel olamadım.

O sırada birkaç müşteri tezgâhımızın önüne gelmişti ve hepsi de örgü makinemi çalıştırmayı denemek istiyorlardı. Bir saatin sonunda, beş makine siparişim vardı ve

boncuklarımın yarısından fazlasını satmıştım. Sonunda, makinemin teşhir modelini saklamak zorunda kaldım. Üvey kardeşlerimin gardıroplarına devam ederken, ev işlerini yaparken ve Sergi için yeni bir fikir üretmeye çalışırken daha fazla örgü makinesi yapamazdım. Yüzümün ve göğsümün, heyecan ve başarıyla dolup taşıdığını hissediyordum. Annemin atölyesi hayatıma ümidi ve hırsı geri getirmeden önce, yani birkaç ay öncesine kadar bu duyguların bana ne kadar da yabancı olduğunu düşündüm.

Fin on beş dakika sonra döndü. O ve Caro, bir başka gizli bakış paylaştılar. Neden ortadan kaybolduğunu merak ettim elbette, ama onu soracak kadar uzun süredir tanımadığımı düşündüm.

Pazar çarçabuk sona erdi; örgü makinem ve boş kâselerimi torbama doldurdum. Birkaç boncuk dışında hepsi satılmıştı ve Fin kalanları yeni heykellerinden birinde kullanmak için aldı. Görebilmem için bir sonraki pazar zamanı onu da getirmeye söz verdi. Bir sonrakine gelebileceğimden emin değildim ama yine de mutlulukla başımı salladım.

Ayrılmadan önce Caro bana hevesle sarıldı, ama Fin yalnızca güldü ve elimi sıktı.

“Seninle tanışmak güzeldi Nick,” dedi ve bu kez kesinlikle göz kırptı.

★★★

Yaklaşan kar fırtınasından önce varmayı umarak, hızlıca eve yürüdüm ama ilk kar taneleri düşmeye başlamıştı bile. Birkaç adımda bir, torbamı havada savurup zıplıyordum.

Gün, şimdiye kadar umduğumdan çok daha iyi, adeta mucizevi geçmişti. Beş örgü makinesi ve tüm boncuklarımın satılmasının yanı sıra, iki de arkadaş edinmiştim. Bunlardan sonra Sergi'yi fethetmek, Jules'un kusursuz dikişleri kadar basit ve doğrudan olacak diye düşündüm.

Jules! Ona mangal kömürü almayı unutmuştum. İç çektim ve kendime kızdım, günün parıltılarından biri kayıp gitmişti. Kendime bu kadar üzülmenin aptallık olduğunu söyledim.

Yine de, Jules benim için çok şey yapmıştı ve ona verdiğim ilk sözü şimdiden yerine getirmemişim. Eve, kendimi mülkün karlar düşen ön bahçesindeki uzun patikada sürükleyerek, yavaşça yürüdüm. Yeni arkadaşlarım harikalardı, ama Jules şimdiye kadar tanıdığım en sadık dosttu.

Özür dilemek için ne yapabileceğimi düşündüm. Ön kapıyı açtığımda hâlâ kafa patlatıyordum.

Üvey annem kararmaya başlamış koridorda karşımda duruyordu. Çok sert bir bakış güzel yüzüne gölge düşüyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Nerelerdeydin küçük mekanikçi?”

BÖLÜM 7

Üvey annem şalımını yakaladı ve beni içeri girmeye zorlayarak hızla çekti. Gölgede Piety'nin silüetini yakaladım, gözleri buz gibiydi.

Üvey annem beni içeri sürükledi ve saçlarımı kavrayıp yüzüne bakmaya zorladı. Şiddetli bir acı saç derime saplandı; bir tutam saçın esnediğini ve koptuğunu duydum. Bileğini iki elimle yakaladım ve avuçlarımı ters yönler doğru kıvrarak derisini sıkıştırdım. Acıyla haykırdı ama beni bırakmadı.

"Odandaydık Nick," dedi, "ve bil bakalım ne bulduk. Tek başına bu kadar iyi dikiş dikemeyeceğini bilmeliydim."

"Ben-" Nefesim kesilmişti, acı hâlâ keskindi. "Ben neden bahsettiğinizi-"

"Kes şunu," dedi Chastity basamaklardan inerken. Ağır eteği merdivende hışırdıyordu. "Onu bulduk Nick. Yoksa bulamayacağımızı mı sandın?"

Üvey annem saçlarımı daha sıkı kavradı, uzun tırnakları alnımı çizip kanattı. "Hiçbir zaman zeki olmadı. Bu özelliğini babasından aldı, sanırım." Hafifçe güldü.

Chastity yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıp kadar ilerlemeye devam etti. “Zavallı Nick,” diye fısıldadı. Annesi küçümseyerek güldüğünde, elini kaldırdı. “Zavallı Nick, is lekesini yukarıya taşıyacak kadar aptalsın. Neden odan isle dolu!” Kapkara, tozlanmış parmağını gözlerimin önünde salladı, sonra burnuma dokunup lekeledi. Üvey annem önlüğünün cebinden bir mendil çıkarıp uzattı ve Chastity narince elini sildi.

Odamdaki is lekesi mi? Hâlbuki çok dikkatliydim...

“Ve o elbise!” Üvey annem tekrar kahkaha attı. “Nasıl olur! Baloya gerçekten bizimle birlikte katılmana izin verdiğimizizi mi düşündün? Üstelik o *şeyin* içinde?”

Balo? Düşünmeye çalıştım ama üvey annemin saçımı kavrayışı zihnime çok acı veriyordu.

Sonunda beni bıraktı. Yumruğumu yüzüne salladım. Bir yumruk indirdim ama Chastity çoktan arkamdaydı -onun böyle çevik olacağını hiç düşünmemiştim- ve kollarımı arkamdan kavuşturdu.

Üvey annem şişip şişmediğini anlamak için yanağına dokundu. Alçak ve tehlikeli bir sesle, “Piety, git biraz buz getir,” dedi.

Annesine kaşlarını çatarak, “Efendim?” dedi kapının yanındaki gölgeden ortaya çıkan Piety. “Nick getir- Oh, doğru ya.” Hızlıca mutfığa gitti.

Üvey annem ve Chastity beni merdivenlerden yukarı, koridor boyunca itip kakarak, uyuduğum soğuk hizmetçi köşesine götürdüler. Üvey annem kapıyı açtı ve Chastity beni içeri attı.

Odadaki tek lamba da yanıyordu, kim bilir ne zamandır yağı bitmek üzereydi. Yerdeki is tabakasını görebili-

yordum. Saç derim hâlâ düzgünce düşünemeyecek kadar acırken yere çömeldim; yerleri kaplayan ufacık ayak izlerine parmağım ile dokundum.

“Faren güzelmış,” dedi Chastity. “Kıpırdamayı kesmesi için üç kez üstüne basmam gerekti.” Olduğum tarafa doğru bir şey hareket etti; bir tıkırtı ve madeni bir ses duydum. Ufacık bir dişli, yol boyunca yağ izi bırakarak görüş alanıma doğru yuvarlandı.

“Jules-” diz çöktüm ve inanmak istemeyerek dişliye dokundum. Döndüm.

Chastity’nin zarif botunun hemen yanında bakır, çelik ve kırık camdan oluşan bir yığın eski püskü halımın üstüne dağılmıştı. Sağlam olan tek şey zincirden kuyruğu ve üstünde *II* yazan küçük bir cam parçasıydı.

Adını fısıldamaya devam ettim. “Jules, Jules!” Üvey ailem ise başımda dikilmiş izliyorlardı. Ayağa kalkıp Chastity’yi yumruklamak istedim, ama bedenim cansız ve kas-katıydı. Kıpırdamadan durdum, Jules’un hiç gelmeyecek olan nefesini duymak için bekledim.

Üvey annem yaklaşarak, “Mekanikçi Nick,” dedi. “Gerçekten kusursuz.”

“Bence ona Küllü Nick demeliyiz” diye alay etti Chastity. “Çok kirli olduğu için. Biliyorsunuz, odasındaki is yüzünden.”

“Açıklamana gerek yoktu,” dedi Piety kapıdan içeri girerek. Bir mendile sarılmış buzu annesine uzattı. “Neyi kastettiğini anladık, seni sersem.”

“Piety!” Üvey annem çıktı. “Kız kardeşinle böyle konuşmamalısın.”

“Sadece senin bulduğun ismi daha çok beğendiğimi

söylüyorum anne,” dedi Piety. “Gerçi, sanki biraz uzun. Bence ona Meka-Nick adını vermeliyiz. Mekanick. Mekanika.”

Üvey annem gülümsedi. “Belirli bir tınısı var,” dedi. “Ve bundan böyle bu mesleği yapamayacağı için yeni isminin tadını daha iyi çıkaracaktır.”

Neden oldukları tahribatın kalanını düşünerek iki büküm oldum.

Üvey annem eğildi ve çenemi tuttu; ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. Her heceyi vurgulayarak, “Mekanika,” dedi, “iki gün boyunca bu odada kalacaksın. Bu kadarlık bir süreyi senin beceriksizliğin olmadan da idare edebileceğimizi görmüş oldum. İki günün sonunda, ev işlerine ve dikiş dikmeye devam edeceksin. O zamana kadar sana yiyecek, su ve herhangi birimizden bir çift söz bile yok. Belki o zaman, itaatsizlik etmek yerine bu evdeki durumunun ve ailenin desteğinin kıymetini anlarsın.”

Beni tekrar yere itti ve kızları onu takip ederken kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı kilitlerken anahtarın dönüşünü duydum.

Beni bıraktığı yere çökmüş, Jules’un dişlisi elimde, yas ve öfke arasında ezilip kalmıştım. Birkaç kez hareket etmeyi denedim, ama bacaklarım haddinden fazla titriyordu.

Sonunda gücümü topladığımda, kendimi zorlukla kaldırıp yatağıma emekledim. İnce pikemi üstüme çektim ve gözyaşlarına boğuldum. Üvey ailemin beni duyacak kadar yakında olmadıklarına emindim.

Yıllardır ağlamamıştım. Bugünden önce, sıkıcı ve yapayalnız hayatım acıklı gözyaşları için fazla durağandı. Caro'nun dostluğunu henüz kazanmadan, kaybettiğimi sandığım zaman pazarda neredeyse ağlayacak oluşumu hatırladım. Şimdiyse, en büyük dostum Jules'un dostluğunu kaybetmiştim.

Örtüm kısa sürede nemlendi ve ağlamayı kestim. Odam şöminelerden çok uzaktaydı ve pikemin ıslanıp gece boyunca donmasını istemiyordum.

Kar yavaş yavaş tutuyordu ve pencereimin dışında beyaz tabakalar birikiyordu. Kendimi sakince nefes almaya zorladım. Ellerimle gözlerimi kapattım ve başımı paçavra doldurulmuş yatağa gömdüm.

Uykuya daldığımı fark etmedim, çünkü rüyamda hâlâ yatağımda ağlamamı durdurmaya çalışıyordum ve hâlâ pikemin altında titreyecek kadar üşüyordum.

Yerden gelen bir tıkırtı duydum ama ses bir şarap kadehinin kırılışına benzer bir sese dönene kadar bakmadım. Chastity'nin geri geldiğini düşündüm. Bana yastığımda doğrulup, kontrol etme gücünü veren tek şey, Jules'un ölümünün intikamını alma olasılığıydı.

Yerde sadece metal ve cam parçaları gördüm. Önce, sesi hayal ettiğimi sandım ama sonra parçalar kıpırdamaya başladı. Cam kırılma sesinin tersini bir kez daha duydum ve Jules'un vücudunun bazı parçaları havaya sıçrayıp birleşti.

Yere indiler. Bir saniyeliğine her şey hareketsizdi.

Sonra her şey hareket etmeye başladı. Dişliler yuvarlanıp birleşen camın içine yerleştiler; çubuklara, eklemlere ve birbirlerine bağlandılar. Bakır bir kulak halının üstünde sıçradı, Jules'un boynuyla birleşen başına ilişti. Daha çok

cam iç içe geçti, daha çok dişli tıkırdadı. Gittikçe artan bir hızla birleştiler ve göz açıp kapayıncaya kadar Jules yeniden tek parçaydı.

Başını kaldırdı, kulaklarını ileri doğru yatırdı ve beni selamladı. Kahkaha attım, ağzımın kenarlarının titrediğini duyabiliyordum.

Jules yatağın üstüne çıktı ve toynaklarıyla eski püskü battaniyeyi eşeleyerek şaha kalktı. Onu almak için uzandım, ama aniden geriye doğru sıçradı ve başka bir çatırtı duydum. Onu tekrar böyle çabuk kaybetmekten korkarak haykırdım.

Sırtında ve yanlarında çatlaklar belirdi; kulakları kafatasının üstünde panikle yassılaştı.

Ona ulaşmaya çalışarak güçlkle yatağımdan kalkmayı denedim, ama sonra durdum. Rüya gören birinin zihninin berraklığıyla, izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlamıştım.

Üstündeki yarıklar tıpkı bir sarmaşık gibi, gittikçe daha da hızlanarak büyüyordu. Önce tiz bir sesle kişneyerek itiraz eder gibi sıçradı. Sonra korku dolu gözlerle bana bakarak, yavaş yavaş sakinleşti.

Büyüyordu.

Taze, erimiş cam çatlaklarından dışarıya sızıp soğudu ve yalnızca daha çok akışkan cama yer açarcasına çatlamak için sertleşti. İçindeki dişliler inledi ve gıcırdadı; metal törpüler sadece tekrar yükselip yeni eklem, zincir ve dişliler biçimlendirmek için saydam midesinde toplandılar. Burun deliklerinden şiddetle siyah duman püskürdü.

Kısa sürede büyük bir köpeğin boyutlarına ulaştı, sonra bir insandan ve yatağımdan daha uzun oldu. Gördüğüm

tüm sürüş atlarıyla aynı boyuta gelene kadar büyüdü. Erimiş sıcak cam derecikler halinde yanlarından parıldayarak akıyordu.

En sonunda başını salladı, burnundan soludu. Bana iyi olduğunu anlatmak ister gibi bakırdan burnuyla omzuma dokundu. Adeta bir demircinin atölyesi gibi kokuyordu.

Dolabıma doğru yürürken güçlü adımları zemini gıcırdatıyordu. Sürgülü kapağı açtı. Dolabı boş bulunca arka ayağını kızgınlıkla yere vurdu, sonra kapağı kapattı.

Ne aradığını merak ettim, çünkü dolabım genelde bomboştu. Sonra, üvey annemin benimle yüzleştiğinde söylediği sözü hatırladım: *Baloya gerçekten bizimle birlikte katılmana izin vereceğimizi mi düşündün? Üstelik o şeyin içinde?*

“Jules-” Nefesim kesildi. “Bana bir elbise mi diktin?”

Bana döndü. Eklemleri yeni ağırlığının altında çıtırdarak yatağın yanında diz çöktü. “Atla,” dedi sertçe, yeni sesi alçak ve çatallıydı. Ve rüyamda konuşabiliyor olması çok doğal geldi.

Sırtına çıktım; koşuyordu, belki de uçuyordu. Altımda harıl harıl çalışan dişlileri ve bacaklarımı ısıtan sıcaklığını hissediyordum. Pencereden dışarı çıkarak odamı terk ettik ve Lampton Malikânesi’nin arkasındaki ormana doğru Jules dört nala koşmaya başladı.

Sonunda, üstündeki karın ağırlığından eğilmiş uzun bir meşe ağacının yanında durdu. Boynuna sıkıca tutundum, göğsüm sürüşün heyecanıyla kesilen nefesim yüzünden inip inip kalkıyordu. Bu ağacı tanıyordum... Anne ve babamın mezarı bu ağacın altındaydı. Kar öylesine derindi ki mezar taşlarını göremiyordum.

“Yukarı bak,” dedi, dediğini yaptım. Muhteşem bir balo elbisesi ağacın dallarında asılıydı; harika ve parlılıydı, kuyruğu yere kadar uzanıyordu. Rüzgâr ipek ve dantele sertçe dokunsa da ağaç onu çok iyi sakınıyordu, elbise sapasağlam görünüyordu.

Boynunu okşarken, “Çok güzel Jules,” diye fısıldadım. Daha ağlayamadan, yaşlar gözlerimin içinde dondu. “Kömrünü almayı unuttuğum için özür dilerim.”

Jules keskince soludu ve başını salladı. “Yere in Mekanika,” dedi. Aniden, önce üvey ailem söylemiş olsa bile, ondan duyunca bu ismi sevdiğimi düşündüm. Mekanik ve Nick; ben ve tutkun olduğum şey. Mekanika.

Yere indim, ama bir elimi Jules’un üzerinde tuttum. Ayağım taze ve toz halindeki karın içine battı.

Jules şaha kalktı ve ileri atıldı, başı ağaçla çarpıştı. Keskin bir çatırtı havayı delip geçti. Elbise dalların arasında biraz kaydı, fakat hâlâ yukarıdaydı. Jules geri çekildi ve ağaca tekrar tosladı, ama sonuç aynıydı. Tekrar çarptı, üçüncü bir küt sesi rüyamın içinde yankılandı.

“Kes şunu, Jules,” dedim. “İşe yaramıyor...” Birden duyduğum sesin doğru olmadığını fark ettim; bir şekilde rüyama uymuyordu. Sonra uyuduğumu anladım. Soğuk odama ve yatağıma uyandım. Örtüm gözyaşlarıyla sıırıslıklam olmuş, sonra da kaskatı donmuştu.

Elim acıyordu - avucumu açtım ve dişliyi hâlâ elimde sıkıca tuttuğumu gördüm. Sivri kenarları derimi çizmiş ve minik kan damlaları akıtmıştı. Böylece Jules’un hâlâ ölü olduğunu ve benim odama kapatıldığımı hatırladım.

Rüyadaki küt sesini tekrar duydum ve yerimden sıçradım. Dışardan geliyormuş gibiydi, o tarafa baktım ve ince

Çizgilerin penceremdeki kar birikintisini bozduğunu gördüm.

Bir taş, *k it* sesi çıkararak cama çarptı ve camdaki karda yeni bir çizgi oluştu.

Koşarak yatağımdan çıktım ve pencereyi açtım. Dondurucu havada gözlerimi kırptım. Dışarısı karanlıktı ve kar durmuştu; bu kadar uzun süre uyuduğumu fark etmemiştim.

Biri bana aşağıdan el salladı. “Aşağı gelebilir misin?”

Fısıltının sahibini tanıyamadım, hatta sesin bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğunu bile anlayamadım. Odanın penceresi, tıpkı at lyemin penceresi gibi arka bahçeye bakıyordu; bu kısım, evin hem en soğuk hem de en تنها taraftı. Pencerenin altında kardan açılmış bir kısım ve koyu bir gölge gördüm, ama kim olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu.

Gölgenin itaatk rlığını sınamak isteyen üvey kardeşlerimden birine ait olup olmadığını merak ettim... Fakat aniden umursamadığımı anladım. Jules’u öldürüp atölyemi yok etmişlerdi - yapabilecekleri başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Artık daha özgürdüm, bir bakıma daha önce hiç olmadığım kadar.

Taş atan kişi, “Eee?” diye tekrar fısıldadı.

Aşağı baktım.   nc  kattaydım, ama açıktaki tahta kirişler beyaz duvarları çapraz keserek aşağı kadar iniyorlardı. Hangi atamın mimarı bu fikri bulduysa ona içimden sessizce teşekkür ettim.

Üvey ailemin duymayacağını  mit ederek, “Sanırım evet,” diye fısıldadım. Ay yeni yeni yükseliyordu; büyük

olasılıkla şu an evin diğer tarafında, salonda Kutsal Kitap'tan parçalar okuyorlardı.

İçeri döndüm ve eşarbımı kulaklarımın üstüne gelecek şekilde sıkıca sardım ve sonra dolabımın arka tarafından eskiden babamın şoförüne ait olan kocaman bir ceket buldum. Bana komik derecede büyük geliyordu ama en azından sıcak tutuyordu. Ceplerini inceledim ve güvelerin yediği eski eldivenlerimi çıkardım. Yüzüncü kez, neden Bay Candery'nin işe yarayan şeylerle dolu dolabında güveleri uzaklaştıran bir şey olmadığını merak ettim.

Pencere yarıda takılıp kaldı. Tamamı açılmadan dışarıya çıkmam mümkün değildi, bu yüzden tüm ağırlığımı verip itebildiğim kadar sertçe ittim. Tahta gıcırdadı ve bir çatlatma sesi duydum, sonunda pencere açıldı. Hasarı kontrol etmek için eldivenli ellerimi kullandım. Camda yalnızca bir tane, alt tarafa yakın küçük bir çatlak vardı. Rüyamı hatırlayarak titredim.

Camın dışına doğru tırmandım ve bacaklarımı ilk kirişe değene kadar sallandırdım. Pencereyi kapatmak için kolumu uzattım ama yetişemedim. Üvey ailem benim gittiğimi anlarsa açık bir pencerenin çok da önemli olmayacağını bilerek açık bıraktım.

Pencerenin çerçevesini tutarak aşağı bastım. Duvar donmuş ve kaygandı; bastığım yerin darlığı sebebiyle sendeledim. Sağ tarafımda bir kiriş gördüm ve ona uzandım; tekrar aşağı inerken sıkıca tuttum. Ayağımı yeni bastığım yerde kar tabakası kalındı ve kar botlarımın içine sızıyordu.

Nefes almak için bir dakikalığına durdum. Hiçbir zaman yüksekten korkmamıştım ama yerden neredeyse yedi

metre yukarda buzlu bir duvarda durmak pek de cazip değildi. Nefesimi tutarak bir sonraki kiriş için aşağıyı yokladım.

Ayağım kaydı ve bir pencerenin pervazını tutmayı başarıncaya dek bir buçuk metre kadar düştüm. Düşerken kaburga kemiklerimi kirişlerden birine çarptım ve nefes aldığımda acıyla çıtladıklarını duydum. Yine de yere düşmemiştim ve çok ciddi yaralandığımı sanmıyordum.

Aşağı bakmak için cesaretimi topladım. Yolu yarılamıştım ve bu çok rahatlatıcıydı. Bir kez daha aşağıya doğru adım attım. Yere yaklaşık üç metre kala, kirişleri boş verdim ve kendimi aşağı bıraktım.

Çarpmanın etkisiyle yuvarlandım. Yumuşak, taze kar düşüşümü hafifletmişti. Ayağa kalktım ve ceketimin üzerindeki kar tanelerini silktim. *Neredeyse eğlenceliydi*, diye düşündüm.

Karanlık siluet yakınlaştı ve ay henüz yüzünü açığa çıkarmadan önce Caro'nun kısa, tombul bedenini tanıdım.

“Merdivenlerden inmeyi kastetmiştim, seni şapşal,” dedi. “Kendini öldürebilirdin!”

“Ama öldürmedim, değil mi?” diye sıırıttım. Birini gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim.

Caro bana sıkıca sarıldı. Benden birkaç karış kısa olsa bile, onun kucaklayışında rahat ve güvende hissettim.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

Boğazını temizledi ve beni bıraktı. “Seni eve kadar takip etmiş veya etmemiş olabilirim.” Gözlerini kısarak bana baktı, utanmıştı. “Sadece çok çökmüş ve bitkin görünüyordun Nick. Biraz ilgiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Sonra evden içeriye öylece alındığını görünce, kesinlikle

yardıma ihtiyacın olduğunu anladım. Hava karardığında tekrar gelebileceğimi düşündüm ve her şey böyle gerçekleşti.” Kaşlarını çattı. “Onlar kız kardeşlerin olamaz, değil mi? Yani kimse sana öyle davranmamalı, özellikle de ailen.”

Kabaca güldüm. Caro kendisi kadar altın saçlı ve güler yüzlü, hiç tartışmayan onlarca kardeşe ve kuzene sahip olmalıydı.

“Onlar benim kız kardeşlerim,” dedim. “Açık konuşmak gerekirse, üvey kız kardeşlerim.”

Caro başını salladı. “Pekâlâ, bunu boş ver.” Arkasını döndü ve ormana doğru yürümeye başladı. Eliyle beni çağırarak, “Beni takip et,” dedi.

Onun arkasından yola koyuldum, botunun bıraktığı izlere basmaya çalışıyordum. Tabii onun ayak izleri benimkilerden çok daha küçüktü ve adımlarının izleri daha kısa mesafeliydi, dolayısıyla sık sık ıskalıyordum.

Biz tamamen ağaçların arasında kaybolunca durdu. “Sana yardım etmek istiyorum,” dedi, artık evden uzak olduğumuz için daha yüksek sesle konuşuyordu. “Ama sen istemediğin sürece sana yardım edemem. Bağış almak konusunda nasıl hissettiğini biliyorum.”

İkimiz de sırtttık.

“Şimdi, kaçmayı düşündüğünü sanmıyorum, bunu düşünseydin çoktan kaçmış olurdun. Yanılıyor muyum?”

Omuz silktim. “Uzunca bir süre kaçmanın mümkün olduğunu düşünmedim. Ama başka bir yerde daha iyi bir hayatım olacağını bilmeden anne ve babamın evinden ayrılmak istemiyorum. Bu ev onlarındı ve hâlâ da bana ait.”

Caro başıyla onayladı. “Senin için daha iyi bir hayat ne olurdu peki?”

Gözlerimi kapattım ve hayal ettim. “Kendime ait bir ev, büyük bir atölye, aslında kırıntıları yemek yerine kendi yaptığım yemekleri yemek... Ve günün birinde bu evi üvey ailemden geri alabilecek kadar çok para biriktirmek.”

Kendimi tüm hayat hikâyemi anlatırken buldum. Caro’da benim bu kadar rahat bir şekilde konuşmamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değildim.

Onun ayakları da karın içinde en az benimkiler kadar hissizleşmiş olsa da sadece dinledi. Olumlu bir şekilde başını sallamak ve gülümsemek dışında hemen hemen hiç hareket etmedi.

“Bugün pazara gelmemin sebebi de buydu,” dedim en sonunda. “Sergi için gerçekten muazzam bir şey inşa etmek istiyorum, belki böylelikle kendi atölyemi açmak için yeterli fonu elde edebilirim. Ve üvey ailemi sonsuza dek terk edebilirim, bir daha kendimden başka kimseye bel bağlamama gerek kalmaz.” Kendime acır gibi güldüm. “Elbette beni yakaladıklarına göre pazara gidemeyeceğim, para kazanamayacağım, atölyemin tamamı yok oldu ve Sergi Peri ülkesinde bile olsa oraya gidemeyeceğim.” Kahkaha attım. “Tabii, Peri ülkesini görmek istediğimden değil.”

Caro, ben en sonunda susmayı başardığımda bile hiçbir şey söylemedi. Rüzgâr etrafımızda uylayarak esti. Yukarılardan bir baykuş öttü.

Sonunda başını salladı. “Pekâlâ,” dedi canlı bir şekilde. Eldivenli ellerini birbirine sürterek devam etti. “Senin mesleğin hakkında pek bir şey bilmiyorum Nick ve üvey ailenle başa çıkma konusunda da sana yardım edemem. Ama, sanırım seni nasıl Sergi’ye göndereceğimizi biliyorum.”

“Gerçekten mi?” Her ne kadar Caro’nun bir dost olduğunu hissetsem de son sekiz yıldaki tecrübelerim bana, bu sabah tanıştığım bir kız şöyle dursun, kimseye güvenmemi öğretmişti. Üstelik, benim kadar genç ve parasız biri bana nasıl yardım edebilirdi ki?

“Evet,” dedi, sabırlı bir tavrıyla. “Üvey ailenin izni olmadan pazara gelmen biraz akılsızca olacağı için...” Kaşımı kaldırıp dudak büktüm, ama onun haklı olduğunu kabullenmek zorundaydım. “Seninle burada buluşabilirim, ne zaman boş vaktim olursa. Boncuklarını, makinelerini ve eşyalarını, yapabildiğin her şeyi senin için pazara götürebilirim. İcatların için sana gereken şeyleri bana söyleyebilirsin ve senin eşyalarıyla kazandığım paradan malzemelerini alabilirim.”

Tüm gözyaşlarımı harcadığımı sanıyordum, ama Caro’nun inceliği gözlerimi doldurdu. “Teşekkür ederim,” dedim sesimi titretmemeyi başararak. “Sanırım... Sanırım bu işe yarayabilir, eğer kaçmanın bir yolunu bulursam.” Ceketimin sert koluyla gözlerimi sildim. “Neden benim için zahmete giriyorsun Caro?”

Arkamızda bir dal kırıldı. Yaklaşan birinin botlarının altında ezilen kar sesini duydum, kaskatı kesildim. Üvey ailemden birilerinin beni bulduğuna emindim ve yüzleşmek için hızla döndüm.

Gelen Fin’di. Kollarını kavuşturmuştu, bir ağacın gölgesi yüzünü saklıyordu. “Caro bunu bir hiç için yapmıyor,” dedi.

“Tanrım, Fin!” diye çığlık attı Caro. “Saklanmak zorunda mıydın?”

Fin kahkaha atmakla homurdanmak arası bir ses çıkar-

dı. Gölgeden ışığa doğru adımı attı. Yüzü ciddi görünüyordu, fakat gözlerinin etrafındaki neşeli çizgiler bana endişelenme der gibiydi. “Ona anlaşmanın geri kalanını anlat, haydi,” dedi.

Caro’nun yanakları koyulaştı, öyle kızardı ki ay ışığında bile görebiliyordum. “Ben düşündüm ki...” Yün beresinden çıkıveren bir bukleyi yerine yerleştirdi. “Belki boncuklarından kazandığın paradan küçük bir pay alabilirim, sıkışıklığım için. Bunu istemezdim, gerçekten istemezdim ama annem hasta... Ve doktorlar-”

Yüzü iyice mora dönmeden önce, “Elbette,” diyerek sözünü kestim. “Aksi halde bunu yapmana izin vermek aklımdan bile geçmezdi.” Gülümsedim ve o da çekinerek bana gülümsedi.

“Güzel,” dedi Fin. “Bayan Hart’ın gerçekten daha iyi bir doktora ihtiyacı var ama bütün iyi doktorlar soylular tarafından tutulmuş, hiçbir şey yapmıyorlar ve ilaçlar da-”

“Oh, kes şunu Fin” dedi Caro. “Her şey yoluna giriyor, görüyorsun ya.” Sesi gergin ve sertti; annesinin hastalığının gerçekten ne kadar ciddi olduğunu merak ettim. Annemi anımsadım, Peri kuşpalazından ölüşünü ve babamın ona yardım etmek için yasadışı olan bulut gülü alamayışını.

Konuyu hasta ebeveynlerden ve sarayın doyumsuzluktan uzaklaştırmak için, “Şey, size ne kadar teşekkür etsem az, ikinize de,” dedim. “Tek sorun; bence artık üvey ailem beni çok yakından izleyecektir. Hangi gün buraya gelebileceğimi size önceden haber verme fırsatım olmayacak.”

“Endişelenme,” dedi Caro. “Bir planımız var.”

Fin başıyla onayladı. “Biraz emek vermek gerekecek,” dedi, “ama sonra işine yarayacak. Yalnızca oturup kurtarılmayı beklemene izin veremeyiz.” Sesindeki muzipliği sezebiliyordum.

Caro ona katıldığını belli ederek, “Bu sıkıcı olurdu,” dedi.

“Bu dâhice plan neyi içeriyor, tam olarak?” diye sordum.

Caro arkasını döndü ve ormanın derinliklerine doğru yola koyuldu. Fin elimi tuttu ve onu birlikte takip ettik. Fin’in eli beni rahatlatırken aynı zamanda ürkütüyordu; tıpkı Caro’nun pazarda dokunuşu gibi basit ve nazikti ama benden hiçbir şey talep etmediği için tuhaf.

Baykuş bir kez daha öttü ve çılgılığı bana, Lampton Malikânesi en fazla bir kilometre arkamızda olsa da medeniyetten çok uzakta olduğumuzu hissettirdi.

“Nerede olduğumuzu nasıl biliyorsunuz?” diye sordum. Fin’in sıcak, güven verici eline rağmen kuşkular zihnimde dönüp duruyordu.

“Yakınlarda büyüdük,” dedi Fin. “Sürekli ormanda oynamaya ge-”

Caro sözünü keserek öksürdü. Woodshire Ormanı’nın bir kısmı Lampton Malikânesi’nin özel mülküydü, geri kalanıysa Kraliyet’e aitti. Söyleyebildiğim kadarıyla, mülkün sınırı boyunca yürüyorduk. Sınırın diğer tarafına elinde kraliyet avcılık izni olmayan veya kraliyet kanı taşımayan kişilerin geçmesi yasaktı.

“Şey,” dedi Fin, “bunun hakkında sessiz olduğumuz sürece, bir sorun çıkmayacaktır.”

Kafamı salladım. “Buraya giriş iznimiz olup olmadığı umurumda değil.”

Fin hafifçe elimi sıkı, ben de onunkini. Ama sonra bunun fazla cesur bir hareket olduğunu hissettim ve ay ışığında yüzümün kızardığının görünmemesini umdum.

Caro birkaç adımdan sonra durdu ve Fin elimi bıraktı. “Geldik,” dediler, neredeyse ahenkle.

Etrafıma baktım, kafam karışmıştı. Burada hiçbir şey yoktu; ormanın diğer kısımlarından hiç farklı değildi: ağaç gövdeleri, kar, Fin’in koyu tenine derin bir çivit rengi veren mavimsi ay ışığı. Benim tenim gri mavi görünürken, Caro’nunki yarı saydam buz rengine dönmüştü. Ay ışığı Fin’e ikimizden de çok yakışmıştı.

“Hiçbir şey görmüyorum,” dedim, tuhaf biçimde ahmak ve biraz şüpheci hissederek.

Fin, “Yukarıda,” dedi. Nefesi nazikçe kulağıma dokunuyordu.

Yukarı baktım.

Yukarıdaki ağaçların üzerinde, yıldızların görünmesini engelleyen karla kaplı koyu şekiller vardı. Bazıları basit düz platformlardı, bazıları ağaca asılmış kulübeler gibi, eğimli çatıları olan kutulardı. Caro bir adım öne geldi ve bir çalılığın dallarını yana doğru eğdi. Yerde, adeta etrafındaki karla kaplı dallar tarafından tamamen saklanmış büyük bir baraka gördüm.

Bu şekillerin ne anlama geldiğini anlamam bir dakikamı aldı. Bunlar Orman Kraliçesi’nin terk edilmiş köyünün harabeleri idi.

Hikâye tutkunu kalbim, çocukluğumda okuduğum kitaplardan birinin içine adım atıyormuşçasına heyecanla çarpıyordu. Etrafımdaki çürümüş platformları hissederek öylece kalakaldım. Neredeyse ibadet eder gibi bir mutlulukla doluydum.

“Boncuklarını ve diğer yaptıklarını buraya getirebilirsin,” dedi Caro. “Onları barakaya sakla, biz de gelip alırız. Pazardan döndükten sonra da parayı şuraya bırakırız.” Yakındaki bir ağaç evi işaret etti.

Oraya nasıl çıkacağımı sormak üzereydim, çünkü ne basamaklar ne bir merdiven vardı. Tırmanacak gizli bir halat bile yoktu.

Sonra gözlerimi kırptım ve bu kadar düşüncesiz olduğum için kendime kızdım. Bu bir ağaçtı, değil mi?

Düşündüğüm şeyi onaylarcasına Fin ileri atıldı, bir ağaç dalını kavradı ve kendini çabucak yukarıya çekti. Caro ve ben onun tırmanmasını izledik. Kapıya ulaştı ve içeri girdi, bu sırada kar taneleri bastığı tahtalardan aşağıya düşüyordu.

İçeriden seslendi. “Gördün mü? Çok kolay.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Ağaca doğru koştum. Adımlarımı onun ayak izlerine, Caro’nunkilerden daha kolay uydurabildiğimi anladım.

En alttaki dala zıpladım ve zar zor yakaladım. Bacaklarımı ağaca doğru çektim; botlarım basacak bir yer bulana kadar sert ağaç kabuğunun üzerinde sürüklendi. Ağırlığımın çoğunu kollarıma vererek, bir sonraki dalı tutuncaya kadar kendimi yukarı çektim. Saniyeler içinde ağaç evdeydim.

“Haklısın,” dedim, yıllarca yaptığım ev işlerinin beni çok güçlü yapmasından duyduğum memnuniyetle. “Çok kolay.”

Fin’in kahkahası benimkine karıştı. Pencereden aşağıya baktık ve el salladık. Caro da altımızda, karda bir kahkaha patlattı.

Ormanda ayrıldık. Esting Şehri batıda ve Lampton Malikânesi doğuda kalıyordu, ikisi de ikişer kilometre uzagımızdaydı. Fin bu kez bana sarıldı ve, “İyi şanslar,” dedi. Dudakları yanağımın yanındaydı, ürperdim.

Uzaklaşırlarken o ve Caro’nun arasında az bir mesafe vardı.

Kar botlarımın altında, takip ettiğim ayak izlerinin içine daha da batarak gıcırıyordu. Buraya nasıl geleceğimi hatırlamamda yardım etmelerini umarak yolumun üzerinde farklı görünen ağaç ve taşları aklımda tutmaya çalışıyordum. Elimi tutan Fin’in elinin sıcaklığını anımsadım ve yürürken gülümsedim.

Planımızdaki kocaman boşluğu fark ettiğimde yolu yarılamıştım. Atölyem yıkılmışken, yeni boncuklar yapacağım ve örgü makinesi siparişlerini bitireceğim bir yer yoktu.

Bu zamana kadar nasıl aklıma gelmemişti? Kendimi her zaman oldukça pratik zekâlı biri olarak görmüştüm oysa.

Aslında cevabı çoktan biliyordum; bir kez daha Caro ve Fin’in heyecanına kapılmıştım. Onların umutlu hali sanki bulaşıcıydı. Belki başından beri pratik zekâlı biri değil dim...

Pazar gerçekten bu sabah mıydı? Orada ve sonrasında o kadar çok şey değişmişti ki üstünden yıllar geçmiş gibiydi.

Yüzümü ellerimle kapattım ve sızlandım. Caro ve Fin’e ne söyleyecektim? Ve bütün araç gerecim gitmişken, şimdi ne yapacaktım? Yeni dostlarım bana umut vermişlerdi ama bu da Jules’un rüyamda hayata dönüşü kadar kısa sürmüştü.

Yine de vazgeçemezdim, kendimi azarladım. Henüz değil. Yeni dostlarımı böyle çabuk hayal kırıklığına uğrattım... Ve dahası, kendimi de.

Eve döndüğümde, başka bir sorunla karşılaştım. Üçüncü kattaki penceremden güç bela aşağı inmiştim ve büyük ihtimalle yukarı tırmanamayacaktım. Ön kapıdan girmeye cesaret edemedim - üvey ailemin şimdiye kadar uyumuş olduğuna neredeyse emindim, fakat *neredeyse* kelimesi son zamanlarda pek işime yaramamıştı.

Ormana bakan arka duvarda, atölyenin zemin hizasındaki küçük penceresi, yeni yağın karın altında gömülüydü. Atölyemi yakılıp yıkılmış halde görmek istemiyordum, ama eve tek güvenli girişim kilerdi. Karı otuz santim kadar kazdıktan sonra, içeri girmek için camı kırmak zorunda kaldım. Eldivenlerim karla kaplıydı, bu yüzden gözlerimi kapattım; darbenin ayak bileklerime cam kırıkları saplamaması ve sesin üvey ailemi uyandırmaması için dua ederek yumruk attım. Ses tahmin ettiğimden daha hafifti ve neyse ki kar sayesinde boğulmuştu.

Kiler hemen hemen zifiri karanlıktı. Eğildim ve duvarı el yordamıyla bulmaya çalıştım, sendeledim.

Atölyenin içi tahmin ettiğim gibiydi: kaos. Önceden annemin, daha sonra da benim formüller, hesaplamalar ve küçük notlar yazdığımız, duvara tutturduğumuz kâğıtlar sökülmüş, parçalar ayrılıp yere atılmış, buruşturulmuş ve köşeye atılmıştı. Duvar kâğıdı bile paramparça olmuştu. Bununla birlikte, oda boşalmış ve kitaplarımın çoğu gitmişti. Yapmakta olduğum, büyük masanın üstüne veya kitap raflarına dizdiğim -ah, kitap rafları- diğer işler küçük parçalar halinde yerlere serilmişti. Bir tür acı ve sahte zevkle

gördüm ki el değmemiş olan tek şey dikiş makinesiydi. Görünüşe göre üvey ailem çok dikkatliydi; *kendilerini* etki-leyecek herhangi bir şeye zarar vermemişlerdi.

Jules, Jules... Onu henüz ürpermeden düşünemiyordum. Onun bir makine olduğunu biliyorum ve annem olsa onun acı çekemeyeceğini söylerdi. Ancak annem onun düşünemediğini de söylerdi ve bu pek de doğru sayılmazdı...

Hayır, Jules için daha sonra yas tutabilirdim. Şimdi, bir zamanlar neredeyse gerçekleşebilecek hayalimin ne kadar imkânsız olduğunu görmek için atölyeyi incelemeliydim.

Beni en çok inciten, bomboş kitap rafları oldu. Yalnızca raflara doluşturduğum acayip, başarısız deneyler ve boyalı kumaş yığınları ile her zamanki gibi paha biçilmez eski metinler değildi canımı yakan. Hiç değilse onları yalayıp yutmak için birkaç ayım ve bundan önce annemin beni eğittiği yıllar olmuştu. En azından ilerleyecek, idare edecek kadar bilgim vardı.

Fakat annemin günlükleri gitmişti. Onlar bana en eski kaynakları yorumlamakta yardım etmişlerdi; bir pistonun kayan hareketini, gereksiz baloncuklar çıkarmadan cam üfleme-yi, bir pistonun hareketini kolaylaştırmayı öğretmişlerdi. Günlükleri hep onun sesiyle okumuşum; bayıldığım hikâyeler anlatan, dersler veren bilgili, buyurgan sesiyle. Piety ve Chastity odalarına taşındıklarında yaktıkları çocukluk kitaplarımı hatırladım. Annemin muazzam günlüklerinin de o kitaplarla aynı kaderi paylaştığına, eskiden kütüphanemiz olan karşılama salonunun şöminesinde yandıklarına adım gibi emindim.

Günlükler olmadan yapabilirdim ama onun sesini bir

kez daha kaybetmiş olacaktım. *Annemi* bir kez daha kaybedecektim.

Gün gelip de annemin ölmeyi, beni terk etmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ettim. Hiç olmayacakmış gibi geliyordu.

Bana verdiği son armağanda bile onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Devrilmiş masayla sandalyemi düzelttim ve başımı kollarımın arasına gömerek oturdum. Şakaklarım zonkladı, boğazım sıkıştı. Gözlerim kupkuruydu ve yanıyordu, ama ağlıyormuş gibi hıçkırmaya başladım. Yalnızca bir günün nasıl olup da bu kadar çok mutluluk ve kederi aynı anda barındırabildiğine inanamıyordum.

Ufacık bir vızıltı ve çıtırtı duydum; sol elime çok hafif bir şey kondu. Başımı kaldırıp baktım. Böceklerden biri yüzük parmağıma konmuş, telden antenlerini birbirine sürtüyordu. Başının üstünde çok minik kıvılcımlar çıktı.

“En azından sen kurtulmuşsun,” desem de gülümsemeyi başaramadım.

Ama sonra daha fazla vızıltı ve tıktırtı duydum. Bir yusufçuk yıkıntıların arasından ortaya çıktı ve iki örümcek tavandan sarkarak geldiler. Kısa sürede tüm böcek tayfası etrafımı sardı. Böceklerin bacakları saçlarımı okşuyor, kelebekler kollarımda kanat çırpıyorlar ve örümcekler metal kısıkaçlarını uyumla tıkırdatıyordu.

Her birini selamlar gibi okşadım ve gülümsemeye çalıştım. Saklanmayı biliyor olmalarından etkilenmiştim doğrusu; *Neden üvey ailem Jules yerine bir yusufçuğu bulmadılar ki*, diye düşündüm ama sonra yusufçuk için bunu düşünmekten utanç duydum. Yine de kendimi bunu dilemekten alıkoyamıyordum.

En azından vızıltıcılar için mutluydum.

Ve sonra kalbimi biraz daha kıpırdatan bir ses duydum. Ocak, anahtarı olmayan arka odadan hayatta olduğunu bildirir gibi gürledi.

Buruşmuş kâğıtlara basıp sendeleyerek, kapının olduğu duvardaki gizli kısma koştum. Bir odadan diğerine geçerken kapıyı açtığım elim sebebiyle, annemin önceden bıraktığı külrengi el izi çoktan kaybolmuştu. Umutla titreyerek, elimi çok iyi bildiğim yere bastırdım.

Kapı aniden, pürüzsüzce açıldı. Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi bıraktım.

Ya atölyenin yıllar önceki yangından kurtulmasından öte bir sırrı vardıysa? Ya hakikaten burayı saklı tutan bir sihir -gerçek, yasadışı, Periler ülkesi sihri- vardıysa?

Annemin mektubunu da bana ulaştıran şey bu sihir miydi? Üvey annemin böyle bir iyilik yapabileceğine artık inanmıyordum.

Burası hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve burayı hiç olmadığı kadar çok sevdiğimi anladım.

Kapıların arkamdan kapandığından emin olarak ocak odasını, atölyeyi ve kileri aceleyle dolaştım.

Koridora girdiğimde botlarımı çıkardım ve çoraplarımın altını iç etekliğimin kumaşıyla temizledim. Bir is zerresinin dahi bir kez daha beni ele vermesini göze alamazdım. Her zamanki gibi yatak odamın olduğu soğuk üçüncü katı mutfığa bağlayan köhne, tozlu hizmetçi merdiveninden yukarı çıktım. Jules'u odama ana merdiven-

lerden çıkarken hayal ettim, ona bu saklı merdivenden söz etmiş olmayı diledim.

Rüyam yeniden zihnime akın etti. İlk gördüğümdeki gibi canlıydı. Artık daha fazla ağlayamayacak, hatta onun için yas tutamayacak kadar perişan haldeydim.

Fakat bu güçlü hislerin yokluğunda, minik umudun içimde sızladığını hissettim. Atölye sağlamdı, en azından yarısı; didik didik aramış olsam da annemin Jules ve ekibine dair çizimlerini bulamamıştım... Yine de özellikle bu geceden sonra anlamıştım ki, annemin benim için sakladığı daha çok sırrı olmalıydı. Hizmetçi merdiveninde öylece dikilirken, eninde sonunda Jules'un tasarımlarını bulacağıma ikna oldum.

Odamın kapısına geldiğimde hâlâ onu tekrar inşa ettiğimin hayalinde kaybolmuştum. Kapıyı açtım -üvey annemin kilitlerini açmak en büyük hobilerimden biriydi- ve içeri süzüldüm, kendimi küçücük yatağıma attım.

KISIM III

BÖLÜM 8

Uyandığımda odama ışık dolmuştu ve o kadar çok uyuduğuma inanamadım. Güneşin ilk ışıkları pencere­min pervazını ısıtmadan yatağımdan çıkmaya veya atölyede ge­çirdiğim bir gecenin ardından hiç uyumadan gizlice mut­fağa gitmeye alışık bir şekilde büyümüştüm.

Bugün yapmam gereken ev işleri olmadığı fikrinin ver­diği keyifle yavaşça gerindim. Pazar günüydü, yani üvey ailem tüm sabah kilisedeydi ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü de sosyalleşmek için dışarıda geçirecekler­di. Şimdi kısa pazar günü öğle atıştırmaları için eve gel­mişlerdi ama bir saate çıkarlardı, böylece ben de kilere inebilirdim.

Onlar evden çıkana kadar ne yapacağımı düşünerek odama göz attım. Çocukluğumdan beri böyle bir boş za­man lüksüm olmamıştı. İlk düşündüğüm kitaplar, gerçek kitaplarla ilgili bir dilekti. Annemin bilimsel metinlerini seviyordum, ama onlar benim işimdi. Zevk için okumayı özlüyordum. Fin ve Caro'ya bana bir sonraki pazar zamanı

bir roman satın almalarını rica ettiğim bir not bırakmaya karar verdim.

Yatağımın altında bir günlük vardı, birkaç ay önce gece yarısı aklıma gelen fikirler için atölyeden alıp getirmiştım. Onu çıkardım, çekmecemden bir kalem ve mürekkep aldıktan sonra üvey ailemin odama yaklaşma seslerine kulak kesilerek, kendimi yazmaya ve çizmeye verdim.

Jules'u çizmeye devam ettim, onun dizlerinin iç kısmını, boynunu, kulaklarını, göbeğindeki ocağı ve etrafını çevreleyen ve hareket etmesini sağlayan küçük pistonları çizmeye devam ettim. Onu açmak ve nasıl çalıştığı hakkında daha fazla şey öğrenmek bana hiç şimdi olduğu kadar ilginç gelmemiştir. Ama biliyordum ki (artık onu kaybettiğimden gerçekten biliyordum) Jules asla benim için bir icat olmamıştı, asla annemin garip eşyalarından biri değildi veya bir oyuncak bile değildi. Onu parçalarına ayırmam ile bir kediyi, köpeği veya atlarımdan birini parçalarına ayırmam arasında fark yoktu. Her zaman, derinlerde bir yerde, biliyordum ki kendi bedeniyle ilgili haklar ona aitti, bana değil. O bir nesne değildi aksine bir varlıktı, gerçekten canlı olan bir şeydi.

Bu da gerçekten öldüğü anlamına geliyordu. Günlüğümü bir kenara fırlattım, yatağıma uzandım. Soğuk, üzgün ve hareketsiz bir şekilde üvey ailemin gitmesini bekledim.

Yarım saat boyunca hiçbir şey duymadım ve sonra kiraladıkları at arabasından bir at kişnemesi ile tekerleklerin karı öğütme sesleri geldi. Gittiklerinden emin oldum... Yine de ne olur ne olmaz diye pencereye çıkmaya karar verdim. Küçük yatak odam ile atölye evin aynı tarafınday-

dı, arka taraftaki çimenlerimize ve Woodshire Ormanı'na bakan kısım, üvey ailemin neredeyse hiç görmediği kısım. Misafirleri karşılamak ve kiralanan at arabalarına binmek için her zaman büyük ön kapıyı kullanırlardı. Burada, ormanın uzun çam ağaçlarının bazen gerçekten atölyenin penceresine dokunduğu evin arka kısmında, gizlenmiş ve güvendedim.

Yerdeki kar hâlâ kalındı ama güneş ısıtıyordu ve duvardaki buzun büyük bir kısmı erimişti. Bu sefer hızlı hareket ettim ve yere kolayca indim, yine de göğsümde hafif bir ağrı oldu.

Atölyeye bir gece önce kırdığım pencereden girdim. Gözlerim dikiş makinemin yanında duran Jules'un koşum takımlarına takılı kaldı ve içime keskin bir acı çöktü. Sıra'nın sandalyesine oturdum ve titrek bir şekilde nefes aldım.

En büyük tırtılım kâğıt yığınları arasından sürünerek elimin üzerine geldi, parmaklarımın üzerinden serin ve ağır bir iz bırakarak geçti. Bunlardan birkaç tanesini geçtiğimiz birkaç ay içinde atölyenin sonsuzmuş gibi görünen gizli bölmelerinde bulmuştum. Dikiş makinesine tekrar baktım ve örümceklerin üzerinde gezindiğini, diğer tırtılların ve böceklerin yerlerine doğru ilerlediklerini ve yusufçukların havada döndüğünü gördüm.

Böcek terzilerden oluşan eksiksiz bir taburum vardı, ama liderleri Jules'tu. Onlara bir isim vermeyi bile düşünmemiştim, ama o zamanlar insanlar böceklerden ziyade atlara isim verirdi. Jules benim tek gerçek arkadaşım.

Canım yandı. Jules, Jules. Onun yardımı olmadan işlerimi nasıl yapacaktım? Atölyenin taş zemininde arkamdan gelirken zincirden kuyruğunun çıkardığı şakır şakır sesi,

üvey ailemle hayatımın zorluklarını anlatırken cam gözlerinin her zaman anlarımş gibi bakışını hatırladım. Artık bana öyle bakacak kimsem yoktu.

Yine de... Köşeleri çizgi çizgi siyah gözler, gölgesi düşen uzun kirpikler zihnimde canlandı. Sıcak, kahverengi tenli karemsi bir yüz... Tath, gamzeli gülümseyişi... Hafif bir kakhaha. Fin.

Kendime, aptal olma dedim. Yalnızca iki kez görüştük ve ikisi de aynı gündü. Elbette Fin'in beni anlaması imkânsızdı.

Kendimi sert bir biçimde uyarmama rağmen, hissettiğim sıcaklığı çok da bastıramadım ve Fin'in yüzünü aklımdan silemedim: tatlı gülümseyişi, ağzının şekli.

Neredeyse Jules kadar aklımdan çıkmıyordu. Bu yüzden kendimden nefret etmek üzereydim.

Atölyedeki ilk değerli saatimi, annemin malzemelerinin envanterini çıkararak geçirdim. Biraz da, üvey ailemin her şeyi mahvetmediğinden, atölyenin arka odasının hâlâ sağlam olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Ayrıca, dişlileri, cıvataları, kabloları ve camları sayarak, Sergi için ne inşa edebileceğime dair biraz ilham edinebileceğimi umuyordum.

İlk başta mekanik bir mil ve dönen tekerler hayal ettim ama işadamlarının ilgisini çekebilecek büyüklükte olanları taşıyamazdım. Sonra bir dokuma tezgâhı veya otomatik bir cam üfleiyici hayal ettim ama bunlar da çok büyük olacaktı. Bu, o zamana kadar hiç düşünmediğim bir sorundu. Sergi Jürilerini etkileyebilecek herhangi bir şey öncelikle oraya götüremeyeceğim kadar büyüktü.

Tekrar masama çöktüm, tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde depresyona ve umutsuzluğa kapıldım. Jules gitmişti, Fin hakkında saçma düşüncelerim vardı ve şimdi bir de bu iş vardı. Basit ve aptaldım, Sergi'de yer almaya uygun bile değildim.

Jules yanımda olsaydı, onunla konuşabilirdim. Oysa o gitmişti ve onu geri getirecek becerim ve bilgim yoktu.

Sonra Lord Alming'in örgü makinesini hatırladım ve kendimi vazgeçmemek için zorladım. En azından bunu yapabilirdim.

Başlamadan önceyse, yapmam gereken bir şey daha vardı. Cebimde gizlediğim ombrossus şişesini aldım, atölyenin penceresine ulaşabilmek için sandalyenin üstüne çıktım.

Kahverengimsi birikintinin bulunduğu minik şişeye biraz tereddütle baktım. Bunu yaparsam, yalnızca bir veya iki uygulama için yetecek kadar kalacaktı. Özgür geçecek günlerimi çok dikkatli seçmem gerekiyordu.

Kremi burada kullanmasam da üvey ailemin atölyeyi tekrar bulması neredeyse kesindi. Aslında bunun onu emniyette tutacağından emin değildim... Ama hiç yoktan iyiydi ve denemek zorundaydım.

Parmağıma bir damla damlattım ve pencerenin kenarına sürdüm, tüm bu süre zarfında üvey ailemi düşünüyordum. Sıvı yağlı ve kaygandı, ahşap çok yavaş emiyordu. Tek bir damla tüm pencere pervazını kaplamıştı.

Büyüyü, üvey ailemin bulduğu atölyenin ön kapısında da tekrarladım. Yine bir küçük damla tüm kapı pervazını kaplamaya yetmişti. Bu sefer tenime dokunduğunda daha ince ve daha sıvı hissettim ama gözlerimi kısarak şişeye

baktığımda, kalanın yoğun ve kıvamlı olduğunu gördüm. Sanırım yapısı ihtiyaçlara göre değişiklik gösteriyordu.

Şimdiyse şişenin dibinde bir birikinti oluşturacak kadar bile kalmamıştı; tek başına kalmış birkaç damla her iki tarafa tutunmuştu. Tekrar kullanmadan önce mümkün olduğunca uzun süre bekleyecektim.

Doğrusunu yapmak için elimden geleni denememe rağmen üvey ailem atölyeyi bulduğunda ve Jules öldüğünde üzerime çöken mutsuzluğun ağırlığı henüz kalkmamıştı.

Kendimi arka odaya sürükledim ve örgü makinesi prototipimden, ihtiyacım olan metal kalıpları çıkardım.

Annemin iş gözlüklerini taktım ve çalışmaya başladım.

Üvey ailem bir sonraki gün için Fitz'lere davetliydi, böylece bu sefer de ormana gitmek için penceremden tekrar sessizce çıktım. Daha fazla örgü makinesi yapmak için ihtiyacım olan malzemelerin listesini yapmışım ve acilen Orman Kraliçesi'nin yıkıntılarına gitmek istiyordum, çünkü Fin ve Caro'nun bir daha ne zaman orada olacağını bilmiyordum.

Hâlâ kışın başlarıydı, kar yüzeyi gün boyunca erimiş ve sonra akşam buzlanmıştı, bu yüzden zemine basar basmaz botlarım bir buz tabakasıyla karşılaştı. Sendeledim ve düz zemin boyunca kayarak ormana varana kadar acı verici bir yavaşlıkta ilerledim. Kendimi cam üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim.

Dönüp eve baktığımda, Caro ve benim karda bıraktı-

ğımız çizme izleri konusunda endişelendim. Duvardan ormana giden yolumuzu ve aynı zamanda benim atölyenin küçük kiler penceresine gidişimi gösteren çukurluklar vardı.

Ancak üvey ailem bahardan ve sonbahardan kaçınmak için nadiren dışarı çıkarlardı, kış soğukunda ya da karda ise hiç çıkmazlardı. Her zaman olduğu gibi şöminelerinin başında olmayı, sıkıcı sofalarını ve kutsal metinlerini tercih ederlerdi; evin arka tarafı asla ilgilerini çekmemişti. Hâlâ kız kardeşler olabileceğimizi düşündüğüm zamanlarda Piety ve Chastity ile oynamayı hayal ettiğim oyunları hatırladım.

İzleri asla görmezlerdi. Ormanın daha da soğuk gölgelerine doğru ilerledim.

Kar burada daha yumuşaktı, ağaçların gölgesinde kaldıklarından eriyip tekrar sertleşme imkânları olmamıştı. Yürüdükçe ayaklarım içine gömülmeye başladı. Soğukun eski botlarımdaki çatlaklardan içeri sızdığını hissetmeye başladım, ince yün çoraplarımın delikleri arasında sıkışan başparmaklarımı nemlendiriyordu.

Ormana varmak tahminimden uzun sürdü ama kaybolmadım, çünkü takip edebileceğim ayak izlerimiz vardı. Güneşin dalların arasından sızamadığı bu bölgede daha az görünürdüler ama tamamen silinmemişlerdi. Dün gece yolumu işaretlemek için kullandığım eğilmiş ağaçları ve sivri kayaları hatırladım.

Karla kaplanmış yıkıntılar dalların arasında kalmış bulutlara veya yerçekiminin ne olduğunu tamamen unutmuş kar yığıntılarına benziyordu Bunca uzun yıl ayakta kalabilmelerine hayret ettim. Annem bana Orman Kraliçesi'nin

hikâyesini anlatmıştı, ama içinde çok fazla bilim olmadığından yalnızca birkaç kez dinleyebilmişim. Daha fazlasını biliyor olmayı diledim ve sonra Fin'in heykeli aklıma geldi. Bir dahaki görüşmemizde sormaya karar verdim.

Daha sonra yere en yakın kulübeden bir gıcırta geldi. Sonra bir tane daha. Ayak sesleri.

En yakın ağacın ardına kendimi attım, korkumun yoğunluğundan tedirgin olmuşum. Ama çok geçmeden yerimi kaptırma endişesine kapıldım. Ben daha kullanmaya başlamadan kimse gizli yerimi elimden alamazdı.

Bir adım ilerledim. "Kim var orada?" diye seslendim. Neyse ki sesim hissettiğim kadar öfkeli değildi.

Beklediğim gibi korkakça bir uzaklaşma yerine, sıcak ve içten bir gülüşle karşılaştım.

"Sadece benim, Nick." Fin kapı aralığında göründü. "Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok."

Dışarıya düzgün, uzun adımlarla hareket ederek çıktı; kısa sürede bunun onun imzası olduğunu öğrenmişim. Ona o kadar doğal geliyordu ki, Piety ve Chastity'nin taliplerini görmüş olmasam, bu kadar akıcı ve kendinden emin bir zarafetin erkek olmanın bir parçası olduğuna inanabilirdim.

Başını kulübeye doğru eğerek, "Yalnızca pazar siparişlerini kontrol ediyordum," dedi. Siyah buklelerine güneş vuruyordu. "Ve Caro sana vermem için bir mektup yazdı." Kalın kahverengi bir zarfı elinde salladı.

Elimde tuttuğum kâğıda bir göz attı ve ağzının kenarında pis bir sırıtış belirmeye başladı. "Burada oldukça uzun bir liste var. Ciddi bir icat yapmayı planlıyor olmalısın."

Ona nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Bir yan-

dan samimi olduğunu, bir yandan da benimle dalga geçtiğini hissediyordum.

“İşimi ciddiye alırım,” diye yanıt verdim ve o pis sırıtış tüm yüzünü kapladı, kaşlarıma kadar kızardığını hissettim. Yanlış bir şey söylediğimi biliyordum.

“Sadece takılıyorum Nick,” dedi, gülümseyişi yumuşadı.

Ben de gülümsemeye çalıştım. Çok sessiz bir şekilde, “Biliyorum,” dedim. Benim de ona takılmam gerekiyordu, biliyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Aramızdaki sessizlik uzadı, Fin’e baktım ve söyleyecek zekice bir şeyim olsun istedim ama tek düşünebildiğim ne kadar aptal görünüyor olduğumdu. Pembe ve kızarmış tenim, duvardan aşağı inerken ve ormana yürürken dağılan, yıpranmış eski eteklerim ve üzerimdeki erkek ceketiyle öyle olduğumdan emindim.

Oysa Fin, pazarda ve Caro ile birlikte beni bulmak için geldiği gün ay ışığında olduğu gibi rahat ve yakışıklıydı (bu kelimeyi düşündükçe tekrar kızarmıştım). Üst kısmı boyunun kahverengi kıvrımlarında gevşek bir şekilde duran beyaz bir gömlek, düğmeleri iliklenmiş gri yün yeleği ve tamamen geniş beden yapısına özel siyah kışlık kabanı ve pantolonu ile yeni görünen deri botları vardı. Caro kadar fakir olmamalı diye düşündüm. Satış tezgâhının kira ücretinden kaynaklanan aralarındaki gerilimin asıl sebebi bu olabilir miydi? Fin, Caro’nun ailesine yardım mı etmek istemişti? Onun hayır cevabını kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Bense o an Fin’in teklif edebileceği herhangi bir şeyi reddetmemin zor olabileceğini düşündüm.

Tüm bunlar birbirimize bakarak geçirdiğimiz bir veya iki dakika içinde, o acı verici sessizlik boyunca zihnimden geçti.

Söyleyecek bir şey bulamadıysam, bir ahmak gibi bakmaya devam etmek yerine en azından oradan ayrılmalıydım.

“Liste burada,” dedim ve ona kâğıdımı uzatım.

Kalın kaşları ilginç bir şekle büründü. Başka bir gülümsemeyle, “Teşekkürler,” dedi ve benden aldı. “Mektup burada.”

Nasıl dolduracağımı bilemediğim bir dakika daha boyunca gülümsemeye devam etti.

“Şimdi gel, Nick,” dedi. “Benimle konuşmak istemiyor musun?”

“Ben...” Elbette onunla konuşmak istiyordum. Onunla konuşmayı çok istiyordum, tam da bu yüzden aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Şimdi daha nazik gülümsüyordu ve zihnimden geçen nasıl hissettiğime dair düşünceleri belki de anlamıştı. “Ağaçlara geri dönelim, olur mu?” dedi.

Hâlâ söyleyecek esprili bir şeyler bulmam gerektiğini hissediyordum. Onun yerine, başımı salladım. “Olur.”

Bir başka ağaca doğru onu takip ettim ve orada bir platform vardı, dallar tarafından o kadar iyi korunuyordu ki üzerinde çok az kar vardı. Fin üzerindeki az miktarda karı da eliyle temizledikten sonra kabanını çıkartıp ağacın üstüne serdi. Kabanın bir tarafına kendisi oturdu ve bacakları platformun kenarından sarkarken nazik, neredeyse resmi el hareketleriyle hemen yanındaki boşluğu gösterdi. Fin’in ve ailesinin sarayda çalıştığını düşündüm.

“Buyurmaz mısınız hanımefendi?” dedi ve gülümse-
dim. Babası bir kâhya veya üst sınıftan bir evin hizmetkârı
değilse çok şaşırıacaktım. Bu şık kıyafetlerini de açıklardı.

“Teşekkür ederim, nazik beyefendi,” diye elimden gel-
diğince uygun bir cevap verdim ve yanına oturdum.

“Tamam,” dedi. “İyi.”

Yandan görünüşüne baktım. Yarım gülümseyişi de in-
sanın içini ısıtıyordu.

“O zaman sanırım yine şu aptalların yanına döneceksin
biraz sonra, ama iki arkadaş olarak biraz konuşmamız ge-
rekir diye düşündüm.” Son kelimesinde biraz soru havası
vardı.

“Arkadaş olarak.” Onu cesaretlendirmek için onaylayıcı
bir şekilde başımı salladım.

“Neden onlarla kalıyorsun?”

“Ben...” İç çektim. “Onlar hâlâ ailem, sanırım. Ama
bu...” Dudağım titredi; avuç içimi çeneme değdirdim
ve sakinleştim. “Şimdi ayrılırsam, başka bir yerde aynı işi
yapmam gerekecek. En azından bu şekilde hâlâ babamın
evinde yaşıyorum. Annemin bana bıraktıklarıyla hâlâ ça-
lışabiliyorum. Hiçbir zaman sevmeyeceğim bir evde hiz-
metçi olmak için onlardan vazgeçemem. Ayrıldığımda,
icatlarımla kazandığım parayla satın aldığım bir atölyeye
taşınacağım. Üvey ailemden bir galip olarak ayrılmak isti-
yorum, bir kaçak olarak değil. Herhangi bir şeyden kaçı-
yormuş veya saklanıyormuş gibi hissetmek istemiyorum.
Bir daha asla saklanmak zorunda kalmayacakmış gibi his-
setmek istiyorum.”

Durdum. Bu kadar konuşabilmeyi nasıl başarmıştım?
Fin nasıl hissettiğimi ne kadar anlayabilmişti? Umursa-

madığı büyük bir evde çalışıyordu, bundan emindim. Az önce onu incitmiş miydim?

Güvelerin yediği eldivenlerime baktım. Yüzüne bakmıyordum.

“Saklanmamak.” Tüm dediği buydu ama bakışlarını ellerimden tekrar ona çevirmem için yeterli olmuştu. Ansızın gözlerinin akışkan karanlığına yakalandım, kalın kirpikleriyle süslenmiş, köşelerde güzel bir şekilde buruşmuştu ve yüzü ciddiydi. “Bu kulağa hoş geliyor Nick, saklanmamak. Sanırım ne demek istediğini biliyorum.”

Biliyordu, bunu anlayabiliyordum. Nasıl olduğunu anlayacak kadar aklımda yer kalmamıştı ama şimdi yüzünü incelediğimde, gözlerinin ve dudaklarının şekli, gülümsemediği halde oldukça nazik görünen ağzı ve en önemlisi anladığına dair verdiği bilgi.

“Ben de saklanıyorum,” dedi, “ya da öyle hissediyorum.”

Aniden ona bakmak zor gelmemeye başladı. Afallamıştım. “Ne demek istiyorsun? Kimden saklanıyorsun Fin?”

Bir şey arar gibi bir süre bana, sonra da yere baktı. Bana bakmak da ona mı zor geliyordu?

“Benimde saklamam gereken şeyler, sırlar var.” İnce ge-yik derisi eldivenlerin (kesinlikle üst düzey bir hizmetçi diye düşündüm) kapladığı ellerini, bu güzel ve kendinden emin çocuk için bile en fazla bilinçli diyebileceğim bir hareketle yüzünde gezdirdi.

Yüzünü tekrar inceledim. Siyah ve ışıltılı saçları ve gözleri, kahverengi teni, kalın kirpikleri, bunların hepsi onu Estinger halkından ayıran, Sudlands’ten olanların fiziksel özellikleriydi. Sade ama iyi biçilmiş kıyafetlerini incele-

dim ve üslubunu düşündüm. Caro'dan biraz daha resmi bir üslubu vardı, soylulardan biri veya üvey ailem gibiydi. Aslında, annem babam ölmeden önce ve şimdi iyi yetiştirilmiş bir kız çocuğu olarak benim gibi, iyi yetiştirilmiş avamlardan beklemem gerektiğini öğrendiğim üsluba biraz benziyordu.

Elbette. O zaman en başından beri bir şekilde biliyor olmam gereken şeyi anladım.

“Ah, Fin... Baban bir soylu, değil mi?”

Bunlar ağzımdan çıkar çıkmaz, yüksek sesle söylememin onu rahatsız edebileceğini düşünerek endişelendim. Bir babanın çocuğunu kabul etmemesinin tek açıklaması, çocuğun gayri meşru olması olabilirdi. Brethren üyeleri, evlilik dışında herhangi bir birlikteliği hoş karşılamazdı ve gayri meşru çocuklar onların gözünde neredeyse insan bile sayılmazdı..

Ama bunda utanılacak bir şey yok, diye düşündüm. Böyle bir evladı kabullenmeyi reddettiye, bu yalnızca Fin'in babasının utancı olabilirdi.

Fin sadece başını salladı. “Evet,” dedi. “Babam mahkemede görevli. Ben sarayda çalışıyorum; sanırım bu yeterince açıklayıcı oldu. Caro ve ailesi de orada çalışıyor; birlikte oyun oynayarak büyüdük.”

“O zaman sen bir hizmetkârsın.” Ellerimizle çalışmamız, ağaçları hızla tırmanabilmemizin yanı sıra bir ortak yön daha. Bir de saklanmanın tabii.

“Evet,” dedi. “İmkânım oldukça, ahıra da gidiyorum. Atları seviyorum ve saraydaki atlar etraftaki en iyi atlar.”

“Ben de atları severim.” Bir şey daha. “Benim kendi-”

Atımın büyüklüğünün iki elim kadar olduğunu, çelik

ve camdan yapıldığını ve kömürle çalıştığını açıklamama fırsat olmadan Fin'in gözleri mutlulukla parladı ve "Var mı?" diye sordu. "Ata binmeyi seviyorsun, değil mi? Kesinlikle-". Güldü. "Her şeyden daha güzel, değil mi?"

Sözlerinin içimde uyandırdığı özlemle iç geçirdim. "Uzun süredir ata binmiyorum," diye itiraf ettim. Üvey ailem, dışarı çıkmaları gerektiğinde bir at arabası kiralıyordu, böylece atlara ve onlara bakacak hizmetçilere para ödemek zorunda kalmıyorlardı. Ancak, çocukluğumdaki atları büyük bir sevgiyle hatırlıyordum. İyi bir dört nala sürüşe başladığınızda, ata binmek insana eşsiz bir özgürlük hissi verir.

En azından, şu anda hayatımdaki herkesten daha çok sevdiğim Jules'e sahiptim. Ama... Yine unutmuştum... Jules artık yoktu.

Fin'in gözleri kısıldı. "Bir atın var ve binmiyor musun? Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmen lazım, Nick."

Benim hakkında kötü düşünmesine izin veremezdim. "Vardı, demek istedim. O... Onu öldürdüler."

Jules'a olanları düşündüğümde bu kesinlikle yanlış ifa-
deydi. Anlamadığım bir sebeple beni bulmaya çalışırken
ve odamda tek başınayken Chastity'nin çizimleri altında
ezilerek.

"Üzgünüm." Çoğu insanın olabileceğinden daha üz-
gün görünüyordu. "Ben hiç... Bir tanesi, atlarımdan biri
çok yaşılanıyor. Bir erkek çocuğu olarak ilk bindiğim attı.
Bir gün mecburen... Ama henüz bir atımı kaybetmedim.
Ah, Nick, söylediklerim için üzgünüm."

"Hayır, haklısın." Artık ona bakmak daha kolay gelse
de, güzelliği yine de irkilmeme neden oluyordu. "Bir ata

binilmesi gerekir. Aksi takdirde o kadar sıkılıyorlar ki ve sonra zıplayacak kadar sağlıklı olamıyorlar ve... Hâlâ bir atım olsaydı bile, ev işleri ve dikişle çok meşgulüm, tüm kıyafetleri ben dikiyorum ve icatlarım için yaptığım çalışmaları biliyorsun.”

Fin başını salladı. “Tüm bunları nasıl yaptığını bilmiyorum,” dedi. “Tüm bu şeyleri. Harikasin, Nick.”

İrkildim. Dünyanın önemsiz olduğumu düşünmesi için çok uzun bir süredir çaba gösteriyordum, şimdiyse insanların beni düşünmelerine ihtiyaç duyduğumu anlamıştım. Biri gerçekten özel olduğumu düşünseydi, benden onlara veremeyeceğim şeyler isterlerdi. Üvey annemin basit ve aptal olduğumu düşünmesi daha iyiydi ve başkalarının böyle düşünmesi de. Fin’in harika olduğumu söylemesi içimdeki bu dengeyi altüst etti. Artık orada boşluk ve karanlık varken şimdi renk vardı. Belki hep vardı ama görmecden gelebiliyordum.

Kendime bu kadar çok çalışıyor olmamın gurur duyulacak bir şey olduğunu söyledim. Verdiğim nefesle, “Teşekkür ederim Fin,” dedim ve istemediğim halde adının üzerinde oyalandım.

Ama sonra kaşlarımı çattım. “Sen de benim kadar çok şey yapıyorsun bence,” dedim. “Kâhyasın ve öyle görünüyor ki atlara çok iyi bakıyorsun.” Buna tekrar gülümsedi ve başını salladı, kıvrıkcık saçlarının birkaçı gözlerine girdi. “Ve hâlâ şu heykelleri yapıyorsun. Ah, onlar muhteşem Fin. Canlı gibiler.”

Kaşlarını kaldırdı, gülümseyişi büyüdü ve sonra platformdan kayarak yere atladı. Küçük bir çığlık atmamak için kendimi tuttum, en az üç metre yükseklikteydik ama

kusursuzca yere indi. Kabanını altımıza serip otururken ne kadar üşümüş olabileceğini düşündüm.

Bir beyfendi, diye düşündüm. Chastity ve Piety'nin taliplerinin geldiğini duyurmak için kullandığım bir kelimeydi ama gerçek anlamını çok az düşünmüştüm. Bir beyfendi.

Barakaya gitti ve birkaç dakika sonra, küçük ve kahverengi bir şeyi tutarak geri geldi. Ağaca atladı, tek eliyle ve ayaklarıyla tırmanırken yanındaki şeyi de taşıdı.

Zarif bir şekilde yanıma otururken ona gülümsedim. Kolayca yapamadığı hiçbir şey yok muydu?

Elinde tuttuğu heykeli bana verdi.

Muhteşem, demirden bir kır attı, görünmeyen bir rüzgâra karşı hareket ediyor gibiydi ya da hayır, sabit duruyordu ama rüzgâr yelesinden, kuyruklarından, uzun tüylerinden topuk eklemlerine ve karnına doğru esiyordu. Neredeyse Jules ile aynı boydaydı. Parlak gözlerinde Jules'un canlılığı ve zekâsı yoktu ama Fin'in sanatçılığı sayesinde neredeyse öyle görünüyorlardı.

"Bunun senin olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama," dedi Fin, hafif bir gülümsemeyle, "biliyordum işte. Pazarda Orman Kraliçesi'ni beğendiğin gibi en çok atları seveceğini biliyordum."

"Ah, seviyorum. En çok bunu seviyorum." Ne kadar mükemmel olduğunu bilemezdi. Bilmesine imkân yoktu.

Jules'u hatırlayınca, bu ağır, hareketsiz atı ellerimde tutmak bana acı verdi. Ama güzeldi ve onu Fin yapmış, şimdi de bana vermişti. Elinde fırçasıyla gözleri konsantre olmuş, göz kenarları gülümsemekten değil işe kendini kaptırmaktan kıışmış, koyu renkli teni ve saçları gaz yağı

ışığının sabit ışıltısında (mum ışığı sanatçılar tarafından kullanılmak için fazla titretilmeye düşünüyordum) aydınlanmış şekilde onu hayal ettim.

“Bu harika Fin,” dedim sonunda. “Ama bu pazarda çok para ederdi. Neden bana veriyorsun?”

Cevabı umduğumdan daha iyiydi. “Senden hoşlanıyorum, Nick. Sana bir şey vermek istedim.” Tekrar gülümsedi, ama bu gülümseyişinin ardında anlam veremediğim bir hüznün vardı. “Bu bir bağış değil, eğer endişelendiğin buysa. Bu konuda Caro ile aynı olduğunuzu biliyorum.”

Yanaklarım kızardı, ama geri adım atmadım. “Bir şeyleri kendi çabamla elde etmek istiyorum,” dedim. “Bunda yanlış bir şey mi var?”

Fin başını salladı. “Elbette yok. Sanırım ben de büyürken bundan biraz yararlanabilirdim.”

Soylu bir babanın yasadışı oğlu olarak çocukluğunu hayal ettim. Hizmetçi çocukları onunla alay etmiş ve ona her şeyi ne kadar kolay elde ettiğini söylemiş olmalıydı.

“Ama Nick, peki ya tanıdığın, sevdiğin biri... Ailenden biri gerçekten ihtiyaç halinde olsaydı? İhtiyaçlarını karşılamaları için onların hatırına yardımı kabul eder miydin?” Gülümseyişi kayboldu. “Kabul etmemek bencillik olmaz mıydı?”

Yalnızca, babamın aramayı bile kabul etmediği yasadışı Peri ilacının tedavi edebileceği bir Peri hastalığından ölen annemi hatırladım. “Annem ölmeden onun için yardımı kabul ederdim. Onu tekrar iyileştirebilecek her şeyi. Ama onun hastalığı...” Başımı salladım. “Tek işe yarayabilecek şey bulut gülüydü ve burada çoktan yasadışı olmuştu.”

Fin başını salladı. “İnsanlar hâlâ Peri kuşpalazı hastalığına yakalanıyor ve neredeyse hepsi ölüyor. Ancak yeterli para varsa hâlâ bulut gülü satın alınabilir, gayrimeşru yöntemlerle.” Son kelimeleri zorlukla ağzından çıkarmıştı, sanırım “gayrimeşru” ifadesi kendisi için çok fazla kullanılmıştı.

“Gece pazarı? Orada bulut gülü satıyorlar mı?” Fitz’in haftada bir Esting Şehri’nde açılan ve her hafta yer değiştiren yasadışı ürünler pazarından bahsettiğini duymuştum. Pazarı kapatmak babasının projesiydi ama henüz mahkemenin kimsenin bundan haberi yoktu veya varsa da konuşmuyorlardı.

“Her türlü Peri ürünü Nick, ambargo başlamadan önce bulabileceğin her şey. Fiyatlar fahiş ama.” Yüzü öfkeyle karardı. “Yeterli paran varsa ve kime soracağını biliyorsan istediğini elde edebilirsin. Peri kuşpalazı hâlâ insanları öldürüyor.”

Fin, “Gücüm olsaydı, gerçekten, istediğim ilk şey bulut gülünü yeniden yasal yapmak olurdu,” dedi. Sesinde gerçek bir heyecan ve öfke vardı. “Tüm Peri ürünleri, hatta. Şu anda yapılanlar yanlış. Çok yanlış.”

Caro’nun Pazar yerinde bir başı reddettiğini ve hem onun hem de Fin’in onun parasının yetmemesi konusunda ne kadar hassas olduğunu hatırladım. Annesiyle ilgili söyledikleri aklıma geldi. “Caro’nun annesinde de o hastalıktan var değil mi?”

“Evet.” Fin başını salladı. “Aylardır bu hastalığın pençesinde, yavaş ilerleyen bir vaka. Onu öldürecek. Hızlı değil, bu yüzden Caro gerçek değilmiş gibi davranıyor. Oysa bulut gülü bulamazsa hastalık annesini öldürecek.”

“Kraliçe Nerali’yi öldürdüğü gibi.”

Fin bana baktı ve yüzünde bir şeylerin değiştiğini gördüm. “Evet, Kraliçe’yi öldüren bulut gülüydü.”

Bulut gülünü düşündüm; hem zehir hem de ilaçtı. Esting’de yasadışı ilan edilen ilk Peri ithalatı olmuştu ve tüm ambargonun sembolü haline gelmişti. Söz konusu olan bu yasalar ve Estinger teknolojisinin kaybettiğimiz büyüünün yerini alması olmasaydı, bu seneki sergi de gerçekleştirilmeyecekti.

“Ama bunu karşılayabilir miyiz Fin? Ona yardım etmemize izin verse bile, yapabilir miyiz?”

“Ben yapabilirim.” Fin sessizce konuşmuştu ve ona bunu nasıl karşılayacağını sormamam gerektiğini anlamıştım.

“Pekâlâ.” Gözümün önüne annemin cenazesinden bir sahne geldi: Babam terziye eski ölçülerimi verdiği için üzerime dar olan rahatsız siyah elbise, bana üzgün olduklarını söyleyen yabancılardan oluşan uzun bir sıra. “Ona yardım etmelisin o zaman Fin. Yoksa... Evet. Ona yardım etmek zorundasın.”

Fin eldivenli elini elimin üzerine bastırdı. “Biliyorum.”

Eli sıcaktı ve aniden aklıma diyecek başka bir şey gelmedi, ama bu sefer sorun değildi.

Ellerimiz üst üsteyken, yan yana sessizce oturduk, ta ki vakit ilerleyene ve benim eve dönme zamanım gelene kadar.

BÖLÜM 9

Montumun büyük ceplerinden birinde duran Fin'in heykeline dokunarak ormandan hızla geri döndüm. Kendimi Fin'in atı yonttuğunu gözümün önüne getirdiğim sahne üzerinde oyalanırken buldum. Önce gerçeğine göre taslak çizimlerini yaparken ve sonra prototipler üzerinde çalışırken, parçaların kalıplarını oluştururken, dökümü hazırlarken, metali doldururken, beklerken ve kalıptan çıkarırken, cilalarken ve en sonunda boyarken. Ellerinin bir boya fırçası tuttuğunu hayal ettim.

Ormanın ucuna geldim. Atın burnuna gülümseyerek bir kez daha dokundum ve açıklık alandan kiler penceresine koştum.

Bu sefer sorunsuz bir şekilde içeri girdim, yıpranmış kabanım pencerenin kenarına neredeyse takılıyordu. Bu şekilde yeterince girip çıkabilirdim... Üvey ailem beni yeniden yakalayana kadar. Bunu yapmaları için stüdyoyu tekrar bulabilmeleri gerekiyordu. Ama ombrossus sayesinde en azından bir süre bulamayacaklarından emindim.

Sergiden sonra ihtiyacımı kalmayacaktı belki? Bir patronum ve onlardan uzakta, şehirde bir oda tutmak için yeterli komisyonum olabilirdi ve üvey ailemi asıl ailemin evinden temelli atmak için yeterli para biriktirmeyi amaçlayan uzun yolculuğuma başlayabilirdim.

Düşüncesi bile kalp atışlarımı hızlandırdı. Kendi kendime bir kerede bir adım dedim. Her seferinde küçük bir adım.

Caro'nun mektubunun okunmamış bir şekilde cebimde beklediğini hatırladım. Fin'in hediyesine sabitlendiğim için biraz utanarak, okumak için sandalyeme oturdum. Ayaklarımı masaya uzattım; üvey ailem stüdyoyu yerle bir ettiğinde, sandalyemi devirmiş ve annemin ayaklarına koyduğu ayarlanabilir vidaları kırmıştı. Mekanizmalarını onarmak için zaman bulana kadar, sandalyem benim için çok alçaktı ama cadı ormanından gelen, süslenerek oyulmuş eski ahşap iskeletine zarar verme riskini alarak onu parçalarına ayırmadan bunu yapamazdım. Annemin hâlâ kaybolmamış olan eşyalarının daha fazla zarar görmesine tahammül edemezdim. Bu sırada, böceklerden başka bunu yaptığımı gören olmasa da ayaklarımı masanın üstüne yerleştirdiğim için hoş bir şekilde kaba ve havalı hissettim.

Mektup zarfı kalındı ve yalnızca iki kez görüştüğüm bir kızın bana söyleyebileceği bu kadar çok şeyi olmasına şaşırmıştım. Parmağımı zarfın üzerindeki ucuz mum mührün altına koydum, aklıma büyükannemin resminin arkasında anahtarı arayışım geldi. Doğum günümünden bu yana atölye anahtarını yatağımın altında saklıyordum, ama okumaya başlamadan önce, kendi üzerimde taşımanın daha akıllıca olduğuna dair bir fikre vardım.

Sevgili Nick,

Yıllardır birbirimizi tanımadığımız için belki de sana bu mektubu yazmamam gerekiyor ve muhtemelen bir sonraki görüşmemizde, bir önceki görüşmemizde olduğu gibi sana sınıksız sarılmamam da gerekiyor. Kesinlikle sana şu anda olduğum gibi düşkün olmamam lazım. Ama bana göre ikimiz şimdiden o kadar iyi arkadaşlarız ki! Benim için şimdiden o kadar kıymetlisin ki!

Annem arkadaşlığın yavaş ve dikkatli bir şekilde gelişmesi gerektiğini söylüyor, bir hikâyedeki romantizm gibi. Birine değer vermeni sağlayan tüm nedenler mantıklı olmalıymış. Çok çabuk değer verdiğimi söylüyor.

Annemin bilge biri olduğunu düşünüyorum; benden daha az incindiğini biliyorum ama benim iki katım zamandır yaşıyor. Ama arkadaşlık asla yarım yamalak yapabileceğim bir şey olmadı. Fin ile tanıştığımda bebeklikten henüz çıkmıştı ve ben de yürümeye henüz başlamıştım. Anneme hâlâ çok bağımlıydım ve o gün onu en gözde insanım seçmiştim. Annelerimiz bunun tek nedeninin onun tatlı bir bebek olması olduğunu düşünüyorlardı. Fin rahatsız edici derecede güzel, öyle değil mi? Ama hayır, nedeni zaten benim arkadaşım oluşuydu ya da daha net olmak gerekirse, ben zaten onun arkadaşıydım. Vê Nicolette Lark, aynısı senin için de geçerli.

Nicolette Lark, pazardaki şaşkınlığın ve yine de cesaretin, yapmış olduğun muhteşem şeyler, gözlerindeki muhteşem umut. Kim seninle arkadaş olmak istemez ki? En azından bu benim küçük kapasitemi aşan bir şey.

Gülmüştüm. Gözlerimde görülenin sadece yalnızlık veya belki de net bir şekilde yansıyan ağır bir umutsuzluk, annemin işini devam ettirmeye yönelik bir kararlılık oldu-

ğunu düşünmüştüm. Birinin bana bakıp bende, kendimde gördüğümde başka bir şey görmüş olması omzuma dokunan güven verici bir el gibiydi. Mektubun her kelimesini Caro'nun neşeli, gülen sesinden duyabiliyordum. Babamın mektupları içten ve sert olurdu. Annemin günlükleri düşünceli ve bilgilendiriciydi ama bir mucidin sesine sahiptiler, bir arkadaşın sesine değil ve her zaman hayatımdaki yokluğunun yarattığı felaketi hatırlatıyorlardı.

Caro'nun mektubu on buçuk sayfaydı ve genellikle Fin ile ikisinin büyürken yaşadıkları zorlukları anlatıyordu (... *ve inanabiliyor musun, tabii asla onları nereye sakladığımızı bulamadı! Elbette yıkıntılardaydı...*) ve daha yakın zamanda yaşadığı sorunlarla, sürekli küçük kuzenlerinden kurtulmaya çalışmasından bahsediyordu (... *otuz yedi tane birinci dereceden kuzen, Nick ve ikisi dışında hepsi sarayda çalışıyor. Bunun bir kızı ne kadar meşgul ettiğini tahmin edebilirsin...*).

Gerçekten meşgul diye düşündüm. Caro, ayak altında dolaşan bir sürü kuzenle nasıl bu kadar uzun bir mektup yazacak zaman bulabilmişti?

Ama gerçekten insanlarla ilgilenmek için balıklama daldığım için memnunum. Eğer bulmak istersen, herkesin içinde bir sıcaklık var. Fin her zaman hoş olsa da, o bile bazı insanların düşündüğü gibi ayrıcalıklı olsa da (Fin yasadışı kelimesini sevmez), bazen aşırı ciddi ve biraz dramatik olabiliyor. Onun ne kadar düşünceli ve nazik olabileceğini anlayacak yeterli insan yok. Pazarda onun bu yönünü açığa çıkarttın, biliyorsun Nick. Seni kısa sürede bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Vé lütfen bunu bir acıma olarak düşünme ama birileriyle konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündük... Veya bu mektuplar-

la yapabileceğim en iyi şey olarak, seninle konuşacak birilerine. Duyduğun seslerden büyük bir kısmının soğuk olduğunu düşünüyorum. Her neyse, şimdi sabah olmak üzere ve ev işlerine geri dönmem gerekiyor, ama yakın zamanda sana daha çok hikâye ve (umarım) daha çok kahkaha göndereceğim. Görüyorsun, ağzım kapalıyken bile konuşmayı bırakamıyorum. Annem, herhangi bir ses olmadan (konuşma veya müzik ya da hikâye okumak veya mektup yazmak) asla rahat edemediğim için kendime birkaç müzik kutusu yapmam gerektiğini söylüyor. Bu nedenle bu mektup çok bencilce ve memnuniyetle hazırlandı. Beni affet.

Annem aptallığım hakkında ne derse desin, edindiğim her arkadaş için sıcak bir ses, yapabilirsem bir yoldaş olmanın doğru olduğuna inanmak zorundayım. Ancak, senin için o arkadaş olabileirim Nick, umarım böyle yapacağıma inanırsın.

*En içten dileklerle,
Caroline Hart*

Not: Kurdele, hizmetçi kızların burada birbirlerine verdikleri ufak bir hediyedir. Mavi cesaret içindir. Sende ondan bolca var! Ama bunlara arkadaş kurdeleleri deniyor ve senin de bir tane iste-yeceğini düşündüm.

Caro'yu mektubu yazarken hayal ederek, düşünmeden kurdeleyi bileğime doladım. Mektubu biten uzun bir iş gününün ve yeni bir güne hazırlanmanın yorgunluğuyla gözlerini kırıştırarak yazmıştı muhtemelen. Her zaman konuşma imkânı bulamadığını söylemesine rağmen, bana gerçek bir incelik yaptığını biliyordum, kendisinin de söylediği gibi meşgul gününün içinde bana sıcak bir ses getirmişti.

Minnettardım. Onunla bir sonraki buluşmamıza bunu ona söyleyeceğime dair kendime söz verdim.

Mavi kurdeleyi bileğimden çıkardım ve ona baktım; ince ve yeterince uzundu, belki de onu... Boynuma doladım. Göğüs kemiğime doğru sarkıyordu ve elbisemin altında saklarsam atölye anahtarını mükemmel bir şekilde gizleyebilirdi.

Saklayabileceğim bir şey daha vardı. Jules'un parçalarını birkaç hafta önce yaptığım bir cam kutuya yerleştirmiştim; onları atmaya ya da *hâlâ* işlevi olan birkaç parçayı tekrar kullanmaya bile kıyamamıştım.

En büyük dişlilerinden birini seçtim; arka bacaklarını hareket ettiren bir pistona bağlıydı. Üzerinde *II* yazan, neredeyse yuvarlak olan en büyük cam parçasını aldım. İkisini ve kurdeleyi arka odaya götürdüm ve ocağın sol tarafındaki levyeyi aldım. Ateşi harladım ve levyenin yanı sıra geniş seçenekler arasından en küçük *en ince ocak demirini aldım* - bir iğneden biraz daha kalındı. Hassas ve dikkat gerektiren bir işlem olacaktı: Cam parçasının kenarlarını ortasındaki oyuğu bozmadan eritmeliydim.

Ağır demirci önlüğümü, gözlüklerimi ve iş eldivenlerimi taktım ve artık parlayan ocak demirini ocaktan çektim. Camın kenarlarında yavaşça gezdirdim.

Jules'un yatak odamın zemininde gezinmesi, Chastity'nin ayağının onu üstüne inişi aklımda canlandığında *irkildim*. Geri çekildim ve ocak demiri ellerimde sarsıldı, cam *üzerinde sıcak* bir çizgiye neden oldu.

Ağlamak istedim. Bunu bile mahvetmişim. *Üvey ailemin* annemin atölyesine, hatta Jules'a zarar vermesine izin vermişim. Tekrar sertleşmeden ve daha da mahvetmeden önce camı hızla dişliye bastırdım.

Ve yine de... Evet, zarar görmüşlerdi - atölye, Jules'ın son parçası. Ama mahvolmamışlardı, onarılamayacak kadar değil. Atölyeyi yeniden, elimden gelen en iyi şekilde onarmıştım ve çalışmaya devam edecektim. Elimden tüm gelen buydu.

Belimi doğrulttum ve derin bir nefes aldım. Az önce yaptığım eşyaya baktım, hasarın çok da kötü olmadığını gördüm. Elim kaydığında yaptığım çizgi küçüktü ve *içinden bir kurdele geçirmek için yeterliydi*.

Eşyayı küçük bir maşa yardımıyla tuttum ve çalışma odasına aceleyle geri döndüm. Onu pencere pervazına yerleştirdim, böylece dondurucu havada soğuyacaktı. Kırık pencerem yıpranmıştı ama tamamen yıkılmamıştı. Yıpranmıştı, ancak artık daha kullanışlıydı. Onu eve fark edilmeden girip çıkmak için kullanabilecektim.

Yıpranmış, ama bir bakıma eskisinden daha iyi. Her şeye rağmen, gülümsemeye başladım.

Tılsım hâlâ sıcaktı fakat dokunulacak kadar soğumuştur; Caro'nun kurdelesini az önce kazara yaptığım çizginin içinden geçirdim. Cam tamamen berraktı ve ışıktan parladı; kolye tılsımın minik ağırlığıyla ileri geri sallandı. Kurdeleyle güzelce bir düğüm attım ve boynuma astım.

Atölyeye geri döndüm ve yeni görevimi düşündüm. Hâlâ Sergi'ye ne götüreceğime karar vermeliydim...

Montum masamın üzerine dikkatsizce atılmıştı. Yukarı çıkarken unutmamak için alıp kapıya astım. Yarın sabah yakacak getirmem gerekebilirdi.

Elimi sağ cebine kaydurdum ve Fin'in bana verdiği atı çıkardım. Onu odamda tutabileceğimi düşünmüştüm ama üvey ailem orada bulabilirlerdi... Jules'un ahır kutusunu

hatırladım; hâlâ boştu ve raftaki yerinde bekliyordu. Aniden kutu Fin'in hediyesini koymak için mükemmel bir yer gibi geldi. Bu sayede bir nevi anıt olabilirdi.

Kutuyu alıp masama yerleştirdim ve parmaklarımı saygıyla üzerinde gezdirdim. Deriden tokasını çözerek açtım; oymalı kapağının ağırlığı beni hep şaşırtıyordu. Atı içine koydum ve bir kez daha burnuna dokunup kapağı kapattım.

Rafa doğru döndüm ve kutunun az önce bulunduğu yerde bir iz gördüm. Annemin sırları saklayış biçimini tanıyarak elimi iz boyunca gezdirdim.

Kitap rafının hemen köşesinde, izin bitiminde bir sürgü vardı. Sürgüyü aşağı çektim; rafın arkası gıcırdayarak açıldı.

Elbette Jules'u, böcekleri düşündüm. Elimi içeri uzattım. Orada uyuyan başka bir robotun olmasını diledim.

Onun yerine parmaklarım kuru kâğıda ve deriye dokundu. Cansızdı.

Diğer elimle kolyeme dokundum. Eski dostumun yadigarı, yeni dostumun kurdelesı.

Gözlerimi açtım ve silkindim, elimi kolyeyi bırakmaya zorladım. Bugün yas tutmaya vaktim yoktu. Duvardaki saate baktım - annemin icatlarından bir başkasıydı, büyük ve şatafatlı, her zaman birkaç dakika hızlıydı. Saati gördüğümde korkuyla titredim. Üvey ailem eve gelmeden önce acele etmem gerekiyordu.

Kendime çok fazla şey beklememem gerektiğini hatırlatarak iki elimi de gizli bölmeye daldırdım ve içindekileri çıkardım. Dokunduğum deri, bir defterin cildi idi. Defter öyle çok kâğıt ve notla doluydu ki kapağı yaklaşık otuz derece açıyla duruyordu.

Tahta sandalyeye dönüp oturdum. Annemin el yazısı kargacık burgacıktı ve bazı yerlerde okunaksızdı. Ama yazısının ne anlama geleceğini hızlıca çözecek kadar çok okumuştum.

İlk sayfalar boyunca standart ölçüler, formüller ve ısılar yer alıyordu, bir de bazı pistonların çizimleri. Fakat birkaç sayfa sonunda, durmak zorunda kaldım.

İç çektim ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldım.

Bu sayfadaki mekanizmaların çok açık bir şekli vardı. Boş yere umutlanmamak için, çizimlerin olabileceği başka şeyleri arayıp bulmak ister gibi zihnimde dolaştım. Ancak başka hiçbir olasılık yoktu.

Bu bir bacadı ve şüphesiz bir at bacağıydı; dişlilerini, pistonlarını ve zincirlerini avucumun içi gibi bildiğim bir bacak.

Elim yeniden hızla boynuma, Jules'un dişlisine gitti. Annemin defterini kucaklayıp göğsüme bastırdım ve şansıma inanamayarak gülmeye başladım. Fin'e bir kez daha borçlanmışım: Eğer o bana bu yeni atı hediye etmeseydi kutuyu yerinden kaldırmak aklımın ucundan geçmezdi.

Defterin devamını yalayıp yutmak için can atıyordum ama atölyeden ayrılmak için çok az zamanım kalmıştı ve hâlâ örgü makinelerimin üzerinde çalışmam gerekiyordu. Ocak odasında birkaç makine yapmaya yetecek kadar malzeme kalmıştı ve harcayacak zamanım yoktu. Yarın buraya geri döndüğümde hâlâ Sergi icadımın ne olacağına karar vermek zorundaydım. Geleceğim tamamen bu etkinliğe bağlıydı. Bu yüzden makine ve boncuk yapımındaki tüm becerilerimi olağanüstü bir şey yaratmak için bir araya ge-

tirmeliydim. Jules'a duyduğum, zihnimin her düşüncesinde uğuldayan özlem biraz beklemek zorundaydı.

Dakikalar sonra örgü iğnelerinin kaynağını yaparken durdum ve nefesim kesildi. Elimdeki kaynak makinesi kayıp yere çınlayarak düştü.

Nihayet aradığımı şeyi bulmuştum. Sergi'de gösterecek hayranlık verici bir şeye ihtiyacım vardı ve Jules'u delicesine geri istiyordum - neden bu ikisini birleştirmiyordum?

Masama fırladım ve annemin notlarını incelemeye başladım.

Evet, diye düşündüm, hesapları yapmak kolay olacaktı -yükü taşıyan çerçevede birkaç değişiklikle elbette- ve bir sürü kömüre ihtiyacım olacaktı... Yeniden kahkaha attım, çok fazla gülümsemekten yanaklarımdaki kasların acıdığını hissediyordum. Kendimi Sergi'de hayal ettim -yapacağım muhteşem giriş!- ve sonra Fin'in kalabalıktaki yüzünü, takdirle kalkan kaşlarını ve o rahat gülüşünü düşledim.

Metal işlerim sebebiyle atölye hâlâ sıcak olsa da titredim.

Sonra üvey ailemin dönüşüne kadar çok az zamanım kaldığını düşünerek yukarı çıktım. Acelem yüzünden bileğimi hafifçe yakmıştım ama bugünün mucizelerinin karşılığında ödenmeyecek bir bedel değildi.

Odamın kapısını kapatır kapatmaz, üvey ailemin at arabasının tekerleğinin karla kaplı yoldaki sesini duydum. Atlardan biri kişnedi. Jules'u ve Fin'in heykelini anımsadım. Geleceği hayal ederek, kolyemi göğsüme bastırdım.

Üvey ailem sonraki haftalarda çoğunlukla evde yoktular. Çay davetlerine ve partilere katılıyor, sarayı geziyor ve Veliht'ı bir anlık da olsa görmeyi umut ediyorlardı. Neredeyse her gün şehre, Pazar yerine, sosyal ortamlara gidiyorlardı ve Chastity son dedikoduları tüm detaylarıyla aktarıyordu.

Piety, pazar yerinden bir çanta dolusu cam boncukla döndüğünde zevkten dört köşe oldum - nerede görsem tanıyacağım kendi el işçiliğim. Eline bir avuç alıp ışığa tuttu ve, "Şunların güzelliğine bak Chas!" dedi. Chastity ve üvey annem onu görmezden gelirken ben kıs kıs gülüşümü saklamak için kolumu ağzıma kapatıyordum. Piety bana soğuk bir bakış fırlattığında ona boncukların "sahiden de güzel" olduklarını ve bir sonraki balo elbisesine memnuniyetle dikeceğimi söyledim.

Artık basit bir örgü makinesini baştan sona bir saatte üretebiliyordum. Boncuk işlerinde de ustalaşıyordum ve daha iyi sanatçılık isteyen şeyler denemeye başlamıştım: daha girift şekilli kutu ve kâseler, makinelerim için kaplamalar ve çiçek desenli kolyeler. Üvey kardeşlerimin Veliht'ın eşi olma konusundaki hayalleri aklıma gelince başa takılacak narin ve hoş bir şey yarattım; ne tam bir prenses tacı, ne de sıradan bir süstü.

Bunu daha sonra satarım diye düşündüm. Ama kendimi baloda, yüzünü netleştirmekten çekindiğim koyu saçlı bir genç adamın kollarında, kabarık eteğim dalgalanıp bu taç saçlarımda parıldarken hayal ettim. Bu üvey kız kardeşlerimin sıklıkla düşlediği bir hayaldi, biliyordum. Kendime bu hayali kurma lüksünü veremez miydim?

Fakat en büyük hayalim, hâlâ balodan sonra gerçekle-
şecek Sergi'ydi. Üvey ailemin evde olmadığı gündüzleri
pazar ürünlerimi üretmeye ayırmıştım ve her gece baş-
yapıtım üstünde çalışıyordum. Bunların arasında gittikçe
daha fazla gülümsediğimi fark ettim; kahvaltı hazırlarken
mırıldanıyor, odun taşırken şarkı söylüyordum.

Bir gece kilerin penceresinin çalındığını duyduğumda
yine şarkı söylemekteydim. Yerimde sıçradım ve rahatsız
edilmemek için koyduğum tahta perdeye baktım. Aslında
ciltlerini güneş ışığından korumak için at arabalarıyla sa-
lon arasında mekik dokuyan üvey kız kardeşlerim yüzün-
den endişelenmemeye gerek yoktu. Fakat farelerden endişe
ediyordum. Bununla birlikte, ombrossus eskiydi ve bu
yüzden elimden geleni yapmalıyım.

"Selam Nick!" dedi neşeli bir genç kadın sesi. Caro.
"Yalnızca benim."

İç çektim ve tahta perdeyi indirdim. Gülümseyen tom-
bul yüzü ve geçen sefer onu gördüğümde taktığı kırmızı
bereden fırlayan altın bukleleri açığa çıktı.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu. "Pazardan ısmarla-
dığın devasa şeyler yüzünden merakım çok arttı. Buraya
gelip ne yaptığını kendi gözlerimle görmeliydim."

Darmadağınık masamın etrafına, notlar ve çizimlerle
kaplı duvarlara göz attım. Manzara benim için kontrolden
çıkma üzere olan bir kaosu andırıyordu. Ama Caro gibi,
burayı daha önce hiç görmemiş biri için ilgi çekici olabilir-
di. Hatta heyecan verici.

"Pekâlâ," dedim. Yeniden neredeyse utangaç bir havaya
bürünmüştüm.

Üvey ailemle yaşadığım onca yıl boyunca kendimi hiç

utangaç biri olarak düşünmemiştim. Bay Waters'la konuşurken açık sözlü ve konuşkan biri değil miydim? Fakat yaşıtlarımın yanında geriliyordum. Bu özeliğimi tamamen sevdiğim söylenemezdi, ama bununla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonra, Caro'yu içeri almamla ilgili benim utangaçlığımdan daha büyük bir sorun olduğunu fark ettim.

"Evin içinden giremezsem, buraya pencereden girmek zorunda kalıyorum..." dedim dikkatli bir şekilde.

Caro önündeki pencerenin daracık çerçevesini süzdü. "Şey, benim oradan geçmeme imkân yok," dedi yumuşak bir gülüşle.

Gülümsedim, onu incitip incitmediğimden emin değildim. Eğer böyle dar bir yerle Chastity karşılaşıyorsa şimdiye kadar sinir krizi geçirmiş olurdu - üstelik Chastity'nin vücudu Caro'nunki kadar tombul bile değildi.

"Hmm." Caro'nun arkasından bir şerit halinde görünen gökyüzüne bakmak için parmak ucunda durdum. Ardından arkamdaki duvarda asılı büyük guguklu saate baktım; onu yalnızca bir hafta önce keşfetmiştim. Annem saati birçok yuva yapan mekanik kuştan inşa etmişti. Herhangi bir saat gözetmeden neşeyle cıvıldaşıyorlardı.

"Üvey ailem yataklarına gittiler, ama onlar uyuyana kadar biraz daha beklesem iyi olacak," dedim. "Gece yarısına kadar bekleyebilir misin?"

Caro yanında tuttuğu tok ve kalın bir ses çıkaran çantasını salladı. "Kitabım yanımda," dedi. "Sonsuza dek beklemek bile sorun olmaz, bütün gecem boş. Kuzenim Louisa'ya yerime bakması için yalvarmak zorunda kaldım, ama bana bu iyiliği borçluydu. İçeri geldiğimde sana an-

latırım.” Dönüp ormana doğru baktı. “Yine pencerenin başına mı geleyim?”

“Hayır, ben dışarı yanına geleceğim ve sonra ikimiz içeri sıvışırız.”

Başını salladı, başka bir bukleye beresinden dışarı süzül-
dü. Bir anlığına kahverengi eteğine ve botlarına baktım,
ardından kayboldu.

Atölyeye döndüm ve ilk konuğumu ağırlamadan önce
biraz temizliğin gerekli olduğuna kanaat getirdim. Ma-
samın üstündeki kâğıtları temiz yığınlar halinde düzen-
ledim, elime bir faraş alıp yere düşmüş ip parçalarını ait
oldukları küçük saklama kutusuna koydum.

Sonra ocak odasına döndüm ve en yeni dikiş makine-
min iğnelerini kaynaklama işini bitirdim. Yaklaşık yarım
saat kadar sonra, üvey ailem şimdi derin uykuda olmalılar
diye düşündüm. Paltomu aldım ve kiler merdiveninden
koridora çıktım. Her yer sessizdi.

Koridorda saklı duran hizmetçi kapısını açtım; kapı
evin geri kalanıyla aynı dokudaki duvar kâğıdıyla kaplı-
ydı. Annemin ölümünden sonra, babam annemin çok sev-
diği mevsime göre yeşerip kuruyan ve dökülen çiçekler-
le dolu Peri duvar kâğıtlarının üstünü kaplatmıştı. Artık
daha sade, tahta rengi duvarlardan oluşan bir koridordu.
Buradan evin arka tarafına ve karla kaplı arka bahçeye kes-
tirmeden gidiliyordu.

Caro’yu bulmak için Orman Kraliçesi’nin harabelerine
kadar yürümek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama o
ormanın kıyısında alçak bir ağaç dalına tünemişti. Ağacın
üstündeki karlar Caro’nun iki yanına temizce yığılmışlar-
dı. Elleri çenesinde, sırtı kambur dikkatle kitabının içine

gömülmüştü. Pembe kapaklı ve üstünde siyah, şık bir fontla Öyküler yazan kalın bir kitaptı.

“Caro?”

Görünüşe göre beni duymamıştı; kahverengi gözleri satırların üstünde gezinirken alt dudağını ısırdı. Kendinden geçmişti.

“Caro?” biraz daha yüksek sesle tekrar ettim. “Gece yarısı oldu, istersen içeri gelebilirsin artık.”

Sonunda başını kaldırdı, şaşırmıştı. Gözleri büyüdü ve kitap elinden kayıp düştü.

“Oh! Selam Nick, özür dilerim,” dedi. “Okurken başka yerlere gidiyorum sanırım.”

Ona gülümsedim. “Ben de öyle,” dedim, “hoş bugünlerde mühendislik metinlerinden ve annemin eski defterlerinden başka okuyacak şey bulamıyorum. Üvey ailem yıllar önce kitaplarımin çoğunu attılar.”

Caro’nun dudakları seğirdi; gözlerindeki anlayış beklediğimden çok daha derindi. “Tanrım... Öyleyse belki pazardan birkaç roman istersin. Haftaya harika kitaplar satan seyyar bir kitapçı gelecek.” Elindeki kitabın sayfasını işaretleyip çantasına koydu. “Bu kitabı yirmi kez okumuşumdur, ama çocukken en sevdiğim öykülerden birkaçı bu kitapta. Küçük şapşal hikâyeler ve bunlara ambargodan önce Peri ülkesi masalları denirdi. Sihirle ilgili hikâyeler. Artık hikâyelerde sihirden pek söz edilmez ama istersen bunu sana bir süreliğine ödünç verebilirim. Güzeldir.” Kitabı tekrar çantasından çıkarıp bana uzattı.

Bunun tehlikeli bir teklif, bir güven işareti olduğunu biliyordum. Caro ve benim aynı tür kitapları seveceğimize emindim. Mutlulukla kitabı kolumun altına aldım.

Kitaba sevgiyle baktı. Neşelerini hiç kaybetmeyen gözleri tekrar küçüldü. “Geri vereceğinden emin ol.”

Yüzümü yapabildiğim kadar ciddileştirdim ve elimi kalbime götürdüm. “Yemin ediyorum,” dedim bir şövalye edasıyla. “Onu canım pahasına koruyacağım ve majestelerine geri getirene kadar saygıyla yaklaşacağım.”

Kıkırdadı. “Oh, saygıya gerek yok,” dedi. “Yerimi unutmamak için her sayfayı defalarca kıvrıdığımı, üstüne yazdığımı göreceksin. Kitaplar çok sevmek için varlar. İstersen sen de eski Öyküler’e öyle yaklaşabilirsin. Yeter ki geri aldığımda hâlâ okuyabileyim.”

Gülümsedim; birbirimizi düşündüğümüzden daha iyi anlıyorduk. “Ben de kitaplarımı böyle kullanırım,” dedim. “Çok az şey konu hakkında söyleyeceği her şeyi yazmış biriyle tartışmak kadar güzeldir.”

Başını salladı, kocaman gülümsedi ve birlikte bahçeyi geçtik.

Caro’yu hizmetçi kapısından içeri aldım ve karanlık koridoru geçip kiler kapısına geldik.

“Üvey ailemin bizi görme ihtimaline karşılık koridorda yanıma mum almak istemedim,” diye açıkladım. Ama basamakların sonuna bıraktığım birkaç mum olacak. Basamaklar birbiriyle eşit değil, dikkat etmelisin. Elini omzuma koy, ben önden inerim böylece takip edebilirsin.”

“Olur,” dedi Caro kabul ederek. “Üvey ailen yüzünden endişelenmiyorum, biliyorsun. Beni korkutmuyorlar.”

Hafifçe güldüm ve keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Yakında, diye umdum.

Kiler kapısını açtım ve onun narin dokunuşunu omzumda hissettim.

Birlikte, adımlarımızın kusursuz uyumuyla aşağı indik. En aşağıda Caro'nun eline dokundum, elini çekti. Mumu bulup yaktım. Gözleri ve saçları yeni ışıktaydı. Anahtarımı çıkardım.

Kapı yavaşça aralanırken, Caro'nun nefesini tutuşunu duydum. "Oh!"

Girişi ilk keşfettiğimde nasıl büyülendiğimi hatırlayıp gülümsedim. Eğer kapıdan bu kadar etkilendiyse, atölyenin günün kahramanı olacağına emindim.

İçeri girince Caro odanın içinde gezinmeye başladı. Önce duvarda asılı grafiği, masamın üstünde tuhaf bir görünüşle açılmış formül yığınlarını; sonra duvara dayadığım büyük metal levhayı inceledi. Levhadan tuhaf ölçülerde ve çizgilerde yansıyan vücuduna, ışıltılı, güzel yüzünün deforme yansımalarına baktı. Ardından guguklu saate yaklaştı, o gelir gelmez sığırcık kuşlarından biri yuvasından fırladı ve ona kafasını uzattı. Kuş cıvıladı ve metal tüylerini kıpırdattı. Caro parmağını kuşa doğru kaldırdı ve ardından bana döndü.

"Dokunabilir miyim?"

Omuzlarımı silktim ve başımı salladım.

"Yani güvenli mi?"

"Sana zarar vermezler." Gülümsemeye başladım.

Caro dikkatli parmağıyla kuşun başını okşadı. Kuş tekrar cıvıladı, şakıdı ve başıyla Caro'nun parmağına sokuldu.

"Oh!" diye bağırdı. "Oh Nick, çok sevimli!"

Kahkaha attım. Korkmadığı, anladığı için mutluydum.

Kuşa olan ilgisini kıskanmış olacak ki, böceklerden biri altın kanatlarıyla vızıldayarak gelip onun omzuna kondu.

Bir yusufçuk önlerinden takla atarak uçtu ve kanatlarındaki kırmızı cam atölyenin ışığında parıldadı.

Bir anlığına küçük bir imrenme hissettim; Caro ben-den daha iyi karşılanmıştı. Benim hayvanları tek tek bulmam gerekmişti ama Caro onların çobanıymış gibi başına üşüşmüşlerdi.

“Nick.” Şimdi avcunun içindeki bir tırtılı okşayarak bana döndü. “Bu harika. Müthiş. Eğer bilmeseydim, bu odanın, içindekilerin sihirli olduğunu söylerdim.”

Kahkaha attım, sesim umduğumdan daha sertti. “Sihir mi?”

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı, yeniden cildilemişti.

Başımı salladım. “Evet, en azından birazcık. Tamamen yasal olmadığının farkındayım ama şey- bunun yanlış olduğunu da düşünemiyorum. En azından bu türden sihrin zararı yok.”

“Elbette yok,” dedi Caro emin olarak. “Üstelik sarayda, hizmetçiler bölümünde kullandığımız küçük büyüleri görmelisin. Öyle düşünmek istese de Kral Corsin tüm sihri yok etmedi.”

Çok şaşırmıştım ve bu yüzümden okunuyordu. “Sarayda sihir mi? Gerçekten mi?”

“Oh, kesinlikle,” diye güldü Caro. “Dün kuzenim Jamie neredeyse yakalanıyordu. Biraz gümüşü cilalıyordu ki bu en zor iş bile değildir. Ama sekiz yaşında bir çocuk için uzun ve sıkıcı, nefret uyandırıcıdır ama yine de çocuklara güvenip verilecek bir iş. Örneğin kristal daha güzeldir ama çocuklar kesinlikle kristali kırabilir. Her neyse, Jamie’nin arkadaşı Mell ona bazı bakırları temizlerken kullandığı

bir büyüden bahsetmiş ve Jamie de bunu kendi gümüş temizleme işini hızlandırabileceğini düşünmüş. Jamie sadece öğrendiği kelimeleri söylemiş ama bilirsin metaller farklıdır ve gümüş yeşile dönüşmüş. Hem de yemyeşil olmuş. Jamie rengin geçmesi için iki kat daha sert ve iki katı süreyle ovalamak zorunda kaldı... Eğer diğer kuzenler ona yardım etmeseydi gece uykusundan olacaktı. Yemin ederim haftaya hepimizin yeşil parmakları olacak.”

Ellerini bana doğru uzattı. Gerçekten de parmaklarının üstünde tuhaf, ebruli bir yeşil renk vardı.

Kahkaha attım, o da güldü. “Ona yardım etmeniz büyük kibarlık,” dedim. “Annem bana ders verirken böyle bir hata yaptığımda, ne kadar uzun sürerse sürsün hepsini bana temizletirdi. Hem de sadece dersimi almam için.” Durakladım. “Zalim değildi ama... Benim öğrenmemi istiyordu.”

Caro başını salladı ama bana bakışları neredeyse beni rahatsız etti, anneme ihanet etmiş gibi hissettim. “Sarayda işler ancak böyle yürüyor,” dedi. “Çok kişiyiz, birinin başı mutlaka derde giriyor. Biz birbirimize göz kulak olmazsak, kim olur ki?”

“Kim olur ki?” diye tekrarladım. Cevabını bilmiyordum sahiden de.

Caro bana yaklaştı ve elimi tutup sıktı, sonra beni masanın yanına götürdü. “Şimdi, yaptıkların hakkında her şeyi duymak istiyorum,” dedi.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, nefes aldım. “Pekâlâ, çoğunlukla örgü makineleri üzerinde çalışıyorum,” dedim. “Onlar tamamını kendim üretebildiğim ilk şeyler. Yıllardır evdeki tamiratları yapıyorum, mutfakta ve

hizmetçi bölümünde çalışıyorum ama atölyeyi geçtiğimiz sonbaharda doğum gününe kadar bulamamıştım. Annemin ürettiği her şey burada başladı. Makineler de yapıyordu, özellikle dikiş makineleri ve onun gibi şeyler. Kadınsı el işleri dediği şeylere pek yeteneğinin olmadığını söylerdi, bu yüzden bu işleri yapacak makineler icat ederdi. Benim örgü makinem için bana fikir veren şey bu oldu. Ben örgü gibi işlerde ondan biraz daha iyiyim diye düşünüyorum, ama yine de çok değil. Kendimi en az sevdiğim görevimden biraz kurtarmak istedim - biraz Jamie ve gümüş boya meselesi gibi sanırım. Gerçi henüz hiçbir şeyi yeşile döndürmedim.”

Caro kahkaha attı. “Peki ya kuşlar? Ve böcekler? Onları da annen yaptı demek. Oh Nick, harikalar.”

Başımı salladım. “Onlar annemin en iyi olduğu şeyler,” dedim. “Babam onları gerçekten pahalı fiyatlara satardı. Ama onlar sihirli, en azından biraz ve sanırım annem Kral Corsin ambargoyu başlattıktan sonra böcekleri yapmaya devam edemedi. Ben de hâlâ onları nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama...” Bir anlığına tereddüt ettim, ancak Caro’ya her şeyi söyleyebileceğimi biliyordum. “Diğer odada çekmeceler var, işleri üzerinde hayvan etiketleri olan küllerle dolu. Küllerin, hayvanları canlandıran bir özelliği olduğuna eminim ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Bazen annemin ambargodan sonra bunu tehlikeli bulmuş olabileceğini düşünüyorum. Fakat...” Durdum.

Caro başını salladı, dikkatle dinliyordu. “Fakat burada sihir var, değil mi? Böceklerin kendilerinde. Hizmetçiler bölümünde sihri kendim kullanmasam fark etmeyebilirdim. Makineler öyle zekiler ki çoğu insan onların yalnızca

otomatik olduklarını düşünür. Eğer annen sahiden atölyedeki tüm sihirden kurtulmak isteseydi hayvanları da ortadan kaldırırdı.”

“Doğru.” İç çektim. “Başka şeyler de var. Atölyeyi doğum günümde buldum ve bunda da sihir vardı. O gün annemden bir mektup aldım, gizli bir anahtarın yerini söylüyordu. Ölmeden önce bir büyü seçmiş olmalı, böylece mektup bana yalnızca doğum günümde gelebildi. Üvey annem... Şey, annem öldükten sonra odaları değiştirdik, birkaç kez. Mektubu ilk bulduğumda, üvey annemin benim için bıraktığını düşündüm ama artık onu çok iyi tanıyorum ve bunu yapmayacağını biliyorum. Annemin benim olmasını istediği hiçbir şeyi bana vermez o.” Atölyeyi süzdüm, burası Lampton Malikânesi’nin sahip olduğumu hissettiğim tek bölümüydü.

Caro başıyla onayladı. “Sihrin hiçbir zararı yok, gerçekten,” dedi. “Dediğim gibi, zaman zaman çok yararlı. Kraliyet ailesinin tamamı bile Kral Corsin kadar nefret etmiyor sihirden.”

Canlandım. “Gerçekten mi? Sihir hakkında konuştuklarını duyuyor musun? Geçen gün üvey annemin dedikodularından birinde Veliaht’ın bir Peri elçisi için bile kampanya yaptığını duydum.”

“Evet, öyle,” diye onayladı Caro. “Veliaht’ın babasının onaylamadığı bir sürü özelliği var. Bana sorarsan, Kral Corsin’in onun insanlarla tanışmasına izin vermemesinin sebeplerinden biri de bu. Yani, başka bir suikasttan da korkuyor elbette, ama onu daha çok korkutan şey Veliaht’ın bundan *korkmaması*. Anladın mı?”

“Evet.” Ebeveynlerin korkularını iyi biliyordum. Hem

üvey annemin Piety ve Chastity'nin üzerine titremesinden, hem de annemin benim için devam eden korumasından. Şimdi annemin atölyesini bulduktan sonra, burada veya benim üzerimde gizlenmiş başka büyüler olup olmadığını merak ediyordum. Annemin bana hâlâ ne kadar yardım ettiğini merak ediyordum.

Guguklu saat tekrar kıpırdanmaya başladı. Saate baktım, neredeyse bire geliyordu.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diye iç çekti Caro.

"Bu geç saatte ormanın içinden geri dönerken güvende olacak mısın?"

Kahkaha attı. "Oh, elbette. Tüm aile bu ormanı avucumuzun içi gibi biliriz. Orman Kraliçesi benim büyük büyük -çok büyük- büyükannemdi biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Bunun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ama Caro'nun gitme zamanı gelmişti.

Bana sırtıttı. "Gelecek sefer anlatırım. Şimdi, beni tekrar kapıdan dışarı çıkarabilir misin? Kalçalarımın o pencereyle asla anlaşamayacağına eminim."

Güldüm ve ormanın kenarına kadar onunla yürüdüm.

Caro ve Fin'le tomurcuklanan arkadaşlığım beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyordu. Fin'i ormanda bir daha hiç görmedim ama Caro ile birkaç kez buluştum. Caro Fin'den daha konuşkandı; onunla geçirdiğimiz sohbet saatleri uzadıkça uzuyordu ve bazen ben ancak birkaç kelime ediyordum. Ve bazı zamanlar sadece birlikte kitap okuyorduk sessizce ve arada bir birbirimizle bir cümleyi paylaşıyorduk.

Caro bana tıpkı Fin'in yaptığı gibi pazar ürünlerinden birini hediye etti; bir müzik kutusu. Tatlı, masalsı melodisini gün içinde mırıldanıyordum. Gerçek sözlerini bilmiyordum ve ben de bir şeyler uyduruyordum. Bazen de üvey ailem gittiğinde cam eritmek ve dişli yapmak hakkında sözlerle söylüyordum.

Caro'nun müzik kutusu muhteşemdi, ama bana bıraktığı mektuplar benim için daha kıymetliydi. Bu mektupları yakında Caro'nun arkadaşça sohbetleriyle dolu kâğıt tomarlarına küçük gelecek bir çekmecedeki saklıyordum. Kısa sürede, onun kuzenlerini ve arkadaşlarını onun kadar iyi tanıdım.

Bazen Fin'den de bahsediyordu, ama yapması gerektiğini düşündüğüm kadar sıklıkla ve ayrıntılı değildi. Fakat belki de, kabul etmeliydim ne kadar yazarsa yazsın bana yeterli gelmeyecekti. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem bileyim, daha çoğunu öğrenmeye can atıyordum.

Tabii Fin'in atı, hepsinin içinde en değerli hediye olarak kaldı. Onu fazla okşamamam gerektiğini kendime hatırlamak zorunda kalıyordum, yoksa boyasını yıpratırdım.

Onlara karşılığında vereceğim hediyeleri planlamıştım. Caro'ya müzik kutularından birini kaplaması için kırmızı ve saydam camdan bir kap yaptım. Mektuplarına da karşılık yazıyordum ama benim mektuplarım hiçbir zaman onunkiler kadar sıcak ve ilgi çekici olamazlardı, çünkü onun sevdiği bir sürü insan vardı ve benim kimsem yoktu. Yine de benim için hâlâ, dinleyeceğini bildiğin birine günlük sıkıntıları ve neşeleri anlatabilmek çok büyük bir rahatlıktı.

Fin'e ilk başta, hediyesini yakında alacağına dair bir not bıraktım. Fakat günler ve geceler geçtikçe ne hissettiğimi ona açıklayacak herhangi bir şey bulamadım.

BÖLÜM 10

7 Kasım

Bay Candery benim için yeni küller almayı bıraktı - onun önünde bir paketi yerlere saçtım, ne kadar da aptalım. Ve ruhlar hakkında hiçbir şey bilmediğinden bahsetmeye başladı. Hepsi çok gülünç tabii ki. Neyse ki hâlâ bir sürü küllüm var. Her birinden çok az gerekiyor; sadece çok küçük bir tutam ve dilek.

Dilemek çok yorucu bir süreç. Bilimsel düşünen bir zihin için çok fazla tutarsızlık barındırıyor.

Annem iki dolu sayfa boyunca dilemenin bilimden uzaklığıyla ilgili yazmaya devam etmişti. Bu söylenişlerini, birlikte saatleri veya böcekleri tamir ederken anlattığı, sihir konusundaki benzer eleştirilerini hatırlayıp şefkatle okudum. Ancak, onu çileden çıkardığında bile sihri seviyordu; bunun her zaman farkındaydım. Onu böyle müt-hiş bir mucit yapan şeyin; kavrayamadığı şeyleri sevebilme yetisi olduğuna inanıyorum.

Ben de kavrayamadan sevmiştim. Jules'u sevmiştim;

atölyeyi ve içindekileri hâlâ seviyordum. Ve içimde bir yerlerde, kalbimin kıyısında dolaşıp duran, anlamlandıramadığım başka bir şey vardı - ne zaman Fin'i düşünsem hissettiğim bir şey.

Ama o his hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Annemin Jules'un tasarımına dair notları arasında en ilgi çekici olanlar küller hakkındakilerdi. Birkaç kez, küllerin nereden geldiğini anlatmaya başlıyor gibiydi ama hep durmuş ve notları kargacık burgacık yazılara dönüşmüştü. Sergi icadımı küller olmadan tamamlama şansımın olmadığını biliyordum, bu yüzden onları kavrayamadan sevmeye çalıştım. Ve eğer onların sihirli olduğunu *bilmiyorsam* -küllerin hayret verici kimyasal bir bileşik olmadığına, benim Jules'u gizli bir panel veya kolla yönlendirmedigime dair bir *kanıt* yoksa- beni kimse Yasadışı Sihir Faaliyeti ile suçlayamazdı. Kesinlikle.

Sergi için giyeceklerimi de tasarlamam gerektiğini biliyordum. Önceleri, benim *asıl işim* olarak gördüğüm şeyden zamanımı çalacağı için bunu vakit kaybı olarak gördüm ama tasarımı kabataslak çizdim ve nasıl görüneceğine dair gittikçe daha da heyecanlanmaya başladım. Babam yalnızca bir erkek olduğu için değil, aynı zamanda bir tüccar olduğu için annemin icatlarını satan kişiydi. Satıcılık onun mesleği idi, hatta çoğu zaman görüldüğü gibi onun sanatıydı. Babam becerikli, inandırıcı ve cana yakındı; neredeyse onu tanıyan herkesin sevgisini kazanırdı. Öte yandan çok az kişi huysuz annemi sevdiğini, hatta ta-

nıdığını söyleyebilirdi. İstedğim türden bir himayeyi elde etmek için, ebeveynlerimin ikisinin özelliklerine de sahip olmak zorundaydım. Giyimim, satmaya çalıştığım düşüncenin bir parçasıydı. Yalnızca icatlarımın değil, benim de iyi bir yatırım olduğumu düşünmeliydiler.

Ve tüm bunların yanında, çocukluğumdan beri belki ilk defa *hoş* görünme ihtimalim beni mutlu ediyordu. Annem öldüğünden beri aynaya hemen hemen hiç bakmamıştım. Talihimin aramaya çıktığında ise, anne babasını gururlandıracak bir evlat gibi görünmek istiyordum.

Günlük görevlerime veya atölyeye ayırmadığım her vakti, Caro'nun mektuplarını ve bana pazardan getirdiği romanları okumakla geçiriyordum. Veya bunu yapmam gerektiğine dair üstü kapalı hislerime rağmen, kendime Fin ile ilgili hikâyeler anlatarak. Hikâyelerimde bazen o hâlâ sarayda çalışıyor, ben de üvey ailemle yaşıyor oluyordum. Ama çoğunlukla ben başarılı bir mucit veya soylu bir leydi oluyordum ve o ise bir sanatçı, şövalye veya babası tarafından sahiplenilmiş bir lord.

Ama benim için en kolayı onu sarayda hayal etmekte; işlerini yaparken, sarayın atlarını sürerken veya Caro ile birlikte pazarda sattığı heykelcikler üzerinde çalışırken.

Caro ile birlikte çok zaman geçirdiklerini biliyordum, ama artık Caro mektuplarında ondan çok bahsetmiyordu ve ben de onu yalnız başına hayal etmeyi tercih ediyordum... En azından, yalnızca benimle.

Onunla kafamda hayali konuşmalar yapıp duruyordum; üvey ailemin saçmalıklarını ve soğukluklarını veya gün içinde eğlendikleri âşıkalarının yağcılıklarını ona anlatıyordum. İşimi yaparken onunla konuşuyor, örgü ma-

kinesinin hareketlerini, boncuklar için gerekli karışımı ve ısıyı, annemin mekanik böceklerini kopyalarken kullandığım hassas saat mekanizmasını ona açıklıyordum. Dilemenin *nasıl* yapıldığı basit görünmesine rağmen, küllerin onları *neden* canlandırdığını hâlâ bilmiyordum. Hayali Fin’le, mektuplaştığım gerçek Caro ile konuştuğumdan daha çok konuşuyordum.

Arada bir onunla gerçek karşılaşmalarımın bir elin parmaklarından fazla olmadığını hatırlıyordum, ama bu düşünce aklıma gelir gelmez kayboluyordu. Böyle düşünmekten kesinlikle hoşlanmıyordum. Kaldı ki, bunun çok da önemli olmadığı kanaatindeydim. Birbirimizle konuşabileceğimizi ve birbirimizden hoşlandığımızı biliyordum - ve durum istesem de istemesem de zihnimde onunla konuşmaya devam edeceğim gibi görünüyordu.

Ayrıca birileriyle konuşmak... Bu kişi benim zihnimde olsa bile, günümü kolaylaştırıyordu. Fin’in kahkaha atan ve bana sorular soran sesinin, zihnimdeki diğer eleştiren sesleri bastırdığını anladım: Üvey ailemin, benden önceki büyük mucitlerin ve hatta annemin sesini. Bir zamanlar yalnızca kendisinin benden önce çok daha iyisini yapmış olduğunu söyleyen annemin sesini duyarken, şimdi Fin’in sesi icatlarımdan etkilenmiş ve gururlanmış geliyordu.

Bunun yalnızca anlatmaktan vazgeçemediğim bir başka hikâye olduğunu biliyordum. Ne kadar yorgun olursam olayım yatmadan önce yatağımın altından çıkardığım aynı romanları tekrar tekrar okumam gibi. Her bir roman başka şekilde ihtiyaç duyduğum şeylerdi. Sebebinin ne olduğunu bilmesem de onlara karşı koyamıyordum.

Caro’nun kitabında okuduğum hikâyeler en sevdikle-

rimdi. Beni Sergi icadımı zamanında bitirip bitiremeyeceğim, üvey ailemin atölyeyi bulup bulmayacağı, Fin'in gerçekten zihnimde her gün konuştuğum kişi kadar harika biri olup olmadığı gibi konulardan uzak tutup rahatlatıyorlardı. Periler ve insanlar hakkındaki, birbirlerine getirdikleri farklı türdeki sihirler -saat mekanizması ve kömür enerjisi Periler için sihrin bize yabancı olduğu kadar yabancıydı- hakkında hikâyeler okuyordum. Bay Candery her zaman birbirimize yardım edersek daha güçlü olacağımızı söylerdi ve Caro'nun kitapları da buna katılıyor gibi görünüyorlardı. Ancak kitabındaki hikâyelerin çoğu macera, romantik veya aile hikâyeleriydi. Periler insanlar gibi kadın ve erkek değillerdi, ama çok benzerlerdi. İnsanlar gibi âşık oluyorlardı ve aşk hikâyeleri en az insanlarınki kadar tehlikeli, dehşet verici ve sürükleyiciydi. Sıklıkla karakterlerden birini benim gibi, diğerini ise biraz Fin gibi hayal ederken buluyordum kendimi.

Sergiden üç hafta önce, projem için gerekli malzemeleri ormana taşımaya başladım. Tamamlandığında atölyeden çıkaramayacağım kadar büyük olacaktı, bu yüzden onu dışarda bitirebileceğim şekilde tasarlamalıyım. Parçaların çoğu taşımam için çok ağırdı; onları tek tek taşımak için bir el arabası kullanıyordum. Eşyalarımı kardan korumak için Orman Kraliçesi'nin harabelerinden biri olan zemin hizasındaki barakaya depoluyordum.

Projemin bitmiş halini çok fazla düşünmeme izin vermezdim ve ne zaman kalan birkaç haftada ne çok iş yap-

mak zorunda olduğumu düşünsem hepsi bana imkânsız geliyordu. Bunun yerine, atmam gereken her adıma odaklanıyordum. Ocakta demir ve bakır döverken (kollarım daha da güçleniyordu), yalnızca her şekil üzerinde onları nasıl hesaplara ve taslağa uyduracağımı planlıyordum. *Bu toynağı... Bu kulağı... Bu dişli kalbinin olduğu yere gidecek...* diye düşünmüyordum. Bunları düşünürken, ellerim çaresizce sevgi, umut ve korkuyla titremeye başlıyordu. Jules'u tekrar görmeyi çok istiyordum ve bu devasa, imkânsız deneyin başarıya ulaşmasını daha da çok istiyordum. Ya kimse onu fark etmezse? Ya fark edilecek kadar iyi değilse? Tanrım, ya hiç çalışmazsa?

Bunları düşünemezdim. Bir parçayı yaptım, sonra bir diğerini; bir cerrahın neşter kullanırkenki soğukluğuyla. Başarabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Yakın zamanda atölye çok küçük gelmeye başladı. Ve tamamladığım parçalar hâlâ düşünmemeye çalıştığım bütünü fazlasıyla hatırlatıyordu. Her gece ormanı ziyaret edip atölye için çok büyük olan veya baktığımda gözümü korkutan telleri, tekerlekleri, eklemleri ve cam panellerini ormana taşıdım.

Böylece bir gece Fin beni barakanın kapısında, bir tekerleği kaldırmaya çalışırken buldu. Tekerleği kapıdan geçirmeye uğraşıyordum. Demircilik, cam üfleme, ev işleri ve parçaları ormana taşımaktan hiç olmadığım kadar güçlüydüm ama tekerlek hantal, taşınması çok zor bir ağırlıktaydı ve kapı çok dardı.

“Merhaba Nick,” dedi, başını neredeyse eğilircesine sallayarak. Beni selamlayıp tekerleğin çubuklarından birini tuttu ve onun yardımıyla tekerlek kolayca içeri giriverdi.

Fin'in bu kadar güçlü olacağını beklemediğim için gerekenden daha büyük bir güçle itmiştim. Dengemi kaybedip bizden uzağa ilerleyen tekerleğin arkasından sendeledim. Tekerlek barakanın diğer tarafında sallanarak, eğimle durdu. Bir anlığına, zarar görmediği için rahatladım -onu yapmak birkaç gecemi almıştı- ve sonra ben tökezlerken Fin'in beni tuttuğunu fark ettim.

Kollarının arasında başımı kaldırmış yüzüne bakmak fena halde utanç vericiydi. Onu tanıdığım ilk andan beri, beni becerikli, dayanıklı görmesini istemiştim. Ve o andan beri beni sanki hep en beceriksiz anlarımda görmüş gibi hissediyordum.

Gözlerine bakarak, "Özür dilerim," demeyi başardım, ne için özür dilediğimden emin olmasam da.

Başını salladı, ama beni bırakmadı. Dudakları, bir gülümsemenin başlangıcıyla kıpırdadı.

Sonra... Oh, bunu yapmaya hakkım yoktu ama bana verdiği heykelciği düşününce, yaptığı onca kibarlık ve yardımı, beni tutan kucaklayan kollarının sıcaklığını -zihnimde onunla yaptığım onca konuşmayı- onu öptüm.

Fin'i öptüm.

Dudakları sıcacıktı, hatta kollarından bile ve bir erkeğin dudaklarının olmasını beklediğimden daha yumuşaktı.

Tatlı bir an boyunca, o da beni öptü.

Sonra kollarının katılaştığını hissettim ve sonunda düşürürcesine beni bıraktı. Hâlâ bana bakıyordu, ama yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Nick..."

"Özür dilerim!" dedim. Bu kez ne için özür dilediğimden öylesine emindim ki.

"Hayır, ben..." Öne doğru bir adım attı ve koyu gözle riyle bana baktı.

Bakışına karşılık vermekten başka yapacağım bir şey yoktu.

Biraz daha yaklaştı -üzerinde deney yapan birinin dikkatli kararlılığı vardı- dudaklarını tekrar benimkilere dokundurdu.

Bu kez, öpücüğü dikkatli ve meraklıydı; kollarını çekerek belime sardı.

Elimi başının arkasına götürüp ona yaslandım ve parmaklarımı ensesindeki buklelerin arasında gezdirdim. Kolları daha da sıkıca sarıldı. Dudaklarında hafifçe iç çektim. Bu yeni olanlar, içimde fark ettiğim bu boşluk ve ışık, hepsi sanki çok fazla gelmişti. Tepeden tırnağa, yeni bir şekil almak için eriyen sıcacık cam gibi hissediyordum; sanki ışıldamaya başlayacaktım. Sonsuza dek, onun bedenine, sıcaklığına ve iyiliğine yaslanıp böyle erimekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Fin geri çekildi.

Zemindeki dağılan kara baktı. “Ben... Ben istediğin malzemeleri getirdim,” dedi, barakanın kapısına yaslanan büyük muşamba çuvala doğru giderek. “Ve Caro dedi ki... Caro!” Dışarıya göz attı, yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. “Gitmeliyim,” dedi. “Bir süreliğine... Tekrar gelemeyeceğim. Sergi’de görüşürüz.” Nihayet bakışları bana döndü ve yüzünde çabucak parlak bir gülümseme belirdi.

Sonra arkasını döndü ve koşarcasına uzaklaştı, karanlık ağaçlar onu benden sakladılar.

Arkasından seslenmeli onunla konuşmalıydım, böylece belki olanlar hakkında konuşup birbirimizi anlayabilirdik. Fakat orda öylece kalakalmıştım, şaşırmış ve kalbimde oluşan bu boşluğu Fin’den başka bir şeyle doldurup dolduramayacağımı merak ederek.

Zihnim çok uzaklardaydı. Bir baykuşun gölgesi yere düşünce, göz kırptım ve etrafımdaki dünya belirginleşti. Başka bir yere bakmaktaydım, içimde bir yere ve hayalimde çok az insanın dolaşmaya izninin olduğu bu karlı ormanda Fin'le birlikte gezinip sonunda onunla birlikte saraya dönmüştüm.

Ama aslında o istese bile Fin'le birlikte saraya döne-mezdim; ikinci öpücüğümüzden uzaklaşıp ayrılmamış olsaydı bile.

Ve eğer (en önemli sebep, diye kendime hatırlattım) yapmam gereken işler olmasa bile yapamazdım.

İlk olarak, tekerleğin zarar görüp görmediğini kontrol ettim. Neyse ki Fin'in yardımından önce ona verdiğim yörünge boyunca ilerlemiş ve barakanın diğer ucundaki ikizine katılmıştı. Ellerimi lastik jantlarının üzerinde gezdirerek, çelikten parmaklıklarının dayanıklılığını ölçerek iki lastiği de inceledim. İkisi de benim omuzlarıma kadar geliyorlardı ve boyutlarına göre hafif olmalarına rağmen onları yuvarlamak yine de kolay değildi. Bir dahaki sefere hareket ettiklerinde, bir dingile bağlı olup tam tersine onlar *beni* taşıyacakları için mutluydum.

Yanlarında, kalçama bile gelmeyen iki küçük tekerlek daha vardı. Onları omzumda kaldırarak kolayca taşımış-tım. Yalnızca barakanın soğuk atmosferi onlara zarar vermiş mi diye kontrol ettim. Ama onlar da güvendelerdi. Eğer ısı değişikliklerini hesaba katmasaydım kötü bir tasarımcı olurum. Annem bunu ilk mühendislik derslerinde öğretmişti. *Gerçek hayatta hiçbir şey zihnindeki gibi var olmaz, demişti. İnsan gerçeğin çılgınlığını her zaman hesaba katmalı.*

Hesaba katmıştım. Tekerlekleri yangında veya selde, kuraklıkta veya tipide hayatta kalacak şekilde tasarlamıştım. Annem beni iyi eğitmişti ve ikimizi de gururlandırmıştı.

Kendimi işimle yatıştırdım; tenim hâlâ hatırladığım sıcaklıkla kızarmıyormuş gibi davranmaya çalıştım, sanki Fin'in beni öylece öpüp gitmesinin bir önemi yokmuş gibi. Önceleri zor gelmişti ama daha sonra tekerlekleri tek tek dingillere, ardından birbirlerine bağlamanın ve sonra arabanın çerçevesini çekiçe dövmenin gerektirdiği fiziksel güç zihnimi yeterince dağıttı. Bu icadı, Fin'i istediğimden daha çok istiyordum.

Arabanın çelik çerçevesinin tabanı tekerleklerin arasında gri dikenli bir çiçek gibi açmıştı. Tavanı bitirmek için içine girmek zorunda kaldım ve bu çok tuhaf hissettirdi. Daha önce icatlarımın hiçbirinin *içinde* olmamıştım. Bunda bir yakınlık vardı; gerçekleşmesini umut bile edemediğim hayallerimle benim aramda bir yakınlık. Etrafımdaki tek şey barakanın karanlığı olsa da hayranlık duyan kalabalıkları neredeyse görebiliyor ve ormanın sessizliğinin arasından uğuldayan takdir fısıltılarını duyabiliyordum. Elimi kaldırdım ve onlara gülümseyerek el salladım; sonra kendime güldüm ve yerleştirmeye çalıştığım çelik parçaya döndüm.

Sonunda çerçeve tamamlanmıştı. Sonraki adım geçen gün dövmeye başladığım kavisli cam panelleri yerleştirmek olacaktı. Günüm bitmeden önce ormanın içinde yapacağım en az bir yolculuğum daha vardı.

Zıplayıp araba çerçevesinin dışına çıktım - ama kahve-rengi ince bir paket gözüme çarptı. Fin'in heykelciklerin-

den biri olmak için fazla küçük ve hafifti veya bir mektup-tan başka herhangi bir şey olmak için... Ya hislerini bana söylemek için bir mektup yazdıysa? Tıpkı benim yaptığım gibi ikimiz hakkında hikâyelerin hayalini kurduğunu söylemek için yazdıysa? Kendime bunun çok budalaca olduğunu söyledim ama yine de mektubu açarken kalbim hızlıca çarptı...

Ve sonra Caro'nun el yazısını tanıdım. Sonuçta, diye kendime kızdım, Fin bana kısacık, ciddi bir nottan başka ne bırakmıştı ki? Budalacaydı doğrusu.

Yine de Caro'nun mektubunu onun elini tutar gibi tutarken, bu hayal kırıklığımla bile rahatlamış hissettim. Caro'nun dostluğunun ışığında, sıcaklık hissetmeden duramazdım.

Bu mektup her zamankinden çok daha kısaydı.

Nick

Sonunda biraz bulut güllü alabileceğini düşündüğüm miktarda parayı denkleştirdim ve bu gece gece pazarına gidip pazarlıkla satın almayı deneyeceğim. Benimle gelir misin? Gece pazarı görmeye değer bir yer ve birlikte gidersek bir kız için olduğundan çok daha güvenli olur.

Yanıtını doğrulamak için vaktim olmayacak, bu yüzden yapabilirsen gece 10'da benimle burada buluş. Eminim konuşacak birçok şeyimiz de olacak.

-Caro

Sergi'ye katılmak için önümdeki birkaç kısa haftada yapmam gereken onca işi göz önünde bulundurmaya çalıştım. Ama Caro'nun notunu okur okumaz, gideceğimi

biliyordum. Fin bana bahsettüğinden beri gece pazarını görmek istiyordum; Peri ürünleri ve sihirli eşyalar, Kral'ın burnunun dibinde Peri ülkesiyle ticaret yapmak, hem de Esting Şehri'nde? Kulağa şahane geliyordu ve orada bula-bileceğim şeylerin icatlarıma nasıl yardım edeceğini kim bilebilirdi. Belki de, küllerin gerçekte ne olduğunu bile öğrenebilirdim...

Ayrıca Caro ile gidebilirdim, ömrüm boyunca tanıyor-muş gibi hissettiğim yeni arkadaşım, her zaman özlemini çektiğim kız kardeşim gibi olan Caro'yla. Bu gitmek için en iyi sebepti.

Eve döndüğümde, pazardan kazandıklarımla biriktirebildiğim paramı saydım: elli iki kronum, gümüş yarım kronlarım ve pirinç bozukluklarım vardı.

Annemin kazandığının yanında bir hiç olsa da şaşırtıcı derecede varlıklı hissettim. Gece pazarında satın alabileceğim harika şeyler hakkında kendime hayal kurmak için izin verdim; belki Sergi bittikten sonraki yeni projem için bana ilham verecek bir şey olabilirdi. Otuz kronu bir çantaya koydum ve kuşağıma bağladım. Kalçamın üstünde epey ağır olmuştu. Kuşağımın diğer tarafına 10 metelik sardım ve onu da bağladım. Bir şapka, bir şal ve ceketle sarındıktan sonra akşam geceye döndü ve gitme vakti geldi.

O gece, Caro ve ben Esting Şehri'nin kenar mahallelerinden birinde bakımsız görünen bir tavernanın kapısına geldik. Caro, yıpranmış, kırmızı parmaksız bir eldivenle kaplı elini küflü ahşaba doğru kaldırdı ve kapıyı dört kez çaldı.

Kulaklarımı tırmalayacak kadar yakından gelen bir ses tehditkâr bir şekilde homurdandı, “Kimsin?”

Caro titredi; ses onu da rahatsız edecek kadar yakından gelmiş olmalıydı. Elimi sıktı ve aynı anda cevapladık: “Peri dostları.” Kelimeler ağzımızdan çıktıktan sonra havada asılı kalmış gibiydiler, test ediliyorlarmış gibi yankılandı ve büküldüler.

Nihayet, ses tekrar konuştu. “Öyleyse içeri girin.” Bu bedensiz sesin yakınlığından irkilmemek için çabaladım. Sonra hiçbir şey olmadığını fark ettim; Caro’nun bana ormanda öğrettiği parolayı söyledikten sonra kapının açılmasını, en azından fısıldanan yeni komutların gelmesini beklemiştim.

Caro’ya baktım, ama o yalnızca başını salladı ve ileri atıldı... Doğruca ahşap kapıya.

Ellerimiz hâlâ kenetli, sürüklendiğimi hissettim ve onu takip ettim. Elim içine girinceye kadar ancak kapının bir yanılısma olup olmadığını merak edecek kadar zamanım oldu. Arkadaşımanın elini bırakmamaya çalışırken, kolumdan başlayıp tüm vücuduma yayılan bir sıkıştırma hissi duydum. Yüzlerce büyük, kör kıymığın omuzlarıma, bacaklarıma, kalçalarıma ve yüzüme saplandığını hissettim. Küf ile yıpranmış ahşabın kokusu beni boğdu ve baskı göğsüme ulaşıp akciğerlerimdeki havayı boşalttı. Nefes almak için ağzımı açtığımda, ağzım ve burnum kuru, tatsız bir tür tozla doldu.

Öksürdüm ve titredim, fakat toz birden kayboldu. Sıkıştırma ve batma hissi de sırtıma doğru ilerledi ve yok oldu. Tekrar nefes alabiliyordum ve hızlı hızlı soludum.

Gözlerim loş ışığa alışıncaya aşağı doğru, önümde uzanan

kalabalık geçide baktım. Siyahlığa ilerleyen sonsuz uzunlukta bir yola benziyordu. Hava neredeyse kasvetli bir şekilde sıcaktı. Her yerde duyulan sohbet eden ve kahkaha atan insan seslerinin bazıları çok cana yakın, bazıları inanılmaz derecede uğursuzdu. Tekrar hapşırdım.

Caro'nun bana baktığını gördüm. Görünmez tozdan kurtulmak için hapşıran, soluyan halimle çok garip göründüğümü düşündüm ama yüzü endişeliydi.

"Bir dahaki sefere nefesini tut," dedi. "Üzgünüm, sana söylemeliydim. Geçen sefer köprünün altındaydı, o yüzden gerek kalmamıştı."

"Sen öyle ileri atılınca düşündüm ki..."

"Gerçek olmadığını mı? Onu ilk getirdiğimde Fin de böyle söylemişti. Yeterince gerçek, bir de geçidin cazibesini ekle. Yalnızca boşluğun yerinde kapı olduğunda daha komik oluyor. Nasıl çalıştığını şahsen ben de bilmiyorum, ama pek zevkli oldukları söylenemez."

Kıkırdamayı başardım. "Onları tarif etmek için güzel yol."

Tekrar nefes alabildiğim için, gece pazarını görmenin heyecanı içimdeki küçük paniği bastırdı. Baktığım her yerde anılar vardı, ambargodan önce babamın kullandığı malzemeler: tekrar tekrar tomurcuklanan çiçeklerle desenli kâğıtlar; annemin sipariş ettiği Peri şarap, yiyecek ve içecekleri, hatta adaçayı; içlerinde kalp gibi atan ışıklı camdan lambalar, sıcaklığı koruyan çaydanlıklar, servis ve yemek tabakları; güzellik, aşk ve şans için büyüler. Biraz ilerde, viski renginde yoğun bir sıvıyla doldurulmuş küçük şişeciklerle dolu bir tezgâh gördüm: ombrossus. Şaşırtıcı derecede pahalıydı. Bir gramına on beş kron yazan levhayı

süzerken, *teşekkürler Bay Candery*, diye geçirdim içimden. Acaba bir gün benim için yaptıklarının büyüklüğünü tam olarak kavrayabilecek miyim diye merak ettim.

Havada yanmış şeker ve mantar kokularından sıyrılan ağır ve tatlı bir tarçın kokusu vardı. Bay Candery'nin pişirdikleri gibi tarçınlı çörekler görmek için etrafıma baktım. Tabii bu koku ombrossus tezgâhından geliyorsa da şaşırmazdım. Gece pazarındaki herkesin gizleyecek bir şeyleri vardı.

Caro'ya bulut gülü satıcısı bulması için yardım etmeli veya en azından bendeki küllerden satan birilerini bulmalıyım, diye düşündüm; ama kupkuru akşam yemeğimin üzerinden saatler geçmişti ve tarçın kokusu baştan çıkarıcıydı: yumuşacık yuvarlak çörekler, içleri baharatlı ve gevrek, koyu ve acı karamelle kaplı... Ama burada satılsalardı bile, asla Bay Candery'ninkiler kadar lezzetli olamazlardı.

Koku alma duyumu takip ettim ve işte oradaydılar: Altın rengi gözlere ve canlı bir gülümsemeye sahip yarı Peri bir kadının sattığı, kaynağı olmayan gül rengi bir ışıkla aydınlanan üst üste bir sürü tarçınlı çörek.

Akşam kuşağıma bağladığım para aklıma geldi. Daha önce hiç kendime harcayacağım fazladan param ve harcayacak yerim olmamıştı. Anne babam yaşarken çok küçüktüm ve şimdiye kadar pazardan kazandığım parayı malzemeler dışında bir şeye harcamaya korkmuştum. Ama şimdi ihtiyacım olan her şeye zaten sahiptim...

Böyle bir ödül Caro'ya da bana da iyi gelir, diye düşündüm. Satıcıya yaklaştım; tezgâhından gelen baharatlı tatlı hava ağzımı ve burnumu doldurdu. Açlıkla dudaklarımı yaladım, gülümsemeyi veya selam vermeyi bile unutmuştum.

“Şunlardan iki tane,” diye mırıldandım. Kuşağıma uzanırken “lütfen” diyebilmeyi ancak hatırlayabilmiştim.

Caro beni aniden çekti. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu. Yüzü kızarmış, bukleleri sıcak, koyu havada kıvrılmaya başlamıştı.

“Ben- ne var?” Gözlerimi kırıştırdım, davetkâr çörekler hâlâ duyularıma hitap ediyor, dikkatimi üzerlerinde istiyorlardı. “Zehirliler mi?” Caro’nun kitabında zehirli tatlılarla ilgili bir masal vardı ve ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. Ama o hikâyede Perileri zehirlemeye çalışanlar insanlardı...

“Hayır, hayır, Fin ve ben Puff’ın keklerinden yüzlerce kez aldık, muhteşemlerdir. Ama Tanrım, Nick, herkesin görebileceği bir yerde parana el atmak da ne oluyor? Daha onlara ulaşmadan ceplerini boşaltacaksın ve Puff da en az herkes kadar hırsızdır. Ne yaptığından haberi yok sanma, kokuyu her yere yayıp herkesi sersemletip ağızlarının suyunu akıtıyor. Tıpkı gündüz olan pazar gibi. Herkes aynı şeyin peşinde, o şey de senin cüzdanın. Mantıklı davran.”

Elimi atıklarım sadece bozukluklardı, daha derine sardığım bütün kronlarım değildi ama yine de Caro’nun haklı olduğunu biliyordum. Onunla tezgâhların arasındaki ıssız bir yere gittim ve ben iki pirinç bozukluk çıkarırken Caro önümde durup manzarayı kapattı. Geri kalanları daha da sıkıca sardım, sanki Sergi için gereken tüm malzemeleri tamamlayıp ödememişim gibi. Ancak uzun bir süre öyle sıkı çalışmışım ki, küçük bir bozukluğu bile önemişiyordum.

Bozukluklar elimde tezgâha geri döndüm; Caro korumacı şekilde etrafıma bakınıyordu. Puff şimdiden çörekle-

ri tahta çubuklara saplamıştı, sırtarak bana uzattı. Caro'ya bakıp göz kırptı gibi geldi bana.

Parayı mavi benekli eline bırakırken, "Teşekkürler," dedim hızlıca. Çöreklerden birini Caro'ya verdim ve diğerini dudaklarıma götürdüm. İlk, kocaman ısırığımı almadan önce eşsiz kokuyu son kez içime çektim.

Çöreğin üstü Puff'un sıcak ışııyla kristalleşmişti, hoş bir şekilde çıtırdadı; karamelin geri kalanı hâlâ yapışkandı ve ben ısıtır ısırmaz aktı. Hamur hafif, yumuşacık ve tazeydi, dudaklarımin ve dilimin üstünde gezinen tarçın taneleriyle süslenmişti.

Zevkle iç çektim. Gülümseyerek, altın rengi gözleri neşyle parlayan Puff'a, "Teşekkürler," dedim tekrar.

Tarçının sıcaklığı tüm vücuduma yayıldı. Diri, atik ve uyanık hissettim. Benim gibi, Caro'nun gözünde de öyle bir ışıltı vardı.

"Haydi gidip bulut gülü bulalım" dedim, Caro başını salladı.

Sonsuz gibi görünen tezgâhların arasında aşağı doğru ilerledik. Arada bir Peri ülkesi kitapları veya kendiliğinden mürekkepli tüylü kalemleri ve bu kalemlerin sahibi, kurşundan bir kafeste suratsızca oturan gagasından ve pençelerinden çivit mavisi akan bir Peri şahinini incelemek için duruyorduk.

Hiçbir yerde küllere rastlamadım.

Sonunda, tıbbi Peri bitkilerinin olduğu bir tezgâha rast geldik: gümüş orkideleri, şapkalı sazlar, rhodora meyveleri masanın çoğunu kaplıyordu. En kötü şöhretli Peri malının ortalıkta teşhir edilmeyeceğini varsaydım. Caro da aynısını düşünüp bilgiç bir bakışla tezgâhın arkasındaki yaşlı adama yaklaştı ve sesini alçalttı.

Yalnızca iki kelime söyledi. “Peri kuşpalazı.” Adam başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. “Bir tabaka,” diye ekledi Caro, “lütfen.”

Adam sorgulayıcı bir bakış fırlattı, sonra hızla eğildi ve bir anlığına masanın altını aramaya başladı. Tekrar ayağa kalktığı anda iki eli deniz kabuğu gibi birbirine kapanmıştı, yaklaşmamız için başıyla işaret etti.

Ellerini ters çevirdi ve yavaşça, dikkatle açtı. Avucunda küçük bir kelebek boyutunda, üç taç yapraklı tek bir çiçek vardı. Taç yaprakları simsiyahtı, ama tam ortada, aralarından biri kırmızıya dönmeye başlamıştı. “Birkaç gün içinde,” dedi adam, “tüm çiçek kan rengi olacak ve sonraki hafta kemik kadar beyaza dönüşecek.” Kendi kendine sırtıttı. “Kar gibi bembeyaz.”

Bulut gülü tomurcuğunun yaşam döngüsü. Daha önce hiç bulut gülü görmemiştim, sadece hakkında okumuştum. Babamın önyargısını, annemin önlenebilir ölümünü hatırlayınca şimdi çiçeğe bakmak canımı yakıyordu. Eğer o zamanlar gece pazarını bilseydim, bir çocuk olarak bile giderdim. Şimdi Caro aynısını yaparken onun yanında olmak beni mutlu etmişti.

“Siyahken bir yaprak, kırmızıyken bir yaprak, beyazken bir yaprak kopar. Bir fincan kaynar suda yaprakları demle. Yalnızca bir dolu yudum içecek, daha fazla değil. Daha fazla olmaz, duydun mu?” Adamın sesi çatallı, yüz ifadesi sertti. “Eğer tamamını içerse kimin suçlanacağını biliyorum.” Duraksadı. “Tabii, eğer bir zehrin peşindeysen çok daha kolay yolları var.” Sevimsizce gülümsedi ve elini masanın altındaki dolaba götürdü.

“Dolu bir yudum, daha fazla değil,” dedi Caro hızlıca.

“Unutmayacağım.” Yukarı doğru, adamın gözlerinin içine baktı. Konuşurken ne kadar umursamaz bir ses tonu takınmaya çalıştığını duyabiliyordum: “Ne kadar?”

Bu adamın arkadaşımı kazıklamaya kalkmasını beklerken birden tüylerim ürperdi. Ona kızgın kızgın baktım ama adam bana bakmıyordu. Gözlerini kısarak, zihninden geçenleri okumaya çalışır gibi Caro’ya baktı, sonra usulca başını salladı.

“İki yüz kron,” dedi.

Bunun adil bir fiyat olup olmadığını bilmediğimi fark ettim. Onu savunmama ihtiyacı olup olmadığını görmek için Caro’ya döndüm. Gözlerinde yaşların belirdiğini gördüğümü sandım, ama bir saniyede kaybolmuşlardı.

“Yüz kronum var,” dedi. Aniden, benim iki yumruğum büyüklüğünde bir para kesesi gösterdi. “Teklifim bu.”

Adam dudak büktü. “Teklif denebilirse, evladım.”

Caro kısacık boyuyla en uzun görünecek şekilde omuzlarını dikleştirdi ve daha yaşlı, daha uzun adamın gözlerinin içine baktı. “Sizinle pazarlık edecek param yok, bayım,” dedi. Yalnızca onu tanıyan biri sesindeki titremeyi fark edebilirdi. “Annem çok hasta ve bu bizim, tüm ailenin denkleştirebildiğimiz miktar.”

Onun kalabalık kuzenler ordusunu düşündüm.

Çantayı masanın üzerine koyarak, “Ona şimdi ihtiyacımız var,” dedi Caro. Adamın elinin kıpırdadığını gördüm. “Daha fazla zamanımız yok. Size yüz kron verebilirim.”

Adamın gözlerinde merhametin parladığını gördüm ama sonra birden yok oldu ve başını iki yana salladı. “Bunu yapamam,” dedi. “Benim de beslemem gereken kişiler var. Benim için bir kayıp olur, Tanrı biliyor bugünlerde bu malı getirtmek çok zor. Zarar ederim.”

Bir Caro'ya, bir de tüccara baktım. "Yüz yirmi kron," dedim. Pazarlık etmek hakkında pek bir şey bilmiyordum fakat elimdekilerin hepsini bir anda vermemem gerektiğini sezebiliyordum.

"Nick..." Caro'nun sesi uyaran bir tondaydı.

"Hayır. Hayır, Caro." Öfkelendiğimi hissetmiştim. "Bunu yapacağım."

Birbirimize baktık. "Fin'e asla izin vermemiştim..." dedi, fakat sesi gittikçe kısıldı.

"Ben Fin değilim," dedim nazikçe. "Ve zamanınız olmadığınızı söyledin." Hissettiğim bu öfkeyi ve koruma içgüdüsünü anlatabilmek için bir çare aradım. "Ailenin de yardım ettiğini söyledin. Göremiyor musun? Görmüyor musun?" *Benim kim olduğumu göremiyor musun, ne yaptığımı?* demek istiyordum. Ama söylerken, beni kenara itebileceğini, benim de onun ailesinden biri olduğum fikrini reddedebileceğini düşündüm. Eğer hayır derse buna dayanamazdım.

Caro sertçe bana baktı, korku iliklerime işlemeye başlamışken, "Haklısın Nick," dedi. Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Bu teşekkür beni germiştir, konu bu olmamalıydı. Hızlıca başımı salladım ve tüccara döndüm. "Öyleyse? Yüz yirmi?"

Suratını astı. "Yüz elliden aşağısı hayret verici olur," dedi.

"Öyleyse hayret et," diye cevapladım. "Bence hava hoş."

Homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Sessizlik, aramızdaki havayı bile germiştir.

"Yüz otuz." Ona kızgınlıkla bakmayı denedim yine. "Bu kadar."

Yanımda yalnızca otuz kron vardı; tüccar somurtup düşünürken, umutsuzca atölyeye tekrar gidip paranın geri kalanını alacak vaktim olup olmadığını düşünüyordum. Yüz yetmiş krona kesinlikle hayır diyemezdi.

Nihayet, belli belirsiz, başıyla onayladı. “Peki, öyleyse,” dedi.

Kuşağımdaki bağı çözdüm; bütün paramı çıkarıyordum; herhangi birinin parayı nerede sakladığını görmesinin mahzuru yoktu. İçinde otuz kronun olduğu cüzdanımı çıkarıp otların ve çiçeklerin arasına koyacaktım ki; tüccar geniş eliyle cüzdanımı Caro’nunkiyle birlikte alıp arkasındaki bir terazide tarttı. Para bir anlığına sallandı, sonra dengelendi. Caro’ya dönüp baktım ve titrek bir şekilde gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve beklemeye devam ettik.

Tüccar en sonunda, “Âlâ,” diye bildirdi. Küçük siyah çiçeği, içinde pek de toprağa benzemeyen yumuşak ve siyah bir şeylerin bulunduğu minik bir cam şişeciğe koydu; beyaz ince kumaşa sardı ve nazıkçe ufak, kırmızı kadife bir keseyle yerleştirdi. Caro istekle ellerini kaldırdı.

“Sen iyi bir kızsın,” dedi tüccar. Hâlâ şüpheyi süzüyordu. “Bundan sonra o tomurcukla ne yaptığınıza dikkat edin. Kimsenin sizde olduğunu bilmesine izin vermeyin.”

Caro ciddiyetle başını salladı ve tüccarın bakışı onu rahatsız ettiyse bile bunu belli etmedi. “Teşekkürler,” dedi. Derin, sağlam bir nefes aldı ve bana döndü. “Haydi Nick, vakit geç oluyor.”

Caro’yla birlikte bir adım uzaklaştım, ama o fikrin cezbediciliği çok büyüktü. Geri döndüm. Bir dal parlayan gümüş orkideyi düzenleyen tüccara, “Affedersiniz bayım,” dedim. “Benim aradığım... Başka bir şey daha var...”

Caro'yu süzen bakışlarını bana çevirdi. "Belki, bir uyku ilacı tatlım? Veya zehirli bir elma?" Dopdolu tezgâhını eliyle işaret etti. "Ölümsüz aşk için bir iksir; kuşkusuz aradığın şey bu. Sevdiğin adam -veya kadın- ona neyin vurduğunu bile anlamayacak ." Gizlice başını Caro'nun olduğu tarafa doğru eğdi. "Ne istiyorsun prenses?"

"Hayır." Soracak cesareti toplamam bir dakikamı aldı ama neden bu kadar gergin olduğumu anlayamıyordum. "Aradığım şey... Aradığım şey Küller. Ne olduklarını biliyor musunuz?"

Sözcüklerimi daha bitirmeden, adamın yüzü küller kadar griye döndü. Kurbağaya benzeyen çatallı bir sesle, "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyebildi. "Senin gibi genç birinin onlarla ne yapmak istediğini de bilmiyorum. O lanetli şeyleri kimse istemez buralarda."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Benimle göz göze gelmekten çekinerek etrafına baktı.

"Burada kimse sana onlardan satmaz. Sadece hakkında sorduğun için bile sana zarar verecek bir sürü kişi var." Bir anlığına bana baktı, suçlarcasına, sonra yine gözlerini kaçırdı. "Kendi iyiliğin için onların adını burada anma."

Bileğimde bir çekiştirme hissettim. Caro Peri şahinini sevip geri gelmişti. Parmaklarından mavi mürekkep damladı. "Haydi gel Nick. Hatırlasana, geç oluyor," dedi.

"Doğru," diye mırıldandım. "Gitmeliyiz." Bana yardım etmekten çok korkmuş olsa da tüccara teşekkür etmek için arkamı döndüm ama tezgâhının etrafına perde çekip beni dışarıda bırakmıştı.

Tezgâhların kenarında sıralandığı geçit boyunca Caro'yu takip ettim ve kapıdan geçerken toz ile küfe karşı

nefesimi tutmayı hatırladım. Ama zihnim hâlâ tüccardaydı ve annemin icatlarının çoğunun dayandığı o şeyden bahsettiğimde ne kadar da gergin ve dehşete düşmüş göründüğünde. Zihnim hiç durmadan çalışıyordu.

Lanetli?

Ormanın dingin karanlığında kar ayaklarımızın altında fısıldarken, küller ile ilgili endişelerimden uzaklaşmayı denedim. Caro'yla konuşmak istediğim başka şeyler vardı, kalbimi sıkıştıran şeyler.

Gece pazarına yaptığımız yürüyüş sırasında Caro'ya benim öpücüğüm ve Fin'in öpücüğünden -ikimizin öpücüğü- bahsetmek istemiştım. Ama yapamamıştım. Onun adını bile anamamış, Caro'nun benim için ondan bahsetmesini umut ederek beklemiştim.

Bahsetmemişti. Yolculuğumuz boyunca onu hiç tanımadığım kadar suskundu. Yine de oraya vardığımızda yeterince güler yüzlü görünüyordu. Şimdi ise, Orman Kraliçesi'nin harabelerine dönerken ne zaman baksam, önündeki yola bakmak yerine eldivenli ellerindeki küçük kadife keseye bakarken görüyordum onu.

Onun sessizliğini istemeyerek de olsa bozduğum için kötü hissettim. Eğer benim ellerimde de annemi iyileştirecek şey duruyor olsaydı, ben de ondan gözlerimi alamazdım.

Ama sonunda konuştu. "Bağış almak konusunda düşünüyordum," dedi.

Bu konunun riskli olduğunu biliyordum. "Caro, ben-"

“Hayır, söyleme.” Başını tereddütle kaldırıp bana baktı, gözleri parlıyordu. “Haksız olduğumu düşünüyordum. Bunca yıl boyunca Fin’den hakkım olmayan... Hiçbir şeyi kabul etmedim. Arkadaşlarımla benim için yaptıkları her şeyin izini sürdüm, böylece karşılığında aynı şeyi onlara yapıp teraziyi dengeleyebilecektim.” Usulca başını salladı ve üstünkörü bir nefes aldığını duydum.

“Fakat sonra, bütün kuzenlerimin annemi kurtarmak için bir araya gelmesi ve senin yaptığın... Bunun dengeyle ilgisi yok, şimdi anladım.” Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve başıyla onayladı. “Bunun birbirine arkaya çıkmakla ilgisi var.”

Ona sarılabilmeyi istedim ama biraz savunmacı, biraz titrek görünüyordu ve öyle olmasına izin vermem gerektiğini düşündüm. “Ne kastettiğini biliyordum, yine de,” dedim sessizce “Pazarda, tanıştığımız gün. İnsanlar seni aşağılayıp, daha az insanmış gibi hissettiren bir tür acıma duyarlar. Ama sen ve Fin bana hiçbir zaman öyle davranmadınız.” Güldüm. “Hem de hiç.”

“Kesinlikle.” Harabelere ulaşmıştık ve burada durduk. Caro bana gülümsedi. Annesi için çektiği aylar süren korkunun ve yıllar süren gururun onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. Sanki uzun zamandır taşıdığı bir yükü, sırtından indirmenin rahatlığıyla gülümsüyordu.

Ona hâlâ Fin’in öpücüğünü söylemeyi başaramadığımı hatırladım ama bunun bekleyebileceğine karar verdim. Onun yerine, Caro’ya veda etmek için sarıldım.

Sıkıca sarıldığımdan emin olmak istedim, en azından. Kucaklamamla ona biraz güç aşılama istemiştin.

“İyi geceler Nick,” dedi Caro harabelerde. “Umarım gece pazarını beğenmişsinizdir. Ve- ve teşekkürler.”

Ona yeniden sarıldım. “Büyüleyiciydi,” dedim. “Gerçekten öyleydi. Umarım... Umarım bulut gülü işe yarar. İyi geceler Caro,” dedim, içimde bulabildiğim tüm sıcaklıkla.

Hava çok karanlıktı ve ay yoktu; birkaç adım sonra Caro sanki hiç orda olmamış gibi gözden kayboldu.

Lanetli. Bu sözcük atölyeye kadar beni bir hayalet gibi takip etmişti. Ben çalışırken ensemden fısıldadı ve bu yüzden o ilk pazar gününden beri sayısız kez yaptığım örgü makinesini yapmaya bile odaklanamadım. Tenimde dolaşarak beni kaşıdı ve beni selamlamaya gelen veya yardımlarını sunan böcekleri umursamamama yol açtı.

Gidip küllere tekrar bakmalıydım - ama bunu düşünmek bile beni korkudan iki büklüm ediyordu. Gerçek şuydu ki atölyedeki ilk günümünden beri ocağa uzak taraftaki yazı masasının çekmecelerini açmamıştım. Ve eğer bulut gülü satan bir adam onları anarken korktuysa...

Elim yine boynumdaki tılsımı buldu; Caro’nun kurdelesine asılı Jules’un camı ve dişlisi...

Jules’un bir lanet olduğuna inanamazdım.

Yine de üstünde at etiketi olan çekmeceyi seçtim. Çekmece sessiz ve kolayca açıldı, sonra küller su gibi hareketlendiler. Gözlerimi kapanmamaya zorlayarak, onlara doğru eğildim. Korkmak için hiçbir sebep yoktu. Hiçbir sebep.

Ancak o hayaletimsi şekil titreyerek yükseldiğinde, geri çekilmemek için çok çabaladım. Dikkatlice izledim, ama biçimini tanımlanmak için hâlâ çok belirsizdi.

Kötücül görünmüyor, diye düşündüm. Yalnızca... Acı içinde gibiydi. Ve bir şekilde, bu daha kötüydü.

Nihayet, şekil çekmeceye geri çekildiğinde küller eskisi gibi durgundu, fakat en küçük hareketin bozabileceği bir durgunluktu bu.

Çalışma eldivenine en benzeyen eldivenimi giydim. Nedense, küllere çıplak elle dokunmaya dayanamayacaktım. *Lütfen, o her ne ise onu incitmeme izin verme*, diye düşündüm ve parmaklarımı usulca küllerin arasına daldırdım.

Elimin etrafında hafifçe titreşip, ısıldadılar. Nazik olmam gerektiğini bilsem de, yapabildiğim en hızlı şekilde elimi aralarında gezdirip inceledim.

Nedense tüccarın beyaz bulut gülü taç yaprağı hakkındaki sözleri zihnimde dönüp durmasına rağmen; çekmecede külün altında ne bulabileceğimi düşünmek istemiyordum.

Kemik kadar beyaz, kar gibi bembeyaz... Kan renginde...

Çekmeceye başka hiçbir şey yoktu, yalnızca küller.

Elimi çabucak çektim, eldivenime bir zerre bile yapışmamıştı. Aldığım sonraki nefes derin ve titrekti; sanki bir tabutun içinden temiz havaya çıkmıştım.

Küçük etikete, resmettiği ata baktım. Bir şekilde; Jules'a çok benzerdi.

Oh, Jules. Küller ne olursa olsun, onu geri getirebilirdim. Yapmak zorundaydım.

Çekmeceyi kapattım. Ne olduklarını bilmek istemiyordum.

BÖLÜM 11

Sergi'den önceki o birkaç hafta boyunca çoğu gecemi uykusuz geçirdim. Şükürler olsun ki Jules ve böcekler üvey kardeşlerimin elbiselerini bitirmişlerdi çok önceden. Chastity yakın zamanda gülünç miktarda çok dantelin elbisesine eklenmesini talep etmişti; örgü makinelerime sahip olduğum için hiç olmadığım kadar hoşnuttum. Ayrıca böceklerin kullandığı koşum takımları ve makaralar yalnızca bir kolu hareket ettirerek metrelerce üretimi birkaç dakikada yapabiliyorlardı.

Hâlâ durmadan Sergi işim üzerinde çalışıyordum, şimdiye kadarki hem en güzel hem de en büyük icadımdı. Sonunda, her şeyi bir araya getirmeyi planladığım gece ince kar tabakası üzerinde paldır küldür yürüdüm. Önümde hâlâ bu aşamadan sonra yapacağım titiz, tuhaf iş vardı.

Annemin minyatür ölçekteki tasarımı, Jules'un öldürüldüğü gece rüyamda gördüğüm hayaliyle birleştirmiştim. Şimdi, bir arabaya koşulmak için tasarlanmıştı ama onu rüyamda sürmenin heyecanını hatırlayarak iki yanına

üzengiler de eklemiştim. Sergi için, bir at arabasının daha asil olacağına karar vermiştim ve bir müşteri bulabilmek için bulabildiğim her asalet zerresini kullanmak zorundaydım.

Sergi yalnızca iki gün sonraydı ve projemin en zor kısmına geldiğimi biliyordum. Kendime daha çok zaman ayırmış olmayı dilerdim ama üvey ailemin baloya hazırlanmalarına yardım etme işini de yapmak zorunda kalmıştım. Ve itiraf etmeliydim ki bu son göz korkutucu görevden özellikle kaçınmıştım.

At arabasının kendisini henüz tamamlamıştım, camdan duvarları barakanın karanlığında parılıyordu. Neredeyse küre biçimindeydi ve oldukça küçüktü - çoğu at arabası 4 kişilik olmasına rağmen iki kişilikten büyüğünü inşa edecek ne bütçem ne de zamanım olmuştu. Arabamın hâlâ saygı uyandıracağını umuyordum.

Jules'un karnına uzandım ve oradaki kopçayı açtım. Camdan derisini ileri, yoluma çıkmasını diye ittim ve içindeki saat mekanizmasını ayarlamak için yüzüncü kez ulaştım. Dizlerinin arkasını ve kalçasındaki eklemleri çalıştıran kalın zincirlere özellikle özen gösterdim ve omurgasına biraz fazladan yağ sürdüm. Sergi'de hem kusursuz hem de sessizce yürüyebileceğinden emin olmak istiyordum.

Gereğinden fazla zaman harcadım, gerçekten; çarklarının her dişini, her pistonunu tek tek kontrol ederek, karnının tıklım tıklım kömürle dolu olduğuna emin olarak. Yalnızca birkaç saat yetecek kadar doldurabiliyordum, çünkü daha büyük bir ocak simetrisini bozabilirdi.

Fakat, nihayetinde, derisini kapatmak zorunda kaldım. Onu hayata getirme zamanı gelmişti.

Annemin günlüğündeki işaretli sayfayı açtım ve her şeyi doğru yaptığımdan emin olmak için talimatları tekrar okudum. Çok basit görünüyordu - bu yolla bir yaşam yaratmak için aldatıcı derecede basit. Bana güven veren tek şey, annemin de bu hayvanları canlandıran şeyin ne olduğunu tam olarak bilmemesiydi.

Gece pazarındaki tüccarın bakışını düşünmemeye çalıştım. Bulut gülü ve kolayca “daha basit zehirler” satan adamın yüzündeki ifadeyi, sesindeki korkuyu düşünmemeye çalıştım.

Jules’un bakır kulaklarının altındaki kapağı açmak için yukarı uzandım ve cebimdaki küllerin paketini çıkardım.

Çekmeceye kalan bütün külü almıştım; onlarca böcek, örümcek ve diğer hayvan etiketlerinin yanında yalnızca bir çekmeceye at etiketi vardı. Annemin yalnızca bir tutamın gerekli olduğunu yazdığını biliyordum ama yine de külleri ayırmak nedense bana zalimce gelmişti. Bana Jules’un varlığı gibi gelseler de hâlâ bir yanımda olduklarını anlamak istemiyordu. Bilmem gereken tek şey Jules’u geri istediğimdi ve onun da geri gelmek isteyeceğini kendime hatırlattım. Bilmem gereken tek şey buydu. Bilmem gereken tek şey.

Külleri kapağın altına inşa ettiğim kutunun içine döküm, sonra kapatıp tekrar kilitledim. Parmaklarım oradaki kaynak izinde gezindi ve Jules’un yeni kulaklarını okşadım.

Ellerimi, külleri sakladığım yerin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Jules’un hayata dönmesini ne kadar çok *dilediğime* odaklandım. Biraz gülünç hissettim. Yaptığım şeyin sihirli, oldukça yasadışı olduğunu iyi biliyor-

dum, hatta bir şekilde *kötücül* olduğunu ama annemin günlüğü bu adım konusunda çok açtı. Ve ben Jules'u geri istiyordum. Bu yüzden diledim.

Hiçbir şey olmadı.

Sızlandım ve buz gibi havada boynuna buharlı bir nefes vererek başımı Jules'un bedenine yasladım. Küller hakkındaki bu kadar korkumdan sonra, ya işe yaramadıysa? Peki ya şimdi Sergi'ye ne götürecektim?

Bir çıtırtı duydum.

Başımı kaldırarak baktım.

Jules tamamen hareketsiz görünüyordu.

Çıtırtı tekrar duyuldu ve ufacık bir hareketlenme oldu. Belki de kendimi kandırdığımı düşünerek altına eğildim. Belki de yalnızca duyduğum güçlü arzu onu hareket ediyor gibi görmeme neden olmuştu.

Jules çelikten burnunu hafifçe kulaklarıma değdirdiğinde, önce fark etmedim - başka hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar o tek harekete odaklanmışım.

Beni tekrar dürttüğünde sıçradım ve başımı çenesine çarptım. Kollarımı iki yana kocaman açarak "Ayy!" diye çığlık attım. Sonra durmaksızın kahkaha attım, Jules bir çeşit kucaklama gibi boynunu uzattı. Yanağıyla benim yanağıma sokuldu.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Geri döndün Jules," diye fısıldadım. O an ne küllerin nereden geldiğini, ne de gece pazarındaki bir yabancıнын onlar hakkında ne düşündüğü umurumdaydı. Sert, soğuk kulaklarını okşadım, şimdi kulakları benim ellerimden büyüklerdi.

Jules. Olabilecek şeylerden, hissedeceğim şeylerden korkmuştum. Kahkaha yeniden boğazımdan taşıyordu ve

aynı zamanda ağlayabilirim diye düşündüm ama tanımlayabildiğim tek duygu mutluluktu.

Zevkle kişnedi; küçükken yapabildiğinden çok daha derin ve melodili bir sesi vardı. Rüyadaki konuşmamızı hatırlayarak yaylı ses tellerini özel bir dikkatle işlemiştim - küçük Jules'un hiç normal at seslerinden başka bir ses çıkardığını duymasam da.

“Benimle birlikte sergiye geleceksin değil mi? Seni herkese göstermek istiyorum.”

Burun deliklerinden dumanlar çıktı ve yine burnuyla bana sürtündü. Camdan gözleri, önceki yaşamında olduğundan daha parlak ve zekiydi. Bu yeni vücudun onu ne kadar değiştireceğini, hâlihazırda ne kadar değiştirdiğini merak ettim.

Jules'la birlikte cesaret edebildiğim kadar uzun kaldım, arada bir onunla konuşarak, boynunu okşayarak ve ona yaslanarak. Gösterdiği başarıyla gurur duyuyordum ve hiçbir zaman onu inşa edebileceğim, onu hayata getirebileceğimden tamamen emin olmamıştım. Bir zamanlar imkânsız gibi görünen bu devasa görevi yerine getirdiğim için kendimle de gurur duymuştum. Gerçek bir mucit ve gerçek bir mühendis olduğumu kendime kanıtlamıştım; böyle bir şey inşa etmiştim, bundan sonra kimse kendimden şüphe duymamı sağlayamazdı.

Zihnimin gerilerinde bir yerde ise küllerden hâlâ ödüm kopuyordu. Hatta günün birinde onların ne olduğunu öğrenmekten daha da çok korkuyordum. Ama en çok, ezici bir üstünlükle, atıma tekrar kavuştuğum için çok mutluydum.

Eninde sonunda atölyeye dönmek zorunda olduğumu biliyordum.

“Şimdi dinlenmelisin Jules,” dedim. “Enerjini birkaç gün içindeki Sergi’ye saklamalısın. Ben de öyle.” Sarmal bir hareketle, sırtını üç kez sıvazladım. Annemin kitabı bunun Jules’u uyutacağını yazıyordu ve uyuttu da: Başı öne eğildi, dişlileri yavaşlayıp durdu. Burnundan kuvvetli, son bir duman süzüldü ve artık sabitti.

“Tatlı rüyalar, Jules,” dedim. Gözlerimden mutluluk gözyaşları akmaya başlamıştı.

Yalesinin camları altına yerleştirdiğim saate baktım. O uyurken tıklamaya devam etti ve saati gösterdi, biri biraz geçiyordu. Kendime, en azından birkaç saat uyuyacağıma söz vermişim ve yatağa gitmeden önce atölyeyi toparlamak istiyordum.

Dışarısı epey soğumuştü ama karın üstünden güçlkle ilerlerken heyecanlı, mutluydum. Ay ışığı, sanki bir şeyler arar gibi karın üstüne yayılmıştı. Daha önce ay ışığının anlamsız olduğunu düşünebilmeme şaşıyordum.

Birkaç dakikayı temizliğe, körüklerimi ve diğer aletlerimi düzgünce duvara asmaya ayırdım. Sergi kıyafetimi, hem Piety’nin ince formuna hem de Chastity’nin dolgun şekline uyacak şekilde yaptığım ayarlanabilir prova mankenimin üstünde sergiliyordum.

Süslü mavi ceketimin kabarık kollarına dokundum; örümceklerin bilek ve yaka boyunca diktikleri siyah kurdeleyi ve her bir dikişi kontrol ettim. Dikişler minicik ve pürüzsüzdü; eteğin büzgüleri düzgün kıvrılmıştı. Bay Wa-

ters'in kumaşı hakikaten mükemmeldi ve onun kibarlığına sessiz bir teşekkür daha göndermiştim. Elbisemi tamamlamak için Caro'dan bana küçük, çok pahalı olmayan siyah bir şapka bulmasını istemişim ve onu ceketim ile elbisem için kullandığım mavi kumaştan bir şeritle süslemiştim. Chastity'nin yelpazelerinin birinden düşen, siyaha boyanmış bir tüy, şapkaya şık bir hava katmıştı.

Her şey hazır, diye kendimi teskin ettim. At, araba ve elbise; hiçbir şeyi unutmamıştım. Kendimi Sergi'de hayal ettim. Jules'un koştuğu arabam meydana vardığında oluşacak hayranlık seslerini. Arabanın içinde tepeden tırnağa giyinip kuşanmış, traşlı camlardan dışarı bakacaktım; sonra kapıyı açıp dışarı adım atacaktım ve-

Ayakkabılar! Yıllardır her gün giydiğim eski püskü, büyük gelen iş botlarıma baktım. Bu ayakkabıları giyerken kimse beni başarılı bir mucit olarak görmezdi.

Zihnim donakalmış ve yorgunluktan ağrıyan bir haldeydi. Bu son sorun çok önemsiz görünüyordu ama hizmetçi kız gibi giyinerek hiçbir müşterinin dikkatini çekmezdim. Sergi'ye iki günden az kalmışken, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Üvey kız kardeşlerimin birinden ayakkabı çalmayı -daha doğrusu ödünç almayı- düşündüm. Ne yazık ki Chastity'nin ayakları benim için çok küçük, Piety'nin kilerse çok büyüktü; tüm gün boyunca acıdan yüzümü buruşturur veya dengesizce sallanır dururdum. Üvey anemden çalmayı ise göze alamazdım, özellikle de özgürlüğe bu denli yakınken. Hiçbir gereksiz risk alma lüksüm yoktu.

Masa sandalyeme çöktüm ve kolyeme dokundum. Kü-

ük cam parçasına dokunmak çok hoştu ve dişlinin keskinliği parmağıma batıyordu.

Parmaklarım tılsımımı sıkıca kavradı. Düşünmekten yıpranmış zihnimin parçaları birbirini buldu; ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Masanın çekmecelerini inceledim, birbirine uyan birkaç dişli seçtim. Dişlileri ayak tarağına ölçerek en çok uyanı bulmaya çalıştım - doğru ölçüler ve taslaklarla çalışmak için zamanım yoktu. Seçtiklerimden tatmin olunca, ocağa doğru döndüm. Hiç boyam kalmamıştı ama şeffaf cam zaten en iyi seçim olur diye düşündüm. Böylece insanlar her adımmda dişlilerin çalıştığını görebilirlerdi. Ayakkabılar sunumumun son parçası olabilirdi. Çok rahat olmasalar da, kesinlikle eşsiz olacaktardı.

Annemin koruyucu gözlüklerini taktım ve ocağı okşadım. Kendime eğer yeterince hızlı çalışırsam, hâlâ birkaç saatlik uyku çekebileceğimi söyledim.

Üvey kız kardeşlerim balo için şafakta hazırlanmaya başladılar. Elbette onları giydirmem, kahvaltı hazırlamam ve evden ayrılana kadar üzerlerine titremem için bana ihtiyaç duyular.

Bu sabah biraz üzgün duruyorlardı ve bu tamamen en iyi şekilde görünme istekleri yüzündendi. Chastity haftalardır ağzına bir şey sürmüyordu ve bu, etkisini göstermişti: cildi kuru ve solgundu, eklemleri pul puldu. Gözlerinin altına koyu gölgeler yerleşmişti. Modaya uygun bir şekilde zayıftı ama kaybolan kıvrımları ona daha çok yakışıyordu.

Eğer gerçekten bayılırsa neler işiteceğimi bildiğimden, “Yumurta yemeyi dene,” diye rica ettim. Sadece bir an önce evden gitmelerini, böylece Sergi için kendi hazırlıklarına başlayabilmeyi istiyordum. “Ten rengine iyi geldiklerini duymuştum.”

Bana ters ters baktı. “Ten rengimin nesi varmış Mekanika?”

“Hiçbir şey, ben-” Gözlerimi kaçırdım, bugün tatsızlık çıksın istemiyordum. “Ben sadece yardım etmek istemiştim.”

Piety gözlerini devirdi. “Ne yardım ama,” diye alay etti.

Elbette, sadece birkaç dakika sonra bana balo elbisesinin göğüs kısmına üçüncü bir votka ekletti. Son birkaç yıldır votka eklediğim her elbisesi gibi bunun için de ağzımı sıkı tutacağıma dair yemin ettirdi.

Şahsen, Piety’nin sahte göğsünün Chastity’nin yapmacık inceliği kadar tuhaf göründüğünü düşünüyordum - ama konuşmamanın daha iyi olduğunu biliyordum. Özellikle de bu kadar gergin ve aksi oldukları bir günde. Bu yüzden saçlarını kıvrırken, yüzlerini pudralarken ve eteklerini düzeltirken gülümsemeye devam ettim ve sessizliğimi korudum.

Ben Caro’nun müzik kutusunun melodisini mırılda-narak eldiveninin düğmelerini kapatırken, dudaklarını büzerek, “Bugün güler yüzlüsün,” dedi üvey annem. “Biz baloya gittiğimiz için bugünün işlerinden kaytaracağını düşünüyorsun sanıyorum.”

Aslında çok daha fazlasını düşünüyordum. Üvey annem bana bakıp sırtıttığında; bütün akşam boyunca Sergi’ye hazırlanma hayallerim kayıp gitti. Beni son gece sa-

baha kadar uyumayıp hazırlanmak zorunda bırakacak olan kör talihime teşekkür ettim.

“Şömineler son zamanlarda berbat derecede kirlendi, değil mi kızlar?”

Kızları ruhsuzca başlarını salladılar ve o soğuk, yarım yamalak gülümseme üvey annemin yüzünden hiç kaybolmadı. “Biz dönene kadar temizlenmiş olacaklar.”

Sanki ben orada yokmuşum gibi konuşmuştu. Sanki sözcükler onun ağzından çıkar çıkmaz şömineler kendi kendilerini temizleyeceklerdi (ve doğrusu, kendisi farkında olmasa bile bu gerçeğe pek yakındı; Bay Candery’nin baca tozu kavanozu hâlâ dopdoluydu).

Geçmişte, üvey annemin taktığı işe yaramış ve evden sokaklara atılmadan görevlerimi aksatabileceğimi öğrenmeye hiçbir zaman cesaret edememiştim. Ayrıca Caro ve Fin’e söylediğim gibi, babamın evini yalnızca başka bir yerde hizmetçi olmak için terk etmeyi anlamsız buluyordum.

Fakat Sergi’den sonra, her şey farklı olabilirdi. İlk örgü makinesi müşterim olan Lord Alming’de veya başka bir zengin müşteriden hibe alabilmeyi umuyordum -kendime bir atölye kiralayacak bir miktarda, belki- ve sonra para biriktirmeye başlayabilirdim. Eninde sonunda -kaç yıl alabileceğini düşünmekten hoşlanmıyordum- babamın mülkünü üvey ailemden geri alacak kadar para biriktirebilirdim. Bana bir daha asla Mekanika diye seslenemezlerdi.

Bu isme ne kadar alıştığıma şaşırıyordum. Bana dişli-lerin çalışma ritmini hatırlatan belli bir tonlaması vardı. Bu ismi ne zaman sevmeye başladığımı merak ettim, sonra Jules’u gördüğüm rüyayı hatırladım. Üvey ailemin bana

verdiği takma isim, Jules'un verdiği isim gibi olmuştu sonunda. Üvey kardeşlerimin kullandığı "Nick" bile eski sinir bozuculuğunun çoğunu kaybetmişti - sonuçta Fin de beni öyle çağırıyordu ve söylerken gülümsüyordu. Onun hakkında düşünmek gitgide daha karmaşık hale geliyordu ve onu Sergi'de görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Öpücüğümüzden beri onu görmemiştim; doğal olarak benim ve onun hisleri konusunda düşünmek üzere bir başıma kalmıştım. Fakat işlerim -Jules'u ve arabasını inşa etmek- dikkatimi dağıtmama yardımcı olmuştu. Boncuk üretmek bile, bana hayatta nazik gülümsemeleri ve yumuşak dudaklarıyla yakışıklı bir genç adamdan daha fazlası olduğunu hatırlatmıştı.

Üvey kardeşlerim nihayet, Veliaht'ın ilk dans edecekleri arasında olma umuduyla çaylarını içtikten sonra ayrıldılar - balonun saat dokuzda başlayacağını umursamamışlardı. Yine de onların bu istekliliğine minnettardım, çünkü bu Sergi için hazırlanacak daha fazla zamanım olacağı anlamına geliyordu.

İlk olarak, ayakkabılarımı kontrol etmek için kilere gittim. Cam saatlerdir soğumaktaydı ama hâlâ tam zamanında hazır olabileceğinden emin değildim.

Onları çizim masamın üstündeki yerlerinden aldığımdaysa buz kadar soğuk, sert ve parlaktılar. Ayağıma geçirdim ve asıl sınav başladı: ayak parmaklarımı oynattım ve ayağımı esnettim; bir çatlama sesi bekliyordum.

Ayakkabılar dayandı. Derime saplanıp kesecek olan cam parçalarını düşünmemeye çalışarak küçük, dikkatli bir adım attım.

Ayakkabının üç parçasını -parmaklar, tarak ve topuk-

birbirine bağlayan dişliler kusursuzca ve sessizce döndüler; ayağımı tıpkı deri bir terlikteki gibi rahat hareket ettirebileceğimi anladım.

Sevinçle kahkaha attım ve daha büyük bir adım attım. Ama ayakkabının tabanları kaygandı ve ayağım kaydı, taş zemine düştüm ve kalçamı yaraladığımı hissettim.

Canım yanmıştı ama ayağa kalktım ve acıyı geçirmek için bacağımı esnettim. Sergi'den önce tabanlara yivler eklemeye karar verdim ve ondan sonra bile dikkatli olmalıyım. Jules'u canlandırmak için külleri kullandığımı kimsenin fark etmeyeceği konusunda kendimi yatıştırmayı başarmıştım. Tüccar kimsenin, küllerin ne olduğunu bile bilmediğini söylememiş miydi? Yine de dikkatli olmalıydım.

Yeniden eski botlarımı giydim ve ormanın yolunu tuttum. Gökyüzü yağın karla dolu, koyu ve griydi. Baloya doğru yola çıkmış olan üvey ailemi ve bu gece tipiye karşı yolculuk edenler onlar olduğu için ne kadar hoşnut olduğumu düşündüm.

Jules'un barakasının kapısına bir not iğnelenmişti. El yazısı, Caro'nunkinden daha köşeliydi ve nasılsa uzaktan bile, daha resmi görünüyordu. Görür görmez hızlanan nabzımı unutmaya çalıştım.

Yalnızca bir satır vardı ama kalbimi acıtmaya yetmişti.

Lütfen baloya gel. Seni arıyor olacağım.

Fin.

Aniden, içimdeki bütün güçle gidebilmeyi diledim. Ancak bir sonraki gün olacak Sergi'ye hazırlanmak beni

öylesine meşgul etmişti ki kendime bir balo elbisesi dkecek vaktim olmamıştı. Bununla birlikte, bu geceyi Jules ve arabanın uyumlu olduğundan emin olarak harcamak zorundaydım... Ve şömineleri temizlemeliydim. Yorulmak nedir bilmeyen baca temizleyici toz malzemem sayesinde bu üvey annemin düşündüğünden çok daha kısa süren bir görevdi, ama yine de bitirmeliydim. Kaşlarımı çattım; önümdeki birkaç günün beni üvey ailemin kontrolünden kurtarıp özgürlüğün yoluna götürmesi için hiç olmadığım kadar kararlıyım.

Ama Fin gelmemi istemişti! Onu bir kez daha görmek için duyduğum umut ve korku arasındaki savaş bitmişti. Onu yeniden görmeyi -hem de çok yakında, baloda görmeyi- şimdiye kadar dilediğim her şeyden daha çok istediğimi biliyordum.

Barakanın içine güçlükle girdim. Jules'un sabaha kadar dinlenmesi gerektiğini biliyordum ama şu an bir dosta ihtiyacım vardı. Omuzlarının arasını üç kez sıvazladım ve yavaşça vızıldayarak uyandı. Başını kaldırdı.

"Oh, Jules-" yanında yere çöktüm. "Neden baloya gitmek için de bir elbise dikemedim?"

Notu yere attım; Jules eğildi ve burnuyla nota dokundu.

"Elbise... Dik."

Döndüm, nefesim kesildi. "Efendim?"

Rüyamdaki Jules konuşabiliyordu ve ben onun ses telerini annemin talimatlarına göre yapmıştım... Ve o uyanır uyanmaz, onun bir şekilde eskisinden daha fazla olduğunu düşünmemiş miydim? Bunlara rağmen onun konuştuğunu duymak, inanılacak bir şeyden öteydi.

“Biz... Bir elbise diktik.” Sesi sert ve boğuktu - bir ses-ten çok metalik bir homurtu, paslı çelik parçalarının birbi-rine sürtünmesinin melodisiydi.

Sırrımı buldukları gün üvey annemin söylediği, rü-yamda da ortaya çıkan bir şeyi hatırladım. Odamda bir el-bise bulmuştu, bir balo elbisesi - Chastity küçük Jules’u öldürmeden hemen önce. Ama onu almıştı.

“Teşekkürler, Jules,” dedim, kısılan sesimi düzeltmeye çalışarak, “ama sanırım o artık yok.”

Başını iki yana salladı; cam ve metal çıtırdadı. “Böcek-ler... Bilecekler,” diye gürledi. “Seni... Baloya götürece-ğim.”

Gözlerim kocaman açıldı.

Yerden fırladım ve kapıya koştum. “Hemen döneceğim, Jules,” dedim. “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.”

Böcekler beni üvey annemin odasına götürdüler. Bu-rası bir zamanlar annemle babamın odasıydı ve ne zaman üvey annemin yatağını toplamak için buraya gelsem, asla oyalanmazdım.

Jules ve hizmetkârlarının evi bu kadar iyi bildiklerini hiç fark etmemiştim. Ben oradan ayrıldığımda, hep atöl-yede kaldıklarını varsaymışım.

Ama sonra, yıllar önce köşedeki dolabın orada buldu-ğum bakır kelebeği hatırladım ve Jules’un nasıl da benim odamı bulduğunu. Büyük ihtimalle evi düşündüğümünden çok daha iyi biliyorlardı ve çok daha hareketliydiler.

Annemin icatlarını artık tamamen anladığımı sanıyor-

dum, ama görünen oydu ki bundan hâlâ çok uzaktım. Bir hizmetçi olarak, yıllar boyu hayatımı biraz da olsa kolaylaştıran küçük tesadüfleri hatırladım.

Düşündüğümden, bildiğimden daha fazla sihrin beni koruduğu fikri tekrar zihnimde parıladı. Annem bana hâlâ göz kulak oluyordu.

Birden, küçük bir ürperti hissettim, kesinlikle nahoş olmayan küçük bir ürperti.

Yusufçuklar eteğimden ve önlüğümden tutup, beni üvey annemin dolabına sürüklediler. Dolabın kapısı ben ona dokunur dokunmaz açıldı, beni buyur etti. Doğum günümde atölyenin kapısının açmaya gidişimi düşündüm. Şimdi bana çok eski bir zamanmış gibi geliyordu.

İçeride üvey annemin her zamanki sade, tutucu ev elbiseleri ve önlükleri bulunuyordu; birkaç tane de daha resmi seçenek. Balo için uzun kollu, güvercin grisi bir elbise giymişti; her zamanki kadar ciddi ve güzel görünmüştü.

Ancak dolabın arkasında, nerdeyse gölgelerde kaybolmuş başka bir şey vardı - tamamen farklı bir tür, gösterişli ve koyu renk bir elbise.

Ona uzandım, saygılı bir şekilde alıp ışığa çıkardım.

Etekleri pililer ve büzgülerin uyumlarıyla harmanlanmış, siyah kurdele ve muhteşem, sivri siyah dantelle çizilmişti - deseni anında tanıdım; benim makinelerimden biriyle örülmüştü. Üst eteği ve korsesi, neredeyse gece yarısı mavisi renkli ipekti. İçinde birçok farklı tonu görebiliyordum; benim boya deneylerimin bozduğu kumaş öyle ustaca işlenmiş ve dikilmişti ki, başka kimse eteğin tek bir kumaş toptan yapıldığını anlayamazdı. Astar ve iç etekte, üstteki korsede ve kısa, düşük omuzlu kollarda biraz çivit

mavisi ve menekşe rengi de ışıldıyordu. Göğüs kısmı kat kat katlanmış, şık bir dizi olacak şekilde siyah dantelle süslemişti.

Gördüğüm en güzel balo elbisesinden bile daha muhteşemdi. Şaşaalı, esrarengiz biçimde koyu, neredeyse cüretkârdı - ve korseden hafifçe tutup kendime yasladığımda, kusursuzca benim için dikildiğini görebiliyordum.

“Oh, Jules,” fısıldadım.

Bileğime konan bir böcek heyecanla vızıldadı ve diğerleri de ona katıldılar.

“Teşekkür ederim. Hepinize,” dedim.

Metalik bir böcek korusu sözlerimi anlamış gibi yanıtladı. Başımı salladım. Hâlâ, çok fazla gizem vardı.

Yusufçukların kanatları gaz ışığında ışıldadı. Beni üvey annemin odasından çekip, Piety ve Chastity’nin özel odasına götürdüler. Odada kremler ve parfümlerle, sürmeler ve rujlarla, fırçalar ve taraklarla dolu kocaman bir makyaj masası vardı. Yanında, devasa, kenarları yaldızlı bir ayna yaslanmış, beklemekteydi.

Onların eşyalarını kullanmaya cesaret edemeyeceğimi söylemeye başladım, ama sonra kendimi susturdum. Son aylarda birçok şeye cesaret etmişim ve şimdi durmanın zamanı değildi. Üstelik üvey kardeşlerimin -bu odayla başlayarak- benden aldığı bunca şeyden sonra, makyaj masalarının zenginliğinden faydalanabileceğimi sanıyordum.

Güzelliğin bu küçük ritüellerini yüzlerce kez Piety ve Chastity’de yerine getirmiştim, ama kendimde hiç yapmamıştım ve annemin cenazesinden beri aynaya bile nadiren bakmıştım. Şimdi bir aynada yüzümü izlemek tuhaftı. Çocukluğumun yuvarlak hatları yok olmuştu; şimdi nere-

deyse yetişkin bir kadın gibi görünüyordum. Karşımdaki yansıma bir yabancıydı, ben değildim - ama onu ve benimkiyle eşit olan şüphesini izleyince, tanıdık görünmeye başladı.

Saçlarım, küçükken olduğundan daha koyu renkliydi ve sırtıma doğru düz iniyordu. Gözlerim hâlâ babamınkiler gibi delici maviydi; annemin bu benzerlik hakkındaki yorumlarını unutmuştum. Bununla birlikte, yüzümün çoğu kısmı, annemindi; onun kalkık burnu ve güçlü çenesi, onun elmacık kemikleri, geniş alnı ve sivri uçlu kaşları.

Kendimi bir anlığına daha süzdüm - aynada gördüğüm kişi, benim kadar annemdi. Bu düşünce hem dehşet verici, hem de rahatlatıcıydı.

Önce saçlarımı yukarıdan bağladım; çok uzun zamandır üvey kardeşlerimin saçlarında en çok tecrübe ettiğim model buydu. Omuzlarımı gül kokulu pudra ile pudraladım, sonra yüzümü daha yakından inceledim. Gözlerimin altında uykusuzluktan gölgeler vardı, ama onları pek umursamadım; onlar sıkı çalışmamın, uykusuz gecelerimin armağanıydı. Bu sabah Chastity'nin gözaltı morluklarını saklayan parlak yok edici krem yerine, gözlerimi sade bir şekilde sürmelemek için aynaya yaklaştım. Kendime sürmek, sürekli kıpırdayan üvey kardeşlerime sürmekten çok daha kolaydı. Ruju yalnızca dudaklarım için kullandım. Bu gece yaşadığım heyecanla yanaklarım şimdiden renklenmişti; baloda daha da fena olacağını düşünüyordum - özellikle de Fin oradaysa. Bıraktığı not hakkında meraklandım. Baloya bir hizmetçi olarak mı yoksa bir konuk olarak mı katılacaktı? Kuşkusuz yaptığı heykeller onu Esting'in en önde gelen sanatçılarından biri yapıyordu, da-

vetiyeler de kişiye özel olduğuna göre... Ama aynı zaman-
da sarayda çalışıyordu. Gölğelerin içinde saklanıp dikiliyor
mu olacaktı, ışığın altında dans mı edecekti? Ve kimi dansa
kaldıracaktı?

Fin'i düşünmek şu an için dayanabileceğimden daha
ağırdı. Küt küt atan kalbimi yok sayarak, onu zihnimden
uzaklaştırdım ve yansımamı bir kez daha kontrol ettim.
Memnun olmuş bir şekilde, böceklerle döndüm.

“Sanırım korseyi giyerken yardıma ihtiyacım olacak,”
dedim.

BÖLÜM 12

Arabanın cam duvarlarından içeri giren serinlikten beni koruyacak yalnızca eski paltom vardı. Sarayın önünde durduğumda arzuladığım şık girişi pek de yapamamıştım - en azından yaklaşan kar fırtınası yüzünden istediğimden bir saat sonra gelebilmişim. Ormandan gelirken yolun karanlığına ve ince ince yağan kar tanelerine bakıp, bir şekilde arabanın önüne veya Jules'a bir fener ekleyebilir miyim diye düşündüm. Gaz lambaları ıslanınca sönebilirlerdi ama Jules'un ocağından yayılan ürkek kırmızı parıltı bana gece pazarında gördüğüm göz alıcı küreleri hatırlattı. Doğrusu, Bay Candery de tıpkı onlar gibi olan bir küre kullanıyordu...

Fakat elbette halkın içinde Peri ışığı kullanamazdım. Veliaht Christopher'ın sihrin yasallaştırılması konusunda gerçekten ne düşündüğünü merak ettim. Birçok kişinin aksine baloya onun için gitmiyordum; ancak itiraf etmeliydim ki Esting'in yeni liderini, bir Peri büyükelçi atamayı ve ticaret yollarını tekrar açmayı düşünen genç adamı me-

rak ediyordum. Sonuçta belki, onun sayesinde sihir için bir umut vardı.

Nihayet sarayın kapılarına vardığımda benden önce sırada hiçbir arabanın olmadığını görüp rahatladım. Konukların çoğu önceden ulaşmıştı ve böylece sadece muhafızlar ile uşaklar çirkin paltomu gördüler. Evden çıkmadan önce, ombrossus tüpündeki sondan ikinci damlayı da kullanmıştım; başkaları hakkımda ne düşünürse düşünsün, en azından üvey ailemden saklanmış olacaktım.

Ve en azından, paltomun altındaki balo elbisem -Jules'un elbisesi- muhteşemdi ve ayakkabılarıma uyumlu olması için kendi cam başlığımı takmıştım. Ailemin ölümünden beri ilk kez görünüşümle gurur duyuyordum. Garip bir histi.

Arabanın kapısında bir uşak belirdi. Ben inerken, ihtiyatlı bir şekilde eğildi; buna rağmen camdan arabama ve mekanik atıma baktığını gördüm.

İki hizmetçi bana sarayın kapılarını açtılar. Öyle sessizce ve süratle hareket ettiler ki onları neredeyse fark edemeyecektim.

Karanlık koridora girdim. Cam-metal ayakkabılarım mermer kapıya doğru yürürken çok yüksek sesle tıkırdıyorlardı, sesi duyup ürktüm. Ama sonra, bu kocaman boş koridoru terk edip balo salonuna girdiğimde müzik sesinin tıkırtıyı bastıracağını hatırladım.

Koridorda yanan yalnızca birkaç lamba vardı ve ışığın çoğu balo salonundan geliyordu. Karanlıkta bir anlığına durakladım, tuhaf bir önsezi zihnimde dolaşıyordu: O parlak ışığa bir kez girersem, asla eskisi gibi olmayacaktım.

Başımı iki yana salladım ve kendime aptalca düşündü-

gümü söyledim. Omuzlarımı dikleştirdim ve gölgelerin arasından çıktım.

Merdivenin başından manzara nefesimi kesti. Zemin beyaz mermerdendi ve kadife siyah bir halı, basamaklar boyunca aşağı iniyordu. Bir orkestra salonun uzak köşesinde açıktaydı ama gümüş perde şeritleri onu dans edenlerin çoğundan gizliyordu, böylece odanın kendisi müzik yapıyor izlenimi veriyordu.

Biraz daha yakından baktım ve bunun pek de gerçeğe uzak olmadığını gördüm, çünkü bir tane bile müzisyen yoktu. Yerine, metal birleşik bir mekanizma yayları keman ve çellolara çekiyordu ve bir dizi dar boru üflemleri çalgılara nefes veriyordu. Diğer enstrümanların arkasında devasa bir metronom; esrarengiz ve kusursuz müziğe vurmali çalgıları ekliyordu.

Büyülenmişim; kendime gece bitmeden orkestrayı yaratan kişiyi öğreneceğime söz verdim. Eteğimin kumaşının içine sakladığım cep saatini kontrol ettim ve on biri geçiyordu bile. Jules'un kömürü biteceğinden zamanım çok kıymetliydi ve bu dondurucu havada yakıtsız kalmayı göze alamazdık. Gece yarısı ayrılmak zorunda kalacaktım.

Saatimi yerine koyduğumda, bir dakika öncesinden daha derin bir gölgede durduğumu fark ettim. Başımı kaldırıp yukarı baktım ve ağzım hayretle açıldı.

Dansçıların üzerinde hareket eden bir düzineden fazla avize vardı ve her biri Lampton Malikânesi'nin yemek odasından daha büyüktü. Buz sarkıtlarına benzeyen uzun, ince kristallerle kaplanmışlardı. Dışarının iğneleyici soğuşunu yansıtıyorlardı. Görünmez yavaş bir ritimle dönüyorlardı, böylece sabit devinim odayı ışıkla dolduruyordu.

Dönerlerken, aynı zamanda tavanda geniş daireler içinde hareket ediyorlardı; onlarca dalları devasa böceklerin bacakları gibi süzülüyordu. Balo salonunun tavanı dev bir mekanizmaydı ve onu izlerken fark ettim ki bu balo yalnızca Sergi'nin kutlaması değil, aynı zamanda açılışydı. Fin'in yanında, geldiğime memnun olacağım başka bir sebebim daha olmuştu. Bu töreni kaçırmak kalbimi kırardı.

Derin bir nefes aldım ve dikkatle merdivenleri inmeye başladım. Zeminin güvenliğine neredeyse ulaştığımda, birinin beni izlediğini hissettim. Tek camlı gözlüğünün keskin parıltısı ve gri bıyığının saçma büyüklüğü, onu ilk pazar gezintimden hatırlamamı sağladı: Lord Alming.

Gözlerimi aşağı indirdim. Beni tanımış mıydı yoksa ben gelirken yalnızca basamakları mı seyrediyordu, emin değildim. Fakat beklemeksizin bana yaklaştı; hatırladığım kadar ciddi ve heybetliydi.

Kibarca eğilerek, "İyi akşamlar küçük hanım," dedi.

Cesaret edebildiğim kadar büyük bir reverans yaptım - söylemem gerekir ki, cam ayakkabılarımın dengesini hâlâ tam olarak ayarlayamamıştım. "İyi akşamlar Lord Alming."

"Söylemeliyim ki, sizi burada gördüğüme oldukça şaşırdım," dedi. "Pazardaki karşılaşmamızdan sonra sizi defalarca aradım."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Dostunuz eşyalarınızı satıyor ama siz bir daha hiç dönmediniz. Keşke dönseydiniz." Surat astı. "Makineniz hakkında sizinle müzakere etmem gereken çok ciddi bir konu var."

Korkuyla tenime sıcak bastı. Lord Alming gibi bir adam benim mesleki ünümü mahvedebilirdi. Eğer benim işimi

tatmin edici bulmadıysa, Sergi'deki her potansiyel müşteri benden uzak durmaları için ikna edebilirdi.

Fakat henüz ben cevaplayamadan, benim için yaptığından çok daha derin ve çetrefilli bir şekilde eğildi. Lord Alming'in bu denli hürmetini hak eden kişinin kim olduğunu merak ederek döndüm.

Böylece kendimi Veliaht Christopher'la yüz yüze gelmiş halde buldum: Siyah üniformasının üstündeki madalyalar, başındaki ince platin taç ve özellikle kalbinin yakınındaki Veliaht arması; önümdeki genç adamın başka biri olamayacağını söylüyordu.

Onun aynı zamanda Fin olduğunu fark etmem, birkaç saniyemi aldı.

Hayır; bu mümkün değildi. Christopher - bu prensin ismiydi. Kaşlarımı çattım. Üvey kardeşlerimin konuşmalarında sürekli tekrar ettiklerinden farkında olmadan öğrendiğim tam unvanını hatırladım: Ekselansları Prens, Christopher Dougray Fadhiri Anton Abdul-Rafi' Finnian- Tabii ya.

Ona bakarken gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Büyük, kahverengi gözleri, koyu teni ve kıvrık saçlarıyla annesi Kraliçe Nerali'ye çok benziyordu. Nasıl olur da bunu fark edemezdim? Pazarda tanıştığım birinin Veliaht olabileceğine ihtimal vermenin aptallık olacağını düşündüm ama şimdi de aptal gibi hissediyordum.

Asalet Fin'e yakışmıştı. Üniformasının içinde dik duruyordu ve nedense normal kıyafetleriyle görüldüğünden daha uzun görünüyordu. Her zaman darmadağınık gördüğüm saçları kısa bir örgüyle toplanmıştı.

Ancak kaşlarındaki haylaz eğim ve yüzündeki apaçık

nezaket her zamankiyle aynıydı. Gözleri neşceyle ışıldadı ve tanıdık bakışları beni şaşırttı. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

Kusursuz ve resmi bir şekilde eğildi; ben de karşılığında aptalca reverans yaptım. Sert, kaygan ayakkabılarım kaydı ve dengemi sağlamak için kollarımı iki yana açmak zorunda kaldım.

Fin kıkırdadı ve elimi tuttu. “Merhaba Nick,” dedi.

Şaşkınlığımı kayboluyor, yerini kızgınlık ve utanç alıyordu. “Neden bana söylemedin?” Nefesim kesildi.

Ama elbette, sebebini zaten biliyordum. Veliaht sarayı asla terk edemezdi. Kral Corsin onu Peri ülkesinin sınırlarından daha sıkı kuşatmıştı - en azından halkın böyle bilmesini sağlamıştı. Ve Fin için bundan kaçmanın tek yolu bir takma isimdi.

Gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı - şimdi sırası değil. “Bu dansı lütfeder misiniz?”

Geri çekildim. Elbette onunla dans etmek istiyordum ama kendimi pek de zarif hissetmiyordum ve onun gözünde yine kendimi utandırmak istemiyordum. “Nasıl reverans yaptığımı görmedin mi? Muhtemelen dans edemem. Ben buraya atölyem için bir müşteri bulmaya geldim. Bu arada, sen ortaya çıkmadan önce bir tane bulmak üzereydim.” Konuşmak bana neredeyse onun Veliaht olduğunu unutturmuştu; onunla konuşmalarımızı o kadar çok hayal etmişim ki gerçek Fin yeniden karşımdayken, her zamanki gibi konuşmaktan kendimi alamıyordum. Onu, pazarda bana kahkaha atan, ağaçların üstünde ciddiyetle mırıldanan haliyle görebiliyordum. Bir de... Orman Kraliçesi’nin harabelerinin gölgesinde beni öpen haliyle.

Düşüncelerim yeniden Lord Alming'e yöneldi. "Senin için bir mahzuru yoksa, onu tekrar bulmak istiyorum."

Fin başını salladı fakat elimi bırakmadı. Lord Alming için etrafa baktım, ama kaybolmuştu. Şansımı tamamen kaybedip kaybetmediğimi merak ederken, bir hayli çok insanın bize baktığını fark ettim.

Heyecanım daha da büyüdü. Elbisemin uygunsuz olup olmadığını düşündüm. Hanımların çoğu tıpkı Piety ve Chastity gibi beyaz elbiseleri tercih etmişlerdi, en azından pastel renkleri. Benim gece yarısı mavisi elbisem yoğun bir çürük gibi duruyordu.

Derken, Fin'in tacı avizeden yansıyan ışıkla parladı ve insanların niçin bize baktıklarını hatırladım. Burada bulunan her kadın, Fin'in bana yönelen ilgisini umut ediyordu.

"Benimle dans etmek istemiyor musun?" diye sordu.

Ormandaki notu, buraya gelişimin asıl sebebini hatırladım. Elbette istiyordum.

İstediğim birçok şey vardı.

Yüzüm daha da kızardı. "Peki," dedim, "ama basit bir şeyler, lütfen Fin."

Beyaz eldivenli eliyle küçük bir hareket yaptı. Duvarın yanındaki bir hizmetçi başını salladı ve ileri fırladı; dakikalar sonra müzik yavaşladı. Herkes izlerken Veliht'la dans edecek olma ihtimali kalbimi buharlı bir makine gibi çarpırtımasaydı, bu müziğe hoş bile diyebilirdim.

Fin beni dans pistine kadar yönlendirdi ve etrafımızdaki çiftler saygıyla geri çekildiler.

Yüzü bana döndü ve tekrar gülümsedi. Eli, belimi buldu.

Ben de elimi omzuna koydum. Ağzımın kenarlarını gülümser gibi kıvırdım ve Fin içten bir kahkaha attı.

“Zevkli olacak,” dedi. “Sadece bana bırak.”

Eli yumuşakça elimi kavradığında müzik yükseldi, öne bir adım attı ve işte dans ediyorduk; zeminin üstünde dönüyorduk, eteğim etrafımızda salınıyordu, avizeler başımızın üstünde kayıyor ve parıldıyorlardı. İçimde yine çok büyük bir boşluk açıldı; çok parlak ve patlayarak nadir bir şeye dönüşen bir boşluktu bu ve o an, bunun aşk olduğunu biliyordum.

Ne kadar süre dans ettiğimizi bilmiyorum, çünkü onun kollarında zaman kavramını yitirmiştim. Müzikle birlikte, müzik boyunca birlikte hareket ettik... Ta ki Fin bir adımın ortasında durana kadar. Benden başka kimsenin duyamayacağı bir yumuşaklıkla, “O burada,” dedi.

Dansın hızıyla onun göğsüne çarptım, ama ona çarpmam bile dikkatini dağıtıp o an baktığı yerden gözlerini ayırmasını sağlayamadı. Fin mekanik orkestraya ayrılan karanlık bölmeye bakıyordu. Beni dans pistinin ortasında bırakıp oraya doğru adım attı.

Arkamda birkaç homurtu duydum ama Fin’in peşinden giderken onlara aldırmadım. Bölmeyi çevreleyen gümüş kumaşın arkasına geçtiğimizde saray mensuplarından hiçbiri bizi takip etmeye cüret edemedi.

Burada hava sıcaktı, sebebi atölyemden tamdık olduğum metalin sürtünmesinden doğan sıcaklıktı. Kan veya gül kırmızısı bir balo elbisesinin içinde, önemli bir kadın orkestranın önünde duruyordu ve sırtı bize dönük, orkestra şefi giysisinin içindeki bir adama sessizce bir şeyler

soruyordu. Adam duvara dayanmış bir panele birkaç metal kol yerleştirirken onu izledi. Bir anlığına sessizlik oldu ve sonra müzik değişti; Fin ve benim paylaştığımız dansın yerini minör bir saray dansı aldı.

Bu kadının kim olduğunu bilmek istemiyordum - tek bildiğim Fin'in onunla hürmetle, rahatlıkla ve hayranlıkla konuşmuş olduğuydu. Göğsümde oluşturduğu boşluk çökmeye başladı; kaslarım ve kemiklerim metal soğukluğuna kesti.

Ardından kadın yüzünü döndü ve bu Caro'ydu.

Elbisesi annemin giydiği tarzın neredeyse aynısıydı - on yıl veya biraz da eskisinin modasıydı. Kabarık, yuvarlak eteğin hiç büzgüsü yoktu ve derin bir V yakası vardı. Yine de, eski moda balo elbisesi ona yakışmıştı. Düşük yakası yumuşak tenini ortaya çıkarmış, sıkı üst kısmı vücuduna bir kum saati şekli vermişti. Fin sebebiyle duyduğum büyük ıstıraba rağmen, çok güzel göründüğünü biliyordum.

"Oh, Nick," dedi bana doğru gelerek, "senin gelmeni ümit etmiştim, gerçekten - Fin'den senin için bir not bırakmasını istedim. Müziği beğendin mi? Bay Kinsworth'e birkaç tavsiye verdim, biliyorsun ya müzik kutularımdan." Gururlu bir parıltı tenini omuzlarına kadar renklendirdi.

Orkestra şefi bana kısaca selam verdi, sonra Fin'e eğilip selam vererek orkestra bölümüne doğru uzaklaşıp bizi yalnız bıraktı.

"Evet, Caro. Müzik muhteşem."

Sesim olmasını istediğimden daha alçak çıkmıştı. Bundan nefret ettim. Bu gecenin nefes kesici, kusursuz, Sergi'nin başlangıcı ve geleceğimin giriş kapısı olması gerekiyordu. Tepeden tırnağa mutlu olmalıydım ama hal

böyleyken burada acınası ve karmakarışık bir halde, dostumu gerektiği gibi tebrik bile edemeden duruyordum.

Caro'yu kıskanıp kıskanmadığımı sordum kendime. Tekrar Fin'e baktım; Caro'ya bakışlarına katlanamadan gözlerimi kaçırdım. Oysa Caro'yu da önemsiyordum - mutluluğuna içerleyecek kadar çok hem de.

Şimdi o da Fin'e bakıyordu. Gülümsemeleri birlikte geçirdikleri onca yılı, paylaştıkları onca tecrübeyi ve her şeyden çok uzun yıllardır... Birbirlerinden bile sakladıkları sırlarını açığa çıkarıyordu.

Onları izlerken, pazarda tanıştığımız o günden beri birbirlerini sevdiklerini bildiğimi fark ettim.

Kucaklaşmalarını bekledim ama ikisi de hareketsizdi. Yüzlerinde öyle çok aşk parlıyordu ki, bunu birbirlerinin yüzlerinden anladıklarına emindim.

Ve bunun yaşanmasını izleyemedim. Önce birine sonra ötekine baktım ve dayanamadım. Başımı iki yana salladım ve Caro bana doğru uzanmışken perdeleri açtım ve dans salonuna döndüm. Onlarca saray mensubu bana şaşkınlıkla baktılar fakat omuzlarımı ve başımı dik tuttum. Yalnızca Fin'i aradıklarını biliyordum ve ben yanlarından geçer geçmez orkestra bölümünün önünde yeniden toplandılar.

Lord Alming'in hâlâ orda olmasını ve makinemle ilgili sorun neyse düzeltebilmeyi umdum. Salonun her yanında gezindim ama hiçbir yerde mor ceketli, tek camlı gözlük takan kocaman bııklı bir adam göremedim. Daha hızlı yürümeye başladım ve kalbimin hızla çarptığını hissettim.

Önüme bakmadığımdan, korumalardan birine çarptım. Hâlâ kayıp müşterim için odayı gözlerimle tararken, "Ah, üzgünüm!" dedim.

“Önemli değil hanımefendi, önemli değil,” dedi ceketinin kenarını düzelterek.

Bana yardım edip edemeyeceğini merak ettim. “Affedersiniz,” dedim, “Lord Alming’i görmüş olma ihtimaliniz var mı? Kendisi mor ceketli, tek camlı gözlüklü, çok uzun boylu bir adam ve-”

“Ve kocaman gri bıyıklı?” Başını salladı. “Evet, sanıyorum ki birkaç dakika önce ayrıldılar. Ana merdivenlerden, galiba.”

“Teşekkürler!”

Merdivenlere doğru atıldığımda korumaya az daha yine çarpıyordum. Eteğimi topladım ve hızla kapılara ilerledim ama merdivenlerin en üstüne ulaştığımda tökezledim. Ayakkabılarımdan biri ayağımdan kaydı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Yalnızca çorabımla Lord Alming’i ne kadar daha takip edebileceğimi merak edip bir anlığına geri döndüm fakat ayakkabı basamakların en altına kadar düşmüştü ve onu gidip alacak vaktim yoktu. Yapılacak hiçbir şey yoktu ve kapılardan dışarı, yalnızca bir ayakkabının üstünde aksayarak karanlık girişe fırladım.

Kar yağıyordu. Sarayı, avluyu ve şehir merkezine giden kavisli patikayı sessiz, beyaz ışıltısıyla kaplamıştı. Uşaklar gitmişlerdi veya içerideydiler.

Cep saatimi çıkardım ve saat tam gece yarısıydı. Avlu tamamen ıssız görünüyordu.

Lord Alming’in onayını ve himayesini kaybedişimle kıyaslandığında, karşılıksız kalan aşkım küçük bir hayal kırıklığı gibi görünmüştü gözüme. Bağımsızlığımı, Fin’i istediğimden çok daha önce istemişim.

Yüzümü ellerimle kapattım, dantelli eldivenlerim yanaklarımı çizdi. Şu an tek istediğim Jules ve eve gitmekti.

Arkamdaki kapılar gıcırdayarak açıldı; dönüp uşaklardan birinin geldiğini gördüm. “Arabanızı getirtmemi ister misiniz hanımefendi?” diye sordu.

“İsterim...” Sesim kesildi. Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. “Evet, lütfen.”

Uşak başını salladı ve karlı karanlığa doğru uzaklaştı.

Duvara yaslandım ve kar elbisemden içeri girip erise bile hareket edemedim. Jules’un metalik yürüyüşünün sesini duymadan gözlerimi açmadım.

Camdan gövdesi ışıldarken ve burun deliklerinden çıkan duman dondurucu havada süzülürken karın altında muhteşem görünüyordu. Bir çocuğun uysal midillisi gibi, uşağın arkasından sakince geliyordu fakat adam her dakika korku ve dehşetle arkasına bakıp onu kontrol ediyordu.

Uşağın dudaklarından dökülmeyi bekleyen yüzlerce soruyu görebiliyordum, onu aldığı saraylı eğitimi sessiz tutuyordu - ve o bile, diye düşündüm, çok uzun süre tutmayabilirdi. İnsanlarla bu denli fazla etkileşime katlanamayacağımı hissettim; yanından hızla geçerken teşekkürümü mırıldandım.

“Ve beklediğin için teşekkür ederim Jules” diye fısıldadım. Karşılığında başını salladı ve kulakları ileriye hareket etti.

Arabanın içindeki yerimi aldım ve dizginler yerine geçen kolları çektim. Jules hızlıca ileri atıldı ve sarayı arkamızda bıraktık.

Esting Şehri'nden çıkana kadar Jules'u küçük dar sokaklara sürdüm ve sonra ormanın içlerine daldık. Çok yakında onu herkes görebilirdi, ama şimdilik saray hizmetçileri dışındaki herkes için bir sır - ve üvey ailem için de sır olarak kalacaktı.

Balodan döndükten sonra beni, şömineleri temizlemeyi ihmal etmem yüzünden cezalandırmak için bekliyor olabileceklerinden endişelendim. Veya daha kötüsü, ombrossus kullanmama rağmen, beni orda görmüşler miydi? Beni Fin'le -Veliaht ile- dans ederken görmüşler miydi?

Kalbimin kırıldığını görmüşler miydi?

Kaçtığımı?

Harabelerdeki barakaya yaklaştığımızda Jules yavaşladı, geçici odasına girerken zar zor yürümesinden onun da yorgun olduğunu anladım. Ama yine de küçük küre şeklindeki arabamı kapıdan ustalıkla geçirdi. Bir kar yığını içeriye sızmıştı ve dikkatim balo fikriyle öyle dağılmıştı ki çıkarken arkamızdan kapıyı kapatmayı unutmuştum. Barakada bulundurduğum lambalardan birini yaktım. Geniş bir metalle karı dışarı süpürdüm ve kapıyı arkamdan örttüm.

Fin'in notu hâlâ kapıda asılıydı. Bir anlığına onu izledim: *Seni arıyor olacağım.*

Neyi kastetmiş olabilirdi? Şimdi anlıyordum ki onun kelimelerini okuduğumda kalbimin çarpışı bu gece dar-madağın olacağının bir habercisiymiş. Onun kalbinin de benimki gibi çarptığını düşünmüştüm.

Ama Fin Caro'yu seviyordu. Beni değil, Caro'yu seviyordu.

Beynimin bunu bilen, izleyip şaşırان ve hayrete düşen tarafını dürttüm. Ne tuhaf, küçük saçma bir fikirdi; gerçek olamazdı, değil mi?

Ama işte gerçektir. Sevdığım insan başkasını seviyordu.

Bu kelimelerle düşündüğümde, kulağa çok aptalca ve aşırı duygusal geliyordu. Fin'i sevmiş miydim gerçekten? Onu sevecek zamanım olmuş muydu?

Oh, olmuştu, biliyordum. Ve onu hâlâ seviyordum, o ne hisse derse hissetsin. Zamanın önemi yoktu. Bana olan nezaketi, mutluluğu ve kahkahası için sevmiştim onu; hayali konuşmalarımızın Jules'un ölümünden sonraki karanlık, boğucu günlere getirdiği ışığı sevmiştim. Böcekler benimleydi, elbette ama Fin'in arkadaşlığı yalnızlığımı onların hiç yapamadığı kadar çok unutturmuştu.

Ama yine de, -zihnimin diğer tarafı araya giriyordu- bütün bunları Caro da bana vermişti ama hiç ona âşık olduğumun hayalini kurmamıştım.

Fin beni öpmüştü. Öpücüğü beni aptala çevirmişti. Bana defalarca gülümsemiş, büyülemiş, belki de hiç inanamamam gereken şeyler düşünmemi sağlayan bir şekilde gülmüştü. Onu düşündüğümde tenim ısınıyordu ve belim hâlâ biz dans ederken onun eldiveninin dokunuşunu hatırlıyordu.

Ama o Caro'yu seviyordu.

Ve beni sevmiyordu.

Gözlerimi kapattım.

Beni seviyor olduğunu ummuştum - ama bundan fazlası vardı. Ben, sevildiğimi ummuştum. Annem, babam ve Bay Candery hepsi kendi yöntemleriyle beni sevmişlerdi fakat şimdi yoktular. Üvey annem, Piety ve Chastity ke-

sinlikle beni sevmemişlerdi. Ve Bay Waters hakkımda nazik şeyler düşünüyordu, ama bu aynı şey değildi.

Caro'nun arkadaşlığı ayakta kalmama yardım etmişti, tıpkı Fin'inki gibi. Beni sevmiştir, başka bir şekilde ve ben de onu sevmiştim. İlk tanıştığımızdan beri, böyle bir şeyi anlayabileceğimizden çok önce, hayatımızın geri kalanında dost olacağımızı kesin olarak hissetmiştim. Bu, en azından, güvenilebileceğim bir tür sevgiydi.

Ve tabii ki Jules vardı. Jules da beni sevmiştir. Fakat ne kadar zeki, ne kadar nazik, tatlı ve güzel bir arkadaş olursa olsun; Jules bir insan değildi. Onun sevgisi, Fin'de bulabileceğimi sandığım sevgiyle aynı türden değildi.

Romanlardan, Peri ülkesi masallarında öğrendiğim, bütün aptallıklarıyla Piety ve Chastity'nin dedikodularından, bayıldıkları hikâyelerinden öğrendiğim onca şey; Fin'de bulacağım türden sevginin en iyisi olduğunu öğretmişlerdi. Hayatın ve bütün sevgilerin öncelikli sebebi birini bulmak, ona âşık olmak ve yaşamının geri kalanında bu aşkın tek dayanağın olmasını sağlamaktır.

Ve ben yalnızca sevecek kibar, etkileyici, yakışıklı genç bir adam bulmakla kalmamış; bir prens, tüm Esting'in varisini bulmuştum! Hiçbir hikâye, -yalnızca bir dakikalığına- ona olan aşkımanın bana verebileceğini düşündüğümünden daha iyi bir sonla bitemezdi.

Fakat bu son olmadan ben neydim?

Daha az kendim, daha az Nicolette değildim. Şimdiye kadar olduğumdan daha az sevilmiş değildim.

Ve tabii ki Fin beni kendince sevmiştir. Kendime yalnızca öyle bakmayı öğrenebilirim, belki daha da iyi olabilecek şekilde sevdiğini söylemeye çalıştım.

Başım arkaya, barakanın soğuk ahşap duvarına dayandı. Bu düşüncelerin hepsi yeterince iyiydi ama benim olduğumu umut ettiğim aşkı bana vermiyorlardı.

Hepsinden kötüsü; gördüğüm şeyin yanlış olduğunu, Fin'in hâlâ beni seviyor olabileceğini söyleyen küçük bir parçamın varlığıydı. Gördüğüm şey yalnızca aralarındaki bir bakışmaydı. Bir an ve bir bakış. Neredeyse hiçbir şey.

Titrek, kısık ışığın altında, sabırla onu arabadan çözmemi bekleyen Jules'a döndüm.

Soğuk ağızlığını omzuma dokundurdu.

Kollarımı boynuna attım. Jules benimleydi. Arkadaşlarım vardı ve hâlâ seviliyordum.

Birkaç dakikalığına, ona yaslanmama, ona yaslanıp ağlamama göz yumdum.

Sonra başımı kaldırıp ona gülümsedim, gözlerimi sil-dim. Mendilimle camdan boynundaki gözyaşı ve nefesim yüzünden oluşan buharları temizledim.

Barakada tuttuğum bir teneke kutudan bir bezle ingiliz anahtarı çıkardım. Eteklerimi topladım ve paltomun altına yapabildiğim en iyi şekilde sakladım. Tam yirmi dakika boyunca -Jules'un yelesinin altındaki saat ve benim cep saatim mükemmel bir uyumla tıklıyorlardı- Jules'un bacaklarındaki, yanlarındaki ve yüzündeki kar kalıntılarını ve kirleri temizledim.

"Çok iyiydin," dedim. "Bu gece sen olmasan gidemezdim-" Nefesim kesildi ve elimi mideme bastırdım. "Geri geldiğin için çok mutluyum Jules. Seni tekrar kaybedemezdim."

Jules başını salladı ve bir kez daha nasıl olup da gerçek bir attan çok daha fazlasını anlayabildiğini merak ettim.

“Pekâlâ.” İç çektim. “İyi geceler, Jules.” Kalan tek cam ayakkabımı çıkardım ve iş botlarımı giydim. Bütün geceyi topuklu dans ayakkabıları ile geçirmenin ağrısına, ince çoraplı ayaklarımı sert deriye geçirmenin acısı eklendi. Yüzümü buruşturdum ve topallayarak yola koyuldum; acele etmem gerektiğini biliyordum. Artık daha fazla düşüncelerimde boğulmak istemiyordum. Üvey annemin öfkesine maruz kalacak yeterince şey yapmıştım.

Giydiğim uzun erkek paltosunun içinde elbisemin çoğu gizlenmişti. Yürürken uzun eldivenlerimi çıkardım ve paltonun geniş cebine koydum. Saçıma sardığım camdan başlığımı da çözüp başka bir cebe koydum. Erkek kıyafetleri ne kadar da kullanışlıydı! Daha sonra diyeceğim elbisenin eteklerinin arasına bol bol cep ekleyeceğime kendime söz verdim.

Yaklaşırken şaşkınlıkla gördüm ki, Lampton Malikâne-si'nin pencereleri tamamen karanlıktı.

Ön kapıdan girebileceğime karar verdim. Fin'le ve Lord Alming'le çalışma fırsatını kaybetmenin kalp kırıklığına rağmen, baloyla ilgili bir şey bana cesaret vermişti. Doğal olarak başımı dik tuttum ve toplayabildiğim tüm vakarla ana girişe doğru yol aldım.

Her yer karanlık ve hareketsizdi. İçeri birkaç adım attım ve duraksadım; üvey annemin hâlâ beni suçüstü yakalamamış olmasına şaşırmıştım.

Uzun ve ağır paltoyu çıkardım ve bir merdiven aralığına sakladım; yere çok fazla kar tanesi dökmemeye çalıştım. Önümde hâlâ Sergi varken, başıma gerekli olanlardan daha fazla ev işi açamazdım.

Hizmetçi merdivenine doğru yürümeden önce eteğimi

topladım - kabul etmeliyim ki çabucak. Üvey annem görmeden en azından üst kata ulaşp elbiseyi günlük paçavralarımla değıştirebilirsem neredeyse güvende sayılırdım. O nerede olabilirdi ki?

Odama girince, elbisemin sırtındaki küçük düğmeleri çözmek için arkama doğru döndüm. Eteğin içinden çıkabilmek için onu zemine doğru itmeme gerekti; kumaş çok kalın ve kabarıktı. Bunu Piety ve Chastity'nin gardiroplarından aldığım fazladan ipeğe borçluydum. Onları deneylerimde kendim boyamıştım ve Jules bunu biliyordu. Kumaşların hepsini toplamak için mekanik hayvan koleksiyonumu kullanmış ve bu göz kamaştırıcı elbiseyi dikmişti.

Benim için yaptığı onca şeye hâlâ hayret ediyordum.

Ben dışına çıksam bile elbise hâlâ dik durmaya devam ediyordu. Ağırlığını ellerimde hissederek, dikkatle omuzlarından tutup kaldırdım. Sabaha kadar onu üvey annemin dolabına geri götürmek zorunda olduğumun farkındaydım. Ve bu geceki şansımın çoktan tükendiğine de emindim. Fark edilmeden üvey annemin odasına girip çıkabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Bu gece pek lütüfkâr bir gece değildi.

Yine de denemek zorundaydım.

Kahverengi pazen etek ve bluzumu giydim; üstü isle kaplı önlüğümü taktım - en azından şömineleri temizlediğim izlenimi verebilirdim. Arka koridora adım attım ve kapıyı arkadan yapabildiğim en sessiz şekilde kapattım.

Üvey kız kardeşlerimin odalarının bulunduğu ana koridora yürüdüm. Piety'nin felaket horlamasını duyana kadar korkuyla ilerledim.

Kahkahamı durdurmak için ağzımı iki elimle kapattım. Çoktan uyumuşlardı!

Hemen ardından Chastity'nin tiz sesli gece sayıklamaları takip etti.

Üvey annemin odası sessizdi ama zaten onun uykusunda ses çıkardığını hiç duymamıştım.

Gerçekten içeri girecek cesaretim olup olmadığını yokladım. Uyanık olup Kutsal Kitap'tan bir şeyler okuyor, bir sürü başka iş yapıyor olabilirdi veya beni bekliyor olabilirdi.

Ama belki odasında bile değildi. Belki de dışarıda bir yerlerde, hayal edebileceğimden bile kızgın bir şekilde beni arıyordu.

Kapıyı açarken nefesimi tuttum. Oda zifiri karanlıktı ama o ateşin aydınlığı ve sıcaklığı bile olmadan uyurdu. "Rüya gören zihin Tanrı'yla sohbet ederken uyuyan bedeni sıcak tutmak dünyevi bir aptallıktır," derdi.

Tabii o odada olmadığı için de ateş yanmıyor olabilirdi.

Uyuyor olması ve onu uyandırmamam için -nadiren dua ederdim- dua ettim. Ve belki de Tanrı sesimi duymuştu, çünkü ondan sonra kapı sessizce açıldı ve ben ayağımı aynı sessizlikle dolaba atıp elbiseyi yerine asabildim. Veya ombrossus sayesinde gizlenmeyi başardım.

Odayı çıkmak için baştanbaşa yürüdüm, üvey annemin bir zamanlar babamla paylaştığı yatağın yanından geçtim - ve tam o an, onun annemin de içinde can verdiği yatak olduğunu fark ettim.

Üvey annemin yatağını yıllardır her gün düzeltiyordum, tabii ki. Ama daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Çarşaflarını seriyor, değiştiriyor ve yıkıyordum ama kendime bunu düşünmek için izin vermediğimi anladım.

Annem orada ölmüştü.

Ve şimdi bu yatakta üvey annem yatıyordu. Birden sanki büyülenmiş gibi, yavaşça yatağa yaklaştım.

Orada öylece yatıyordu; kahverengi saçları uzun bir örgüyle başının üstünde toplanmıştı. Gün içinde ördüğü yan örgülerin genelde sakladığı gri teller şakaklarında görünüyordu.

Üvey annem bana asla saçını yaptırmazdı. Her yıkamadan sonra Chastity'nin saçlarını düzleştiriyor, Piety'ninkileri kıvırıyordum ve ellerimdeki yanık izleri bunun kanıtıydı. Fakat üvey annem çeyizi gibi olan saçları konusunda yardımına ihtiyacı olmadığında ısrarcı olmuştu. Her sabah merdivenlerde belirdiğinde her zamanki kadar soğuk, kusursuz ve yüce görünürdü.

Sebebi bu muydu, şakaklarındaki bu griler? Güzel görünüyorlardı; elimdeki mumun ve perdelerinin arasından gelen ay ışığının altında parlak gümüş birer parıltı. Eğer ay ışığı kendini gösterebiliyorsa, kar fırtınası sonlanıyor olmalıydı.

Uykusunda döndü. Birden onu uyandırmanın dehşetiyle yataktan geriye sıçradım.

Güçbela bir sesle, dudaklarındaki minicik bir hareketle, "William," diye mırıldandı. Yastığının üstündeki eli yastığı daha da sıkı kavradı.

Nefesi yeniden tekdüzeleşti ve uyumaya devam etti.

Babamın ismi. William Lampton. William.

Kaç gece annemin veya babamın adını sayıklayarak uykumdan uyanmıştım, kimsenin gelmeyeceğini bilerek?

Üvey annem de babamı çağırıyordu ve kimse gelmeyecekti.

Kendime geri çekilmemi söyledim. Eğer kalsaydım, ona sempati duymaya başlayacaktım. Eğer kalsaydım, ben ayrıldıktan sonra, aptal kızlarıyla ne kadar yalnız kalacağını düşünmeye başlayacaktım. Üvey annem hakkında böyle düşünmeye başlayamazdım. Onu terk edebilmek zorundaydım.

Kalbim bütün gece olduğu gibi sıkışarak, arkamı döndüm ve odasından dışarı kaçtım.

BÖLÜM 13

Sabah olunca, Jules ve ekibinin aylar önce diktiği gök mavisi elbiseyi giydim ama şimdi çok uzun yıllar önceymiş gibi geliyordu. Saçlarımı ellerimle toplayıp ayaklarımda iş botlarımla -geceki fırtınadan sonra başka seçeneğim yoktu ve yalnızca uzun eteğimin ve yerdeki karların onları gizlemesini umabilirdim- mutfığa gittim. Ombrossus son damlasıyla Bay Candery'nin dolabında beni bekliyordu. Bana bıraktığı bu son ufacık gizlenme ve korumayı kullanmaktan biraz korkuyordum. Bugünden sonra ona ihtiyacım olmayacağını kendime hatırlatıp duruyordum. Ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bu yalnızca oynadığım büyük kumarın bir başka bölümüydü; üvey annem o süslü davetiyedeki kelimeleri okur okumaz... Ve annemin atölyesini bulur bulmaz karar verdiğim o büyük kumarın. Hakikaten de kendi kaçışım için kumar oynamak zorundaydım.

Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak, son damlayı parmağıma döktüm. Gözlerimi kapatarak, *üvey ailem*, diye düşündüm.

“Demek doğruymuş.” Arkamda, Chastity’nin güzel sesi açık ve alaycıydı. Ona yüzümü dönmeden bile, yüzünde o soğuk sırıtışın olduğunu biliyordum. Ve haklıydım; Jules’un üzerine basacağını söylediğindeki o yüz ifadesiyle aynıydı.

Hayır, diye düşündüm. Oh, lütfen.

Chastity sarı sabah elbisesiyle muzaffer bir edayla dikiyordu; saçları dün gecenin süslü topuzundan biraz açılmış, sürmesi gözlerinin altına akmıştı. Bir balodan sonraki sabah bu erken saatte uyanık olmasına duyduğum şaşkınlık, tek başına giyinmeyi nasıl becerdiğini düşününce büyüdü.

“Sen olduğunda ne kadar ısrar etse de, Fitz’e pek inanamamıştım.”

Fitz! Ombrossus kullanırken ve düşmanlarımı düşünürken, yalnızca üvey ailemi hayal etmişim...

“Kabul etmeliyim Nick, seni tanıyamadım. Sen yalnızca, bir baloya *yakışmıyorsun*.” Son birkaç haftada normalden biraz daha kirli olan mutfığa göz attı. Sihir, yardım eden bir bilek gücü olmadan sadece birazını yapabiliyor ve Tanrı biliyor ki bu sürede ben çok meşguldüm.

O zaman Chastity’ye baktım, ona sahiden baktım. Buradan geçecek herhangi bir yabancı onun güzel olduğunu söylerdi. Şehvet ve parayla gözü dönmüş bir talip bile onun boş ve sevimli ifadelerinin arkasında yatanları fark edemezdi. Duyarsızlık, gözlerindeki soğukluk... Ama mutfakta birbirimizle yüzleşirken gördüğüm şey içindeki o dondurucu soğukluk değildi. İlk kez ebeveynlerimizin düğününde gördüğüm kızdı; yeni kız kardeşim olacağını düşündüğüm, o yalnız çocukluk aylarında hayalini ve pla-

nını kurduğum, yatak odasını dekore ettiğim, kitaplarımı seçtiğim kızdı.

Gördüğüm şey hâlâ buydu ve bu beni dehşete düşürdü, canımı yaktı. Gözlerimi yere çevirdim.

“Zavallısın Mekanika,” diye devam etti. “Yüzüme bile bakamıyorsun. Korkuyorsun. Bunca zaman kaçamayacak kadar çok korkuyorsun, hım? En azından kaçacağın kadar zengin birini bulana kadar.”

“Ne?”

“Lütfen. Baloya başka nasıl gitmiş olabilirsin? Ve bu sabah başka nasıl gizlice kaçıyor olabilirsin?” Gözleri daha da soğuk şekilde parladı. “Hem senin gibi birini kabul etmek için ne kadar yaşlı ve çirkin biri? Sana neler yapmasına göz yumuyorsun?” Aşağılayıcı biçimde dudağını büktü. “Hiçbir zaman cesaretin olmadı. Seni kurtarmaya kalkan kişi *utanç verici* biri olmalı.”

Ne olduğunu bilemiyorum. Belki iki kız kardeşten birini diğerinin desteği olarak orada görmemenin tuhaf deneyimi veya sabahın bu erken saatinde uykusuzluğumun üvey kardeşlerimin saçmalıklarına olan toleransımı azaltmasıydı.

Ve elbette Chastity çok, çok yanılıyordu. Beni kurtaran kişi tartışmasız kendimdim. Kesinlikle yardım almıştım: annemin atölyesi, Jules ve ekibi, Bay Candery’nin hediyeleri, Fin ile Caro ve hepsinin benim için yaptığı onlarca şey. Onların iyiliklerini düşününce, kalbim biraz da olsa şifa buldu. Fakat Jules’u *ben* yeniden inşa ettim, arabayı *ben* yaptım ve baloya gitmek istediğime karar verdiğimde, benim sıkı çalışmamın sonucu olan icatlarım beni oraya götürdüler.

Yine de bardağı taşıran son damla Jules'u ezen botları o an Chastity'nin ayaklarını süslerken görmemdi. Kıpırdadım, öne bir adım attım ve ağzının üstüne vurabildiğim en sert tokadı attım.

Kendi emeğim olan kurtuluşumun araçlarını yapmayı yeni bitirmiştım. Aylarımı metal dövmekle, yüzlerce kiloluk at ve araba parçalarını ormana taşıyarak geçirmiştım.

Vurabildiğim en sert tokat da hakikaten sertti.

Chastity sendeledi; çenesini tutuyordu. Dudaklarının kırmızısında kan sızıyordu. Kalan son ombrossus damlamın yanağından süzüldüğünü görebiliyordum ama artık bir önemi yoktu. Oynadığım kumarı kazanacaktım. Bir daha ombrossus kullanmaya ihtiyacım olmayacaktı.

"Nick..." diye geveledi Chastity; şimdiden şişmeye başlayan yanağını nazıkçe ovalıyordu. "Nicolette..."

Ona baktım, tanıştığımızdan beri bu ismi kullanmamıştı. Çok tuhaftı, bana sanki teslim olmuş gibi bakıyordu. Bakışları daha az kibirli bir kızın bakışlarıydı, onlarda kıskançlığı gördüm. Fısıldadı: "Veliaht gerçekten de seninle..." Sonra tekrar sessizliğe gömüldü.

Sözünü bitirmesini beklemek istemedim. Söyleyeceği her neyse, duymaya ihtiyacım olmadığına emindim.

Ona bakıp güldüm ve çıktım.

Jules ile ben baloya giderken yaptığımız gibi ormanın içinden ve arka yollardan gitmek yerine, bu kez doğruca ana caddede ilerledik. Bugün, onu mümkün olduğu kadar çok kişiye göstermek istiyordum.

Yol Sergi'ye giden diğer insanlarla doluydu; çoğu kanlı canlı atlar tarafından çekilen at arabalarında, bazıları yaya, çok azı bisikletli veya diğer tuhaf araçlarını kullanıyorlardı. Jules kadar mükemmel bir taşıtı olan kimseyi görmedim ama kraliyet tarafından finanse edilen, saray eğitilmiş mucitlerin en muhteşem eserlerinin şimdiden ana meydanda olduğunun farkındaydım.

İlk başta, şehre yaklaşırken sel gibi akan kalabalığın içinde kayboldum. Fakat sonra birkaç kişi bizim için, Jules için yolu açmaya başladılar.

Şüphesiz, görülmeye değer bir manzaraydık. Açık kış güneşinde, camdan duvarlar beni bir baloncuk gibi sarmalıyordu, güneş sağ açıdan vurduğunda beni kör edecek kadar parlak şekilde parlıyorlardı. Jules'un gövdesindeki cam da ışıltıyordu, tıpkı bakır, metal ve kurşun gibi. Onunla -icadıyla- gurur duyuyordum. Serginin savunduğu tüm fikirlerin temsili gibiydik, savunduğu yepyeni ve gelişme-ci fikirlerin... Ve *benim* de savunduğum bazı şeyleri temsil ediyorduk; teknolojiyle harmanlanmış sihir, Esting ve Perilerin ortak varoluşu ve hâlâ annem ile Bay Candery'ye duyduğum yakınlık ve minnettarlık. Bu kısımlar elbette bir sır olarak kalacaktı ama her şeye rağmen onlarla gurur duyuyordum.

Biz geçerken, insanların ağızlarının açık kalması, bizi görmek için durmaları ve arabamı çeken mucizeyi parmakla göstermeleri beni çok heyecanlandırmıştı. Bu andan önce yaptıklarımın bir önemi yoktu, çünkü eğer varışımız bu kadar büyük bir ilgi yaratıyorsa başımı en dik haliyle tutup, kendimi Esting'in en iyi mucitlerinden biri sayabilirdim.

Yaşları benden çok da büyük olmayan hayat dolu bir grup genç, bizimle aynı hızda ilerliyorlardı. Birkaç kez bana gülümseyip el salladılar. Başımı başka yana çevirmek benim için daha kolay olurdu - uzun yıllardır içinde bulunduğum yalnızlık sebebiyle hâlâ kendi yaşımdaki insanlardan çekiniyordum.

Fakat icatlarımı, Jules'u, istediğim onlarca şeyi düşündüm ve ben de onlara gülümseyip el salladım. Kendime cesur olabileceğimi söylediğim, kendi iyiliğim için değilse bile hayallerim için bunu yapmalıyım.

Saraya yaklaştığımızda ilerleyişimiz yavaşladı; şehir meydanından buraya kadar insanlardan ve taşıtlardan bir tıkanıklık oluşmuştu. Gençlerle yolda yan yana durakladık. İçlerinden biri, sanıyorum ki en gözü pek olanı arkadaşlarından ayrıldı ve bana yaklaştı.

Yirmi yaşlarındaydı ve şaşırtıcı derecede yakışıklıydı: uzun boylu ve geniş omuzlu, yeşil gözlü koyu ten ve saçlı - ve pahalı giyimiyle muhtemelen bir asildi. Özgüvenli yürüyüşü, kuşkusuz onu kimsenin geri çevirmediği, ayrıcalıklı bir yaşamın göstergesiydi.

Kapımı üç kez hafifçe çaldı.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi, "ancak arkadaşlarım ve ben bir şeyi öğrenmek istiyorduk." Geldiği şatafatlı at arabasını ve içinde bana arsız bir merakla bakan iki kıvrıcık saçlı kadını işaret etti.

"Efendim?" Her nedense, ne diyeceğini bildiğimi hissettirdi. Kalbim sıkıştı.

Bana güldü. "Anlıyorum hanımefendi." Parmağıyla burnuna hafifçe vurdu. "Şimdilik bu konuyu saklı tutmak istiyorsunuz. Sizi bunun için suçlayamam. Ancak sadece

aramızda...” Öne doğru eğildi ve daha önce birçok kişinin kalbini çaldığına emin olduğum bir şekilde gülümsedi. “Harikulade bir hikâye. Siz ve Veliaht. Yalnızca söylemek istedim ki...” Beni etkileyen bir diğer çarpıcı gülümseme daha sundu ve artık yakışıklı bir erkek gördüğümde bunu anlıyordum. “Sizin adınıza mutluyum hanımefendi.” Bilmiş bilmiş göz kırptı ve geri döndüğünde aynı bilmişlikle, bekleyen arkadaşlarına başını salladı.

Buna kalbim dayanmayacaktı.

“Ah... Bayım?” arkasından seslendim.

Bana döndü ve eğildi - gerçekten de eğildi, yerlere kadar. Bana gülümsedi, ancak bu kibar bir gülümsemeydi. Benimle alay ettiğini sanmıyordum.

Nasıl başlayacağımdan, kalbimdeki bu burkulmayı nasıl kelimelere dökeceğimden emin değildim. Birbirimize bir anlığına dikkatle baktık. Onun gözleri sıcak ve anlayışlıydı, benimkilerde ise sadece bir arayış vardı.

“Lütfen endişelenme Mekanika,” dedi. “Kimseye söylemem.”

Mekanika? Bu ismi nereden duymuştu?

Çabucak onu bekleyen arkadaşlarına döndü ve şimdiden benden topladığı bilgileri onlara anlattığını gördüm. Çok bir şey öğrenemediğini umuyordum ama emin olamadım.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Fakat Fin’in unvanından bahsedilince, içimde bir şeyler uyandı... Umuda benzeyen bir şeyler. Tuttuğum kollarda bir çekiş hissettim, önümüzdeki yolda biraz boşluk vardı ve Jules ilerlemek istiyordu. Onu harekete geçirdim.

Ancak dakikalar geçtikçe ve Jules ile ben meydana yak-

laştıkça daha da çok insan bizi görür görmez fısıldamaya başladılar. “Mekanika” isminin birden fazla kez tekrar edildiğini duydum ve her defasında nabzım hızlandı.

Hâlâ onları konuşmaya iten şeyin Jules ve arabası olduğunu düşünmek istiyordum. Ama sonra, geçerken daha çok sözcük, arabamın havalandırma deliklerinden kulaklarıma gelen mırıltılar duymaya başladım.

“Bizzat Veliaht Hazretleri...” dedi biri.

“Dans ettiği son kişi!” diğeri haykırdı. “Oh, hayır, *tek* kişi!”

Ve nihayet, Jules’u aniden durdurumama sebep olan o cümleyi duydum: “Ne kadar da romantik bir hikâye.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde çıtırdadı. İnsanlar aynı anda Veliaht -Fin- ve benim hakkımda konuşuyorlar, dahası buna romantik mi diyorlar? Benim görmediğim bir şey mi gördüler, umutlanmaya bile cesaretim olmadığı için kendime söyleyemediğim bir şey?

Onları daha iyi duyabilmek için daha dik oturdum ve öne eğildim. Ne de olsa Fin ve ben duyduğum kadarıyla bir aşk hikâyesiydik. Ve bu duymaya can attığım bir hikâyeydi.

Ancak bir şey daha vardı; bana pek de tatlı gelmeyen başka bir şey. Bu insanlar hiçbir şekilde benim icatlarımla ilgilenmiyorlardı. Çoğu bana bakıyordu, Jules ve arabaya değil. Ve *benim* hakkımda değil Fin hakkında konuşuyorlardı. Gerçek bile olmayan -hâlâ bunu kabul etmek zorundaydım- bir hikâye hakkında konuşuyorlardı.

Jules ve ben, bizi görünce işaret edip birbiriyle heyecanla konuşan grupların arasından geçip duruyorduk. Dönüp gergince bana baktı ama başımı salladım ve dizgin-kolla-

ıyla nazik şekilde dürttüm; Jules başını dikleştirdi ve yürümeye devam etti.

Jules benden daha cesurdu ve onu dik bakışlardan koruyacak camdan duvarlar yoktu. Ben en azından bir şekilde örtülü, bir şekilde korunmuş hissediyordum.

Saraya vardığımızda mırıltılar, el hareketleri ve kurnaz gülümsemeler arttılar. En sonunda, meydanın kenarında kalabalığın arasına karışmış hissetmeye başladım. Yanaklarımdaki kızarıklığın azaldığını hissettim ve Sergi'deki diğer harikaları görmek için kristal baloncuğumun sınırlarının ötesine, etrafıma bakınmaya başladım.

Ve görülecek harikalar vardı.

İlk olarak, yeşil perdelerle bezenmiş devasa bir kukla tiyatrosu dikkatimi çekti. Şimdiden etrafına dolmuş bir sürü çocukla çevrilmişti. Sahne tanıdıktı: Orman Kraliçesi'nin ihtişamlı yükseklikteki köyünün ve harabelerin eksiksiz, canlı bir tasviriydi. Sahne en az 3 metre yüksekliğinde, aslından bile parlak ve süslü boyanmış iki boyutlu ağaçların oluşturduğu bir labirentti. Yaprakları hareket ediyor görünüyorlardı - hayır sahiden *hareket ediyorlardı*, bir saat mekanizmasıyla üstündeki metal yapraklar, küçük çanlardan yapılmış elma ve armutlar birbirlerine çarparak çınlıyorlardı. Uzun boylu kraliçe ve adamları iplere tutunmuş sallanıyor, sincaplar gibi tırmanıyorlardı. Onları sahnenin görünmez tavanına çıkaran, eklemli bacaklarına bağlı kabloların ışıltısını görebiliyordum. Fakat yukarı da bir kuklacı var gibi görünmüyordu - yalnızca sahnenin yanında bir kolu döndüren güzel bir kadın vardı. Yoksa tüm gösteri otomatik miydi?

Birkaç dakika daha izledim, tıpkı tiyatronun etrafına

toplanan çocuklar gibi büyülenmişim. Gösterinin sanat-sallığına ve icadına hayranlık duyduğum kadar, kuklacının hikâye seçimini de merak etmekten kendimi alamadım. Sonuçta Orman Kraliçesi bir isyan başlatmış ve baskıcı krala karşı kendi toplumunu kurmuştu. Kral Corsin'in veya onun için çalışan nüfuzlu danışmanların böyle bir konuya finansman sağlamak isteyeceğini hayal bile edemedim.

Elbette, bu benim sihre dayalı sunumum için de bir sorun olabilirdi, ama ben kraliyetten gelecek parayı umut etmiyordum. Ben yalnızca kendi işimi kurmama yardım edecek bir yatırımcı bulmak istiyordum. Üstelik sihir kullandığım *açıkça* belli olmuyordu. Kendime, en azından Kral'ın onayına ihtiyacım olmadığını söyledim.

Sergi'deki başka birilerinin de kuklacının yaptığı gibi otoriteye kafa tutup tutmadığını merak ettim. Ancak yenisinden etrafıma baktığımda, icatların harikaliğinden başka bir şey düşünemedim.

Sergi üvey aileme gelen davetiyede Esting'in başarılarının bir kutlaması olarak nitelendiği için, diğer ülkelerden bu kadar çok sayıda mucidin geleceğini beklemiyordum. Ancak işte buralardaydı, sıra sıra onlarca sunum. Keskin, şık açılı ve parlak, sıcak renkleriyle Sur estetiği, Nordsk tasarımcılarının gözdesi olan özenli kıvrımlar ve Kuzey Işıkları esintileriyle yan yanaydı. İkisi de hayat dolu, canlı ve renkliydiler; Esting'in sade, gri tonlamalı tarzının yanlarında biraz muhafazakâr görüneceğini düşünmeden edemedim.

Meydanın ortasında, gri perdelerle kaplı ve yüksek bir sahne bulunuyordu. Önce orada özellikle devasa bir su-

numun olup olmadığını merak ettim ama sonra etrafının saray muhafızlarıyla çevrili olduğunu gördüm. Sergi jürisi üyelerinin perdenin arkasında beklediklerinde karar kıldım. Hatta belki kraliyet ailesi de... Ancak etrafımda dikkatimi bu kadar çeken büyüleyici şeyler varken Fin'le ilgili düşüncelere harcayacak daha fazla enerjim kalmamıştı.

Bir ulaşım aracı icat eden tek kişi ben değildim. Hiçbiri Jules kadar canlı görünmüyordu, ama yine de olağanüstüydüler.

Kırkayağa benzeyen çok bacaklı bir mekanizma vardı; başında sırttan bir kondüktör yere çok yakın, çangur çangur sesler çıkararak pat pat yürüyordu. Birbirine eklenmiş beş bölümünde çiçek desenli yüklükler vardı.

Ufak bir bacadan duman çıkararak meydanın etrafında ufak tefek gülünç numaralar yapan, üçgen şeklinde bir bot vardı. Denizci kostümü giymiş, büyük ve çapkın gülümsemeli, yakışıklı bir genç adam tarafından çalıştırılıyordu. Rahat tavırları ve kendine güveniyle, bana hiç kimseyi olmadığa kadar Fitz'i hatırlattı. Fitz William Covington, beni Chastity'ye ispiyonlayan adam.

Yukarıdan gelen bir gümbürtü, bir hayvan böğürtüsü düşüncelerimi böldü. Yukarı baktığımda Fitz'i, makinelerimi, meydandaki diğer icatları, Fin ve benim hakkımızda filizlenen dedikoduları, hatta kırılan kalbimi bile unuttum. Yapabildiğim tek şey meydandaki herkes -kuşkusuz Esting Şehri'ndeki herkes gibi- ağzım hayretle açık bakakalmaktı.

Gökyüzünde bir gemi süzülüyordu.

Onu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum, *gemi* sözcüğü güç bela uyuyordu. Bildiğim hiçbir kelime, annemin kitaplarında öğrendiklerim de dahil, üzerimizdeki bu mu-

azzam aracı tarif edemezdi. Yerde olduğumdan tam olarak tahmin edemedim ancak bu boyutlardaki bir yolcu gemisi en az elli kişiyi alabilirdi. Bir deniz gemisi gibi yan pencereleri vardı, ama üst kısmında güverte mi veya yalnızca bir çatısı mı olduğunu göremiyordum. Ve onun da üstünde, geminin kendinden de büyük, devasa siyah bir balon, gümüş üçlü yıldız ve haçla, Esting'in amblemiyle süslenmişti: Ulusal bayrağımız gökyüzüne yelken açmıştı.

Pencereler aralandı ve bu kadar uzaktan iğne inceliğinde görünen siyah çubuklar ortaya çıktı. Birkaç saniyeliğine şaşkınlıkla gözlerimi kısarak baktım, sonra fark ettim - toplar!

Ve hepsi birden sırayla patlayıp, gri duman sarmalları bırakarak gökyüzünü yaylım ateşine tuttular. Havai fişekler patladı ve geminin her yerinde yeşil, mavi, pembe ve altın rengi çiçekler gibi açtı; yıldız yağmuru ve alevden oklar havaya yayıldı. Gündüz aydınlığında parıldayan havai fişekler - başlı başına bir harikalardı ve onları izlemekten gözlerimi alamadım.

Hepimiz soluklarımızı tutup aynı anda nefes aldık ve bir sonraki yaylım ateşiyle yeniden soluklarımızı tuttuk.

Havai fişeklere daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Onları hayatımda yalnızca birkaç kez, anne ve babam beni İmparatorluk Günü, Esting'in Peri ülkesini keşfetmesinin yıldönümü için şehre götürdüklerinde görmüştüm.

Onlar öldükten sonra tüm hayatım üvey ailem için çalışmakla meşgulken, İmparatorluk Günü'nde hizmetçileri merdivenin çatıya, oradan da ağaçların en üstüne çıkar havai fişeklerin şehirdeki ısıltılarını ve parlamalarını uzaktan görebilirdim. Çatıda yaz sıcaklığında tek başına oturmak

üzücü bir şeydi, ancak yerleri silerken hiç izleyemeyeceğin havai fişekleri düşünmek daha da üzücüydü. Çatıda, en azından benimle birlikte havai fişekleri izleyen bütün Esting'lileri hayal edebiliyor, kendimi kalabalıkta veya bir arkadaş grubunun arasında kaybolmuş varsayabiliyordum. İlk yıllar, kendimi anne ve babamın uzun boylu omuzlarında hayal etmeme izin veriyordum. Fakat havai fişekler bittikten sonra aşağı inip üvey ailem gelmeden öne evin işlerini bitirmek zorunda olmak çok can yakıcıydı. Bu acıdan sonra, kendimi yalnızca yabancıların arasında hayal etmeye başladım.

Ve tam da bu an, bütün zihinler benden, Fin'den veya Esting'deki her şeyden uzaklaşıp yalnızca gemiye dönmüşken, o zamanlar hayal ettiğim şeyin aynısını hissettim; birçok insandan biriydim. Hepimiz, ortak şaşkınlığımızda kaybolmuş ve aynıydık.

Aniden onlarca trampet çalmaya başladı. Ve sunucu bağırarak ilan etti: "Esting vatandaşları, birinci olağan Kraliyet Sanat ve Bilim Sergisi'ne hoş geldiniz!"

Gri kaplı sahneye doğru baktım. Perdeler hâlâ kapalıydı ama bir saniyelğine açılışı ilan eden sunucuyu perdelerin önünde gördüm; kırmızı yüzüyle kısa ve şişman bir adam. Ve hemen sonra görüş açım kocaman beyaz bir kısrak tarafından engellendi - ve siyah ordu ceketiyle onu süren Fitzwilliam Covington tarafından. Koyu kestane saçları alnından arkaya doğru pürüzsüzce yatırılmış; güçlü çenesini ve elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Korkutucu ve yakışıklı görünüyordu. Yutkundum.

“Bayan Nicolette Lampton,” dedi atından inerek. “Bana eşlik eder misiniz? Veliaht tarafından davet edildiniz.”

Ona baktım. “Fitz, ben...” Sözümü nasıl tamamlayacağımı bilemedim. “Beni niçin görmek istiyor?” Ardından daha iyi bir soru geldi: “*Fitz, neden Chastity’ye beni söyledin?*”

Sırıttı ve bana yaklaştı. “Herkes söyledi,” dedi. “Onlara Leydi Halving’in sana verdiği hayali ismi bile anlattım. Göreceksin. Bu mükemmel bir hikâye.”

Yeniden atına bindi ve takip etmem için elini sallayarak arabamın önünde hareket etti. Onlarca izleyici birbirlerini itip kakarak bizim için yolu açtılar. Ne yaptığımı düşüne-meyecek kadar büyük bir şaşkınlıkla onu takip ettim.

Beni sahneye götürdü. Fitz’i takip ederken -Fin’le buluşmaya giderken- bir anlığına Jules’u yalnız bırakıyor olmaktan endişelendim. Fakat gözlerimi çevirip baktığımda sahnenin yanında duran iki muhafızın arabayı korumak için yaklaştıklarını gördüm. Hırsızlar konusunda endişelenmemem gerektiğini görebiliyordum: Bizi çevreleyen kalabalığın yüzlerinde yalnızca ibadete benzer bir huşu vardı. Bana yalnızca bir kız değil, bir kahramanmışım gibi bakıyorlardı.

Camdan kapımı açtım ve aşağı adım attım; iş botlarımı eteğimin altında yapabildiğim kadar iyi saklamaya çalışı-yordum. Birkaç insandan fazlasının ayaklarına baktığını görmek beni utandırdı, olağanüstü bir şey görmeyi bekle-yerek bakıyorlardı; şüphesiz ki cam ayakkabılarımı. Her-kesin ne kadar çok şey bildiğini merak ettim.

Önümüzdeki bu birkaç dakikanın getireceği şey her ne ise, gücümü toplamak için alnımı Jules’a dayadım. Bana doğru nefes verdi; sıcak kömürün dumanı ve yayların sesi

bana ulaştı Ve hiç değilse bir anlığına, nabzımın atışının yavaşladığını hissedebiliyordum.

Bana sahnenin merdivenlerini hafifçe işaret ederken, “Hikâyeyi anlattım Nick,” dedi Fitz. “Sana yardımı olacak, söz veriyorum. İkimize de yardım edecek. Oğlunun çalışkan, soylu, kendi kendini yetiştirmiş gerçek bir Esting’li kıza âşık olduğunu duymanın Kral Corsin’i ne kadar hoşnut ettiğini anlatamam. Bu krallık için yaklaşan savaş açısından Esting’in elini güçlendirecek bir şey.”

“Fitz nasıl bilebildin ki bizim- yani benim...” diye sormaya başladım. Ancak soru kafamda belirlendikten sonra, daha dehşet verici bir soru onun yerini aldı. “Savaş?”

Sınırlarda babaların yerde kansız cesetleri, ailesiz kalan benim gibi binlerce kız...

“Fitz.” Sesimi olabildiğince sert ve otoriter yaptım. “Fitz ne savaş?”

Bana aşağılayarak baktı. “Yıllardır kaynayıp duran Peri ülkesi devrimi. Saf olma.”

Yüzlerce soru dilimin ucuna geldi ama sormaya başlamadan Fitz konuşmaya devam etti.

“Her şeyin sırası var,” dedi. “Senin ve Veliaht’ın baloda dans ettiğinizi gördüm, tıpkı Esting’deki nüfuzlu kişilerin hepsi gibi! Budala kız kardeşlerin seni o kadar temiz ve muhteşem bir balo elbisesinin içinde tanıyamadılar bile. Onların aptal olduklarını her zaman biliyordum.”

Ombrossus kullandığımdan bahsetmeyecek kadar çok şey biliyordum. Yine de, Fitz’in Chastity’ye yaptığı onca dalkavukluğu hatırladım. Onun çapkın biri olduğunu biliyordum, ama en azından Chastity’ye olan hayranlığı konusunda samimi olduğunu sanıyordum. “Ama Fitz, sen her zaman Chastity’nin ne kadar-”

Yine sözümü kesti. “Ah, o güzeller güzeli biri, bu tartışmasız. Ama güzelliğin onun sahip olduğu tek şey olduğunu ikimiz de biliyoruz.” Göz kırptı ve her zamanki gibi kıpkırmızı oldum. “Veliaht’ın eşi olduğunda etrafın sohbet edebilen güzel kadınlarla sarılı olacak... Ve elbette saray halkının içinde yer edinebilen kadınlar.” Gülümsedi, gülüşünde sevmediğim bir şey vardı. “Sen ve ben, Bayan Nick, ikimiz de yükseliyoruz. Size yardım ettim, gördünüz mü?”

Aramızda, söylenmemiş bir söz yankılandı: “*Ve siz de karşılığında bana yardım edeceksiniz.*”

Bana her zaman Bayan Nick diye seslenirdi ve ben buna hep memnun olurdum. Ama şimdi merak ediyordum: Günün birinde onun için işe yarar hale gelirim diye mi beni hoşnut etmişti?

“Tamam,” diye devam etti ben yanıt vermeyince. “İçeri girsek iyi olacak.”

Basamakların en altında, takip etmeyi istediğim konusunda emin olamadan, tereddüt ettim.

Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti; böylece perdelelerin arkasında bekleyen şeyden korku duyacak zamanım olmadı. Basamakların zirvesine ulaştığımda, bir alkış tufanı koptu. Fitz durdu ve döndü; başını sallayıp sırtarak kalabalığa el salladı. Elimini sertçe sıkı - aynısını yapmamı söylediğini biliyordum.

Hâlâ Fitz’in Fin’in bana olan hislerinin doğruluğuna dair söylediklerine inanmaya, bunu umut etmeye cesaret edemiyordum. Fakat başka ne yapabilirdim ki? Gülümse-dim ve onunla birlikte el sallamaya başladım. Esting halkının gülümsememe karşılık vermesiyle, kısa bir anlığına,

bu mutlu sonun bana ait olduğuna inanmama müsaade ettim.

Ve sonra Fitz perdeleri açtı, sahneye tek başıma adım attım.

Çok karanlıktı, tıpkı bir gece önceki orkestra bölümündeki gibi.

Hayatımın buna -karanlık, gri, sıkıca perdelenmiş odalara- benzer yerlerde gerçekleşen ıstıraplarla mı belirleneceğini merak ettim. Dışarıda her şey mükemmel ve parlakken, perdelerin arkasına gizlenmiş yerlerde...

Fakat gri perdeli ve karanlık atölyem aklıma geldi; ben gölgelerden korkmazdım. Kaderimle karşılaşmak için ilerledim.

Gözlerim loş ışığa alıştığında, içeride benden başka yalnızca bir kişinin olduğunu görerek şaşırdım. Hem Kral'ın hem Veliaht'ın burada olacağını düşünmüştüm, ama yalnızca Fin vardı. Simsiyah, uzun sırtlı ve keskin, çapraz açılarla oyulmuş tahta benzer büyük bir sandalyedeydi. Sandalyeye bir prensin tahta oturması gerektiğini sandığım gibi oturmamıştı, onun yerine bir bacağına dayanıp yaslanmış, ayak bilekleri ve kolları gevşekçe birleşmiş şekilde oturuyordu. Yüzünde o her zamanki kötülükten uzak gülümseme, o göz alıcı kibarlık vardı.

“Merhaba Nick,” dedi. “Benimle evlenir misin?”

BÖLÜM 14

Bir an için, evet diyebileceğimi düşündüm.

Dudaklarımı kıpırdattığımda ise hiçbir şey olmadı. Öylece durdum ve ona baktım; şaşkın yüzüm ve şaşkın ruhumla, kalbim hızla düşer gibiydi. Biliyordum, onu yakalamalıyım. Fakat yapamadım.

Fin'in gülümsemesi kayıp gitti ve bunun olduğunu yalnızca ikinci kez görüyordum. "Peki," dedi, bu kez daha hafifçe, "benimle evlenir misin?"

Sonunda sesimi bulmuştum; onu reddedemeyecek ama cevaplardan çok sorularla dolu bir sestir. "Niçin?" diye sordum. "Eğer Caro'yu seviyorsan neden?"

Şimdi şaşırmanın, hayrete düşme sırası ondaydı. "Ben-

"Sevdiğini biliyorum," dedim. "Biliyorum. Dün gece orkestra bölmesinde yüzünden anladım. İnkâr edip ikimize de haksızlık etme."

"Öyleyse ayrılmanın sebebi buydu..." Gözlerini kırptırdı. "Asla inkar etmedim," dedi. "Sadece kimse bana daha

önce sormadı, şu ana kadar. Hiç kimse bunun mümkün olabileceğini bile düşünemedi. Ama sen-”

“Seni çok iyi tanımıyor olmalılar.” Ben de onu çok iyi tanıyor sayılmazdım - dün gecedен beri kendime yüzlerce kez söylediğim bir başka şeydi bu. Ama onu, başka bir kıza bakarken gözlerindeki ışığı göreceк kadar iyi tanıyordum. Bana baktığında, o ışığın orda olmadığını göreceк kadar iyi tanıyordum.

Başını salladı, ardından hafifçe güldü - sahip olduğu doğal alaycılığın birazı geri gelmişti. Bir nefes aldı ve bana gerçeği söyleyeceğini anladım. “Onu her zaman sevdim,” dedi, daha da sessizce. “Çocukluğumuzdan beri. O pazar yerinde seninle tanışmadan çok uzun zaman önce onu seviyordum. Bazen merak ederdim... Bazen öfkelenirdim, birini bu kadar uzun süre sevdiğim için, birini henüz âşık olma fırsatını bile yakalamadan sevdiğim için. Konuşmaya başlamadan, düşünmeye başlamadan önce ona âşık oldum. Onunla ilgili ilk hatıram bile onu güldürdüğüme dair. O zaman bile -büyük ihtimalle iki yaşımdaydım- tek istediğim şey onu güldürmekti, daima.”

“Elbette,” diye devam etti, “hayatım boyunca Caro’yu sevmediğim tek bir anım bile olmadı. Fakat bazen... Bazen hayatımız boyunca arkadaş olmasaydık da böyle olur muydu diye merak ettim. O da etmiştir, biliyorum. O başka kişilerle de oldu ama hiçbirisi sürmedi. Ve benim için, benim şüphe duymama sebep olan tek kişi sendin.”

Bana doğru üç adım yaklaştı ve ellerimi avuçlarına aldı. Gözlerimdeki ifadeyi anlamak için bana doğru eğildi. “Sen,” diye mırıldandı, “kendi iradesiyle pazara gelen bir kızsın ve açıkça ortada ki babamın ümit ettiği aile geçmi-

şine sahip bir kızsın, hem zeki hem güzel hem de sevimlisin... Nasıl olur da şüphe duymazdım? Babam yıllarca, Philip öldüğünden beri, benim eşim olabilecek kızın uygun aile geçmişine, uygun kökene sahip bir Esting'li olduğunu öğütleyip durdu... Fakat tabii ki herhangi biriyle tanışmama asla müsaade edilmedi. Ve geçen yıl boyu, birkaç kişiyle tanıştığımda... Hepsi senin kız kardeşlerin gibilerdi: donuk, kibirli ve genellikle kişiliklerinin gülünç derecede zıttı erdemlerle isimlendirilmiş. Ama sen hayat dolu ve gerçektin, Nick ve ilk baştan beri sana hayranlık duydum. Seni de güldürmek istedim, tıpkı Caro'ya yaptığım gibi. Ve sen güldüğünde, seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başladım. Sonra ben- ben... Oh, Nick, sen de benim gibi istemedin mi?"

"İstedim," diye fısıldadım, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Elimi onun avcundan çekerek yüzüme kapattım, utanmıştım. "Ben de istedim."

Fin dehşete kapıldı; ahenkle diğer elimi de avcundan bıraktı. "Oh, Nick, Ne kadar da kalpsiz biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Ne kadar da kalpsizdim."

"Hayır değildin..." Fakat bu inkâr dilimde sönüp kaldı. "Birazcık, belki." Bir kahkaha gözyaşlarımın arasından süzüldü.

"Oh, Nick, asla aklıma gelmemişti. Sen- sen benim için bir umuttun, farklı bir yaşamın umudu. Kaderim çoktan tasarlandığı halde, kaderimde bir değişikliktin." Ellerine baktı, yumruklarını sıktı ve sonra bıraktı. "Ama benim hikâyem uzun zaman önce kararlaştırılmıştı."

Dışarıdaki kalabalıktan yükselen bir uğultu duydum, bir başka mucizeyi izliyor olmalıydılar. "Dışarıdaki insan-

lar pek böyle düşünmüyor. Senin hikâyesinin -bizim hikâyemizin- dün gece başladığını düşünüyorlar.”

Fin derin bir nefes aldı; tekrar konuştuğunda sesi daha güçlüydü. Nedense, bu sözleri prova ettiğini hissediyordum. “Evet, kesinlikle,” dedi. “Hikâyesinin bizim, senin ve benim hikâyem olduğuna inanıyorlar. Bize inanıyorlar Nick. Bu yüzden evlenmek zorundayız.”

Ona baktım. Saniyeler önce, kalbimin her atışını duyarak, bana başkasına âşık olduğunu anlatışını dinlemiştim. Eğer böyle bir şeyi bana teklif ediyorsa, âşık olduğumu düşündüğüm bu kişiyi gerçekten de tanıyor muydum?

“Ama ben- ama Caro-” Görünüşe göre yine konuşamıyordum.

“Biliyorum,” dedi. “Sonuçta... Sonuçta sana anlattığıma memnunum. Eğer evlenirsek, en azından birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Ve senin de benim kalbimin bağlı olduğu gibi, sevecek başka birini bulman en doğrusu olur, Nick. Bunun için seni suçlamazdım, hem de hiç. Ve burada, Esting’in saray çevresinde bir sürü zeki genç adam var. Yabancı diyarlarda dahi mucitler, şairler, benden çok daha yakışıklı ve benden çok daha erdemli erkekler var. Bunları asla alçak gönüllülük ve tevazuyu değerli erdemlerden saymayan bir prens olarak söylüyorum. Ve oh, o iki cübbeli şeytanla tanışmalısın. Alçakgönüllü Dulac ve Mütevazı Covington kız kardeşlerinin üveyik kuşu gibi görünmesini sağlayacaklar.”

Birden hayalimde Piety ve Chastity’nin tüylerini temizleyen, kendi gri tüylerinin arasına diğer türlerin -tavus kuşlarının, belki- tüylerini doldurdıkları ve ötüşüp durdukları birer kuş olarak görüntüleri belirdi. Ve yine kahkahamı tutamadım.

Bu, kırık kalbim için umutlandığım ilk andı. En azından hâlâ konuşmanın içindeki espriyi görebiliyordum.

“Her neyse, Nick... Bu hikayeyi kullanabiliriz. Tüm krallık şu an sana âşık ve sırf benim de öyle olduğuma inandıkları için değil. Onlar senin parlak zekâna, güzelliğine, nezaketine âşık; sana verdikleri isme âşık. Sen Esting’in özlemini çektiği her şeysin ve bu hikâye, yani baloda ilk görüşte âşık olmak - babamın danışmanları deneşeler bile daha mükemmeline ayarlayamazlardı. Bu hikâyeye bizi büyütüp geliştirecek Nick, seni ve beni. Ta ki tüm krallık peşimizden gelene dek. Sen sonsuza dek Mekani-ka olacaksın; nesilden nesile anlatılan, sonsuza dek mutlu yaşayan kızın hikâyesi. Sen daha iyi bir yaşamı umut eden genç kızların geceleri içlerinden kendilerine anlattıkları hikâyeye olacaksın. Buna dönüşebilirsin Nick. Böyle bir hikâyenin insanlara ne kadar ilham verici olacağını bir düşün.” Gözleri yeniden parladı ve sanki teninde bir ısıltı vardı. Konuşması hızlanmış ve hararetlenmişti.

Kimsesiz yatağında geçirdiğim uzun geceleri düşündüm. Peri masallarını ve aşk hikâyelerini okuduğum, annemin makineleri kadar kusursuzca kurulmuş o mutlu sonun beni de beklediğini hayal ettiğim geceleri. Yalnızca devam edebilmek için, bunlara inanmak zorunda kalmayı düşündüm.

Fakat Fin’le, Veliht’ın eşi olarak -Mekanika’nın hikâyesinde- yatağım yine de kimsesiz olurdu. Onları yaşamak yerine, hâlâ orada yatıyor ve kendime hikâyeler anlatıyor olurdum. Tek fark, Esting’deki her genç kızın aynı hikâyeye, benim hikâyeme inanması ve benim yaşadığım mutlu sonu hayal etmeleri olurdu.

Ve ardından, nihayet -göğsümde aynı anda batışı ve yükselişi hissederek, boğulmayı ve yükselen kanatlarımın heyecanını hissederek- cevabımın ne olduğu biliyordum. Ben başkasının kurduğu bir hikâyeye göre şekil alamazdım.

“Hayır, Fin,” dedim. “Seninle evlenemem. Seni seviyorum ve birkaç defa sana âşık olduğumu bile düşündüm. Ama seninle evlenemem.”

Yanağına dokundum, birbirimize nazıkçe ve hüznle gülümsedik.

Fin uzanıp elimi tuttu. “Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm,” dedi.

Gözlerindeki o hararetli bakış biraz söndü ama hâlâ oradaydı. Şimdi bir Veliaht gibi görünüyordu, sahiden günün birinde bir ülkeyi yönetebilecek genç bir adam gibi. Esting’i Caro’yu ve beni sevdiğinden çok daha fazla sevdiğini düşündüm; bunu düşünmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Elimi bıraktı. “Nihayetinde, haklı olabilirsin.”

Başımı salladım. Ve kalbimin ricasıyla, onu son kez öptüm; sağ gözünün altından ve sonra sol yanağından.

Sonra arkamı dönüp aşkıma geride bıraktım.

Umduğum gibi, Fitz perdenin dışında beni bekliyordu.

“Pekâlâ!” dedi, bana sırtarak. “Hayallerim gerçekleşiyor mu?”

Kahkaha attım, sesimin düşündüğüm gibi hüznü veya sönük olmadığını duyup şaşırdım. Fitz’e gerçeği söylemeye borçlu olmadığımı düşündüm.

Şükürler olsun, gülüşümü Fin ve benim müstakbel evliliğimizin onayı olarak kabul etti ve sahne merdivenlerinin orda bekleyen uzun boylu, iri yarı muhafıza göz kırptı. İri kıyım adam tiz bir sevinç çılgılığı atıp beni güldürdü. Gözlerinde parladığını gördüğüm mutlu ışıltı sadece Peri masalları dinleyen küçük çocuklarda olur sanırdım.

Anladım ki, ben de mutluydum. Kalbim özgürdü ve hâlâ ilgilenmem gereken bir Sergi vardı. Yapılacak bir sürü şey vardı.

Fitz bana eşlik ederken insanlar yine önümüzden çekildiler. Sahne ile arabam arasında, güzel Jules'um arasında uzanan arnavutkaldırımından bir yol vardı. Jules sabırla bekliyor, ona yönelen huşu ve hayranlık dolu bakışların keyfini çıkarıp kişniyordu. Ben de kendimi ona ve arabamın kesilmiş kristal gibi görünen şekline hayranlık duymaktan alamadım. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edememişti - bir kişi dışında: Neon yeşili şapkalı uzun boylu bir adam, bana samimi gelen bir şekilde Jules'un burnunu okşuyordu. Ve samimiyet gösterisinde bulunan Jules da adamın eldivenli elinin altında mutlulukla kişniyordu.

Onlara doğru hızla ilerledim. Adam döndü ve onunla kafa kafaya çarpışmadan önce ancak tek camlı gözlüğünü, ciddi, çilli yüzünü ve şapkasına kadar kıvrılıp uzamış kocaman gri bıyığını fark edecek kadar zamanım oldu. Elinde yuvarlak, lila rengi bir şapka kutusu taşıyordu; sıçradı ve neredeyse kutuyu düşürüyordu.

"Lord Alming!" dedim heyecanla. "Çok özür dilerim! Değerli vaktinizden yalnızca... Yalnızca bir dakika..." Kendimi fazla heyecanlı buluyordum, özellikle de bu son aylarda; nefesimi kesen şeyin hayali patronuma çarpmak

değil de, bir türlü yenemediğim paniğim olduğunu düşündüm.

“Ah, Bayan Lark,” dedi. “Ne zamandır sizi bulmayı diliyordum. Dün gece balodan sonra çabucak ortadan kayboldunuz, söylemeliyim ki bu durum biraz keyfimi kaçırmıştı ama duyduğuma göre bunun için birçok mazeretiniz varmış. Ah! Aşk, drama, gençlik. Herhangi birinizin bunlardan aldığı zevk benim için tam bir muamma, fakat hoşnut olduğunuza eminim. Hiç olmazsa, tüm krallık sizinle kıvanç duyuyor.”

Aniden kaşlarını çatı ve bıyığı tehlikeli bir şekilde aşağı kıvrıldı. “Ancak sizinle tartışmak istediğim şeyler aşk hikâyeleri değil. Ah, hayır değil. Makineniz hakkında konuşmalıyız.”

Kalbim hızla çarptı, dahası bu kez aş veya umutla değil, korkuyla. Hâlâ ona yaptığım makinenin sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama fırsatım olursa düzeltebilirdim. “Örgü makinesinin sorununun ne olduğunu bilmiyorum efendim, ama her ne ise onu değiştireceğim, tamir edeceğim. İşlerim- işlerim genelde gayet sağlam ve güvenilirdir-”

Elini kaldırarak beni susturdu. “Makine kusursuz, küçük hanım,” dedi. “Dün gece sizinle başka bir siparişi tartışma arzusundaydım. Ama şimdi...” Şapka kutusunu açtı ve içindekini tutup çıkardı. “Şimdi sizinle bunun hakkında konuşmak istiyorum.”

Ellerinde benim camdan ayakkabım duruyordu - baloda kaybettiğim teki.

Hâlâ sağlam ve kusursuzdu; camdan kalıbının içinde metal dişliler parılıyordu.

“Dün gece, sizi kaçarken gördüm ve bu, arkanızda kaldı. Burada göz kamaştırıcı bir işçilik var,” dedi Lord Alming, bakışlarını takip ederek. “Bir dans ayakkabısı, cam ve dişlilerden yapılmış gerçek bir dans ayakkabısı! Kendi içinde harika bir şey, üstelik nadide bir güzellikte. Hakkında kulaktan kulağa yayılan bu büyük aşk hikâyesiyle birlikte, Esting’deki her hanımefendi bir çift isteyecek diye düşünüyorum.” Bana göz kırptı. “Mekanika ve Veliaht. Ne hoş bir hikâye.”

Lord Alming’in gülümseyen yüzünü, bu şansı da kaçırıp kaçırmayacağımı merak ederek inceledim. Prenses olmayan biri tarafından yapılan ayakkabıları yine de satmak ister miydi?

“Oh, efendim,” dedim, “hikâye- hikâye doğru değil.”

Ağlamak üzereydim, fakat Lord Alming güldü ve eldivenli elini salladı. “Fark eder mi? Bu nadide güzelliğe yüz kron ödeyen hanımefendiler için önemli mi?”

“Yüz kron?” Kendimi zavallı gibi hissettim ve ona şaşkınlıkla baktım. Bu uçuk fiyat bana gece pazarındaki bulut gülü tomurcuğunun fiyatını hatırlattı; bir çift ayakkabı, neredeyse hayat kurtaran ve sonlandıran bulut gülü ile aynı fiyata... “Bir çift ayakkabıya mı?”

Lord Alming onayladı. “Belki de daha fazla, moda olduktan sonra. Bunları büyük ölçekli üretime sokmak istiyorum Bayan Lark - sizinle iş ortağı olmak istiyorum. Sanıyorum ki çok zengin bir kadın olacaksınız.”

Ayakkabıyı bana verdi. Başımı eğip, parmağımı yuvarlak uç kısmında gezdirerek ona baktım. Lord Alming beni izliyordu; yüzünde bir yatırımcının iş teklif ederkenki ciddi ve profesyonel ifadesi vardı.

Ayrıntılardan konuşmaya başladı: sermaye, komisyonlar ve kraliyet oranları. Okuduğum ekonomi kitapları ve annemin günlükleri sayesinde, onun terimlerinin tamamını anlamakla gurur duyduğumu söyleyebilirdim. Verdiği oranlar gayet adil görünüyordu, ama yine de onunla anlaşma imzalamadan önce diğer potansiyel yatırımcılardan da fiyat almam konusunda ısrarcıydı. Daha önce de genç insanların dolandırıldığına tanık olduğunu ve benimle iş yaparak doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istediğini söyledi.

Kendimi toparladım. Kalbimin bir kısmı hâlâ Fin ve Caro, Jules ve küller, hatta üvey ailemle nasıl uğraşacağım ve onları terk etmeyi nasıl başaracağım konularında endişeliydi. Lord Alming'in teklif ettiği şey bir Peri masalı, en azından bütün ülkenin benim için hayalini kurduğu türden bir masal değildi. Basitçe bir adımdı, fakat değerli olanından ve doğru yöne atılmış. Fakat benim bütün isteğim de buydu. Gerisini kendim halledecektim.

Lord Alming elini uzattı ve ben sıktım. "Evet," dedim. "Sizinle çalışmak isterim."

Yine kocaman, bıyıklarını kirpiklerine değdiren gülümsemesiyle güldü. "Şahane, Bayan Lark. Şahane." Göz kırptı. "Veya size Mekanika dememi mi tercih ederdiniz?"

Ayakkabıyı tuttum ve ıslıl ıslıl parıldadığı ışığa tuttum. Düşünürken ayak parmaklarımı eski iş botlarımın içinde oynatıp esnettim. Camdan ayakkabıyı nazikçe kutusuna yerleştirdim.

"Bana istediğiniz şekilde seslenebilirsiniz," dedim, "fakat size gerçek adımlı söylemeliyim, Nicolette Lampton."

"Lampton." Kaşları alnının yarısına kadar kalktı. "Yoksa Margot Lampton'ın kızı mı?"

“E- evet efendim.” Yüzüm kulaklarıma kadar kızardı.

“Pekâlâ, becerilerinize hiç olmadığı kadar çok güveniyorum. Annenizin eserlerinden birden fazlası da portföyümde mevcut. Büyüleyici, muhteşem işlerdi annenizin yaptıkları... Oysa birçok insan icatların babanıza ait olduğuna inanırdı. Ne kadar da aptallar.”

Şuna emindim ki, Lord Alming’in annemi nasıl tanıdığını keşfetmek için zamanım olacaktı. Bolca zamanım. Hayatımda hiç olmadığı kadar kocaman gülümsedim. Duyduğum büyük minnettarlık ve mutluluğun yüzümden okunuyor olduğunu umdum.

“Pekâlâ Bayan Lampton, kuşkusuz üzerinde konuşacağımız pek çok şey var.” Beklentiyle arabanın kapısına doğru döndü. “Belki de bu nefis aracın içinde bir tur atabiliriz.”

Başımı salladım. Kırmızı yün bir bere takan tombul, fazlasıyla sarışın bir genç kızın Jules’un başını okşadığını görmüştüm. “Önce bir arkadaşla konuşmalıyım.”

Caro’yla konuşmamız gereken onlarca şeyi, onun arkadaşlığını kaybedebileceğimi düşününce neşeli ruhuma bir ağırlık çöktü.

Lord Alming, benim gençliğim ve acemiliğimle yine şaşkına dönmüş şekilde gülümsedi. “Peki, sizde kartım olacaktı Bayan Lampton. Lütfen müsait olduğunuz en erken vakitte beni ziyarete gelin. Mesela bugün gösteriler sonlanınca.”

“Geleceğim,” dedim. “Oh, tekrar teşekkür ederim.” Başımı kaldırıp ona baktım. Daha önce fark edecek kadar yakında durmamıştım veya kış güneşinin parlaklığından kaynaklanıyordu fakat yüzündeki çillerin hafif maviye çaldığını gördüm.

Elini yeşil şapkasına götürerek selam verdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Arkadaşıma doğru döndüm; en iyisinin bununla çabucak yüzleşmek olduğunu düşündüm.

“Caro!” diye seslendim.

Döndü, gözlerinin içi parlayarak bana baktı. Dün geceden beri onunla ilgili düşündüğüm karmaşık düşüncelerin hepsi hızla yok oldu. Kollarını açarak bana doğru koştu, ben de kollarımı açtım. Birbirimizi öyle sıkı kucakladık ki onu tutup havaya kaldırdım.

“Oh, Nick,” dedi biraz nefessiz kalarak, “her şeyi duydum!”

Sesinde kıskançlık, öfke yoktu ama beni tepeden tırnağa şaşırtan bir mutluluk vardı.

“Şey...” Fin’le kalplerimizi açtığımız yorucu konuşmadan ve Lord Alming’le ani, ilk başta korkutucu, ardından sevinçli olan karşılaşmamızdan sonra konuşkanlıktan bir parça uzaktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Oh, haydi ama biliyorsun.” Caro bana baktı ve yüzümde gördüğü şey her ne ise gülümsemesinin kaybolmasına sebep oldu. “Haydi,” dedi bu kez daha yumuşak bir tonda. “Sevimli at arabana binelim ve bunun hakkında konuşalım. Fin bütün gün oraya tıklılıp kalacak, ama üçümüz sonradan hep birlikte konuşabiliriz.”

“Olur.” Birden neden arabanın duvarı olarak kullandığım camları en azından hafifçe boyamadığıma şaşırdım; orada konuşurken apaçık ortada olacaktık. Hal böyleyken, başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Ve günün sonunda, oturup hep birlikte konuşacak bir “üçümüz” olacak mıydı?

Kapıyı Caro'ya açtım ve onun ardından bindim, sonra baca deliğini kapattım.

“Cam sesin büyük kısmını engelliyor,” dedim, etrafa bakarak, “ve en azından insanlar mesafelerini koruyor gibi görünüyorlar.”

“Şey, tabii ki,” dedi Caro sesinde bir kahkahayla. “Müstakbel kraliçelerinin hak ettiği saygı gereği.”

Yüzünde hâlâ eğlenmeden başka bir ifade yoktu. Ona açıkça sormak zorunda olduğuma karar verdim. Hepimiz birbirimize karşı dürüst olmalıydık.

“Onu sevmiyor musun?” diye sordum.

Caro bana hayatımda gördüğüm, yıllarca üvey ailemle yaşamış olmama rağmen, şimdiye kadar görmüş olduğum en alaycı bakışla baktı. “Elbette seviyorum,” dedi. “Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

Ona dikkatle baktım. Benimle alay mı ediyordu? “Fakat eminim- eminim ki senin hakkındaki hislerini biliyorsundur.”

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz, onları geri alabilme-yi diledim. Dürüstlük hep benim yararına olmuştu, fakat ya Fin bu sırrı Caro'nun bildiğini kastetmediyse?

Caro başını salladı. “Fin fazlasıyla *dramatik* olabiliyor,” dedi. “Ona kalbinin kime ait olduğunu sor, çoğu zaman Esting diyecektir. Olması gerektiği gibi... Tanrım, fakat artık onun Veliaht olduğunu bilmene memnunum. Sana uzun zaman önce açıklamalıydı, her zaman söyledim ama karar ona kalmıştı. Ve sonuçta, babası her şeyle ilgili bu kadar paranoyakken çok dikkatli olması gerektiği doğru.” Gözlerini devirdi. “Ama seninle ilgili meseleye gelince, beni tanırsın. Sadece, o bazen dalgın olabiliyor.” Küçük,

yılğın bir ses çıkardı. Söyleyeceklerini doğru şekilde, kimseyi incitmeyecek şekilde açıklamaya çabaladığını hissettim. “Fin’le ilgili durum şu: O harika biri ve onu gerçekten seviyorum. Ama hâlâ biraz daha büyümesi gerekiyor. Ve onun her zaman bir sevgiliden çok iyi bir arkadaş olacağını düşünüyorum.”

Beni afallatan şey, Caro’nun bütün bunlar hakkında böylesine soğukkanlı ve sakin olmasıydı. Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Ve o hiç...

Hâlâ zihnimi yakmakta olan soruyu dağıtarak, “Elbette,” diye devam etti, “bazen ben de onun için hissettim, sadece ben onun yaptığı gibi bu konuyu çok da özel tutmadım. Çok çabuk arkadaş edindiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?” Güldü. “Aynı şekilde de âşık oluyorum. Yılda birkaç kez, o da en az.”

Biraz da huşuyla, ona saygı duydum. Bütün bunlarla başa çıkması, tüm bu aşk ve kalp kırıklığıyla - hem de *sık sık*? Peki hakkında bu kadar kolay konuşabilmesi ve konuşurken kahkaha atabilmesi?

“Ama Caro,” diye fısıldadım, “buna nasıl dayanıyorsun? Ben tükenmiş hissediyorum yalnız bu...” Lord Alming’in sözünü hatırladım. “Yalnızca tek bir dramayla bile. Kalp kırıklığına nasıl dayanabiliyorsun?”

Sanki anlamayan oymuş gibi bana baktı. “Sen insanları sevmemeye nasıl dayanabiliyorsun? Onca sevgin nereye gidiyor?”

Gözlerimi kırıştırdım. Üvey ailemle geçirdiğim yıllar aklıma geldi - angarya işlerle aşığulamalarla geçen zor yıllar ve onları sevmeyi şiddetle istediğim zamanlar.

Hepsi geçip gitti, dedim kendime. Bugün hepsi bitti.

Yine de o bomboş yıllar zihnimde yankılanıyordu ve içlerinde Caro'nun sorusunu görebiliyordum: *İnsanları sevmemeye nasıl dayanabiliyorsun?*

Uzunca bir zaman boyunca, sevgimin de anne ve babamla birlikte öldüğünü düşünerek, hiçbir şey umurumda olmadığı için üvey aileme itaat ederek bir sisin içinde yürüyüp durmuştum. Atölyeyi bulduğumda bütün sevgimi ona vermiştim, durmadan çalışmış, Jules'u ve hatta böcekleri bile tarif edemeyeceğim kadar çok sevmiştim.

Jules'a ne kadar bel bağladığımı, onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Yoksa Fin için köpüren, çağılayan aşkım yalnızca bir çıkış yeri, 'Caro'nun dediği gibi sevgimin yönelmesi için bir yer miydi?

Ve nihayet Peri ülkesi hakkında okuduğum şeylerin, Perilerin nasıl aile ve arkadaşlık kurduğunu hatırladım. Caro'ya bulut gülü alması için yardım ettiğim gece söylediklerimi hatırladım.

Caro elini sıcak bir hareketle benimkinin üstüne koydu. Islanan gözlerimi kırptırdım.

Elimi daha sert sıkarak, "Öyle demek istemedim," dedi. "Açıklamaya çalıştığım şey... Yalnızca sen henüz sevmeye değer çok insanla tanışmadın. Henüz. Göreceksin Nick. Bahse girerim bir sene sonra bana yeni bir gönül macerasından bahsediyor olacaksın." Başını salladı. "Ama o hâlâ Fin'se... Her zaman o olsa bile, aynı anda ikimiz için de olacaksa bile... Sorun olmayacak."

"Nasıl? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Parmaklarını benimkilere sardı, derin bir nefes aldı; düşünceli görünüyordu. "Sanırım, hiç şüphe duymadan söz veremem," dedi, "yine de şunu söyleyebilirim ki Fin

ve ben bu on dokuz yıl boyunca, birçok fırtınaya göğüs
gerdik. Bunların hepsi, ikimizden birinin yanlış kişiye âşık
olmasından, hatta bu yanlış kişi birbirimiz olsa bile, daha
sert fırtınalardı.”

“Fakat ne olursa olsun bizler arkadaşız, değil mi? Fin ve
ben, sen ve ben, sen ve Fin ve üçümüz birlikte.” Omuz-
larını silkti ve gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. “Sadece,
bunun yakın zamanda değişeceğini öngörmüyorum.”

Peri aile yapısına duyduğum özlemle, bunları zihnimde
evirip çevirdim.

Caro’ya baktım ve aynı gülümsemeyi paylaştık.

Ben de öngörmüyordum.

SONSÖZ

“Tabii ki o kadar değil,” dedim omzumun üstünden bakarak. Arkamdaki masada Fin ve Caro kahkaha attılar.

“Kolay olmayan ne?” diye seslendi Fin.

Su ısıtıcısını bunsen alevinin üstünden aldım ve kaynayan suyu cam çaydanlığın içindeki adaçayı yapraklarının üstüne döktüm. İki gümüş örümcek, makinede örülmüş bir çaydanlık örtüsünü benim için etrafına sardılar. Annemin guguklu saati duvarda cik cik sesleriyle çaldı.

Dışarıda Jules’un ahırında kişnediğini duyabiliyordum; Sergi’den beri onu en kaliteli kömürle çok iyi beslemiştim. Çoğu zaman ahırında kaldı; kapalı alanları tercih ediyor gibi görünüyordu. Birkaç kez koşmaya gitmek isteyip istemediğini sormuştum ama o hep başını iki yana sallıyordu. Yeni yuvasının ona yıllarca içinde uyuduğu ahır-kutusunu hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim.

Hâlâ biraz korku duyduğumu da itiraf etmeliydim: Birinin onun sadece bir teknoloji harikası değil, sihir harikası olduğunu anlayacağından korkuyordum. Sergi’de birçok

ona yakın mucize vardı ve Jules'un da onlardan biri gibi göründüğünü düşünüyordum ama onu tekrar kaybetme ihtimaline katlanamıyordum.

Ve hâlâ küllerin ne olduğuna dair bir bilgim yoktu. Onları da buraya getirmiştım, çünkü bu kadar potansiyele sahip olan hiçbir şeyin üvey ailemin eline bırakılmaması gerektiğini biliyordum.

Günün birinde ne olduklarını öğrenmek zorunda kalacaktım. Bununla birlikte, kendime bekleme fırsatını armağan ettim. Çok uzun zamandır hayalini kurduğum diğer şeyleri yapmak için zamanı armağan ettim: üvey ailemi terk etmek, Esting Şehri'nde kendi atölyemi kurmak, para biriktirmeye başlamak. Lampton Malikânesi'ni geri alacağım gün hayal bile edemeyeceğimden daha hızlı yaklaşıyordu.

Vakti gelince, küller ve anlamlarıyla yüzleşecektim. Onlar hakkında düşünmek, en az yaklaşan savaşı düşünmek kadar kaygı vericiydi... Ve şimdi kimse savaşın kapıya dayandığını inkâr edemiyor gibi görünüyordu. Bu Fin'e dayanabileceğinden daha çok acı veriyordu, biliyordum ve şimdilik bunu durduracak güce sahip değildi - ve savaşın düşüncesi beni neredeyse bedenen hasta ediyordu.

Ancak bunların hepsi hâlâ gelecekteydi ve Caro her zaman yardım edebileceğimiz bir şey olana dek kafaya takmanın iyi olmadığını söylerdi.

Bunlarla beraber, küller ve savaş bir şekilde zihnimde birbirlerine bağlantılıydı. Kalbim ikisinden birini düşününce ümitsizliğe kapılıyordu. Caro'nun haklı olduğunu biliyordum, şimdilik zihinlerimizi ve kalplerimizi işgal eden başka şeyler vardı. Bazen her şeyi bir süreliğine kenara bırakmak gerekiyordu.

“Çay soğuyor mu Nic?” dedi Fin’in alaycı sesi.

“Sabır,” diye karşılık verdim. Üç fincanı sıcak suyla çalkaladım. “O kadar da prens olma.”

Çay setini, Caro’nun annesinin bana gönderdiği tarçın-
lı çöreklerle dolu sarı tabağın olduğu masaya getirdim. Ta-
bak ben suyu kaynatmaya gitmeden önceki halinden çok
daha boş görünüyordu.

Ben Fin ve Caro’nun karşısındaki bir sandalyeye ku-
rulur kurulmaz, camdan kanatları ısıldayan bir yusufluk
masaya alçalarak üstündeki birkaç kırıntıyı temizledi.

“Tanrım, Nick, onları iyi eğitmişsin,” dedi Caro, “bura-
da sadece bir aydır yaşadığına inanmak zor.”

“Hmm,” dedim, “ fevkalade bir ay.”

Lampton Malikânesi’ni Sergi günü terk etmiştim, Ju-
les’un arabasıyla, ombrossus kullanmayı veya saklanmayı,
korkmayı bile aklımdan geçirmeden adeta bir tören hava-
sında eve gelmiştim.

Hâlâ öylece ayrılmanın ne kadar kolay olduğunu ha-
tırlamak tuhaf geliyordu... Yalnızca başımı dik tutmuş ve
ön kapıdan girmiş, salonu ve üvey ailemin şaşkın (Chas-
tity’nin bir güzel yaralanmış) yüzlerini geçip eşyalarımı
toplamak için kilere ve atölyeye doğru yürümüştüm. Bö-
cekler upkı hacılar gibi beni takip etmişlerdi ve bırakabil-
dikleri her yere isle kaplı minicik izler bırakmaları beni
memnun etmişti. Üvey ailem tek kelime etmemişlerdi ve
Eting Şehri’ne taşındığımdan beri onlardan hiç iz yok-
tu. Bunda kapımda herkesin görmesi için adımları ilan eden
ayakkabı şeklinde bir tabela olmasının payı vardı herhalde.

Onların hizmetçisiyken beni yanlarında tutmak ve ca-
nımı yakmak için onca şeyden sonra şimdi benim yakını-

ma dahi yaklaşmaya cüret edememişlerdi. Bu kadar sıradışı bir eğlendiriciliği olmasaydı hayal kırıklığı yaratabilir aslında.

Her koşulda artık onlardan kurtulmuştum.

Tarçınlı çörek dolu ağzıyla hiç de prenslere yakışmayan bir tarzda, “ok da kolay olmayan şey ne, Nick?” diye sordu Fin. Caro gözlerini devirdi ve tıpkı birkaç gün önce küçük kuzenlerini paylarken baktığı gibi baktı. Saray ve özellikle geniş, dolambaçlı hizmetçiler bölümlünü ziyaret etmek hızlıca yeni rutininin en sevdiğim parçası haline geliyordu.

Pencereden dışarı, vişne rengine ışıl ışıl boyanmış tabelamı işaret ettim. “İnsanlara doğruyu söylemeden onlara cam ayakkabıları satamam.”

Fin aşırı duygusal bir şekilde i çekti; Caro ve ben birbirimize baktık. Caro onun dramatik olmaya yatkınlığı konusunda haklıydı. Bu onu sürekli zihnimden konuştuğum Fin’den farklı yapan özelliklerin en azından biriydi: o Fin daha tutarlı, anlayışlı ve nazikti. Bu farklılıkları önemsemeyi öğreniyordum.

“Lord Alming tamamen yepyeni bir fabrika yaptırıyor, sadece ayakkabılar için,” dedim. “İnsanların en sonunda yalancı olduğumu düşünmelerini istemem. Yalancı *olmayı* istemem.”

“Kimse yalancı olduğunu düşünmüyor, Tanrı aşkına Nick,” dedi Caro. “Sana sormaya gelen herkese doğruyu anlatıyorsun.”

“Evet ama...” Nasıl açıklayacağımdan emin olamıyordum. “Ama çok insan *sormaya* geliyor. Sadece gelip süzme-yi, kıkırdamayı ve nişanlandığımı varsaymayı istiyorlar. Ve

soranların çoğu da ben onlara gerçeği söylediğimde inanmayı reddediyor.”

Fin benim için bir bardak çay doldurdu, sonra Caro ve en sonunda bir bardak da kendisi için. “Sana bu hikâyeye bayılacaklarını söylemiştim,” dedi. “Saraydaki hanımlardan kaç tanesinin o ayakkabılardan giydiğini gördüğümü anlatamam, hatta benim hâlâ bekâr olduğumu bilenler bile.” Onu görmezden gelen Caro’ya keskin bir bakış fırlattı. Caro tüm sabah boyunca Bex adında kızıl saçlı bir seyis hakkında gevezelik edip durmuştu. Ve Fin’in göndermelerinin ona etki ettiğini hiç sanmıyordum.

“Ohh, Bex’in salı günü ne yaptığını size anlatmış mıydım?” diye sordu Caro. İkimizin de cevabını beklemeden içinde ehlileştirilmemiş bir atın, oldukça yüksek bir çitin ve cesur bir kurtarışın olduğu uzun bir hikâyeyi anlatmaya daldı. Bu kez birbirimize bakan Fin ile bendik ve bakışımızın tek anlamı sevgi dolu bir bıkkınlıktı. Fin etkileyici gülümsemesiyle güldü ve parmağını fincanının ağzına hafifçe vurdu.

Onun göz kırpmaları, yaptığı küçük kurlar beni geçtiğimiz haftalarda gittikçe daha da etkiliyordu. Hâlâ aniden gülümsediğinde veya ben hiç beklemezken bana dokunduğunda kalbim küt küt atıyor ve heyecanlanıyordum, fakat artık balo gecesinden önceki katıksız isteği duymuyordum.

Kendime tamamen, her anlamıyla iyileşmiş diyemezdim ama bu en azından bir başlangıçtı.

Bir başka başlangıç: masamda iki arkadaşımınla kendi evimdeyim.

Caro haklıydı. Hiçbirimiz diğerine daima arkadaş ola-

çağımızın sözünü veremezdi. Fakat biliyordum ki daima uzun bir zamandı - içinde annelerin öleceği, babaların öldürülebileceği, kâhyaların kovulup üvey kardeşlerin geleceği ve gideceği kadar uzun bir zaman. Bir hayat, sonsuzun küçücük bir parçasında tamamen değişebilir, sonra yeniden ve yeniden değişebilirdi.

Arkadaşlar arasındaki sevgi bir yaşam yaratabilir. Çocukken okuduğum Peri tarihi metinlerini hatırlayarak bunu düşündüm. Şimdi yeni bir yaşamım vardı: üvey ailemden uzakta, arkadaşlığın ve özgürlüğün olduğu bir yaşam.

Penceremden yansıyan ışık Caro'nun saçlarına dokundu ve başaklar gibi şapsarı parladı. Fin onun hikâyesindeki, benim kaçırdığım bir ayrıntıya kahkaha attı.

Daha iyi dinlemek için ileri doğru eğildim ve güneş yüzümü ısıttı. Bu masada kahkaha atarken ve çayımı yudumlarken, ailemi bulduğumu biliyordum.

Korkunç üvey kardeşleri Nicolette'i aşağılamak için onu "Mekanika" diye çağırırmaktadırlar ama aslında bu takma isim ona çok uygundur, çünkü mekanik aletlere merakını annesinden almıştır. Annesi şimdi hayatta değildir ve dahası üvey annesi onu kendi evinde bir hizmetçi yapmıştır.

Ancak on altıncı yaş gününde Nicolette eve gizlenmiş bir atölye keşfeder ve kendisi için yeni bir hayat hayal etmeye başlar. O atölyeye gizlenmiş gizemli kitaplar ve makineler -ve Jules adında metal bir atın yönettiği mekanik yaratıklar- kasvetli hayatından kaçmasına yardımcı olabilecek midir? Ufukta yaklaşan bir teknoloji fuarı ve kraliyet balosuyla, Nicolette'in sonunda özgürlüğüne kavuşması için zamanlama kusursuz olabilir.

Sindirella masalı zengin bir hayal gücüyle yeniden yazılırken, beyaz atlı prensini bulan inatçı ve dahi Nicolette aslında masallardaki mutlu sonu hiç istemediğini fark eder.

₺22

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com